

GONDOLATOK A MAGYAR NEMZET LÉTÉHEZ

- A HOLLÓ ÉS A TURUL KÖZÖS RÖPTÉVEL

FÉNYES ÖSVÉNYNYÍLÍK -

Tartalomjegyzék

ELŐSZÓBAN	4
<i>A Magyar Nemzethez</i>	7
KÉTSZERSZÜLETETTEK	8
MAGYAR ŐSEINK NYOMDOKAIN FÉNYES ÖSVÉNY NYÍLIK	9
MIT SZERETNÉNK	12
<i>Az Ősiséghez</i>	16
MI A MAGYAR	17
A VILÁG TEREMTÉSE	21
ÉLETFÁK - ÉLŐ MAGYAR HAGYOMÁNY	27
TÁLTOS - PARIPA	34
NIMRÓD VÉREI	38
KÖRFORGÁSOK	45
SZÁMOK A MAGYAR HAGYOMÁNYBAN	50
<i>A Történetiséghez</i>	57
A MAGYAR SZENT KORONA SZIMBOLIKÁJA	58
KÉT POGÁNY KÖZÖTT, CSILLAGÖSVÉNYEN	69

TURÁNI ÁTOK	75
<i>A Köz-politikához</i>	82
LÉTÜNK A LÉTEZÉS TENGERÉBEN	83
SZENT MAGYARORSZÁG	86
VILLANÁSOK A MÁHOZ	94
A VÍZÖNTŐ IDEJE	96
A MÚLT KÚTJÁBÓL	98
<i>Zárszó</i>	102
A VILÁG-VIRÁG KIBOMLÁSA	103

Előszóban

Az Alapvetés annyit jelent, amennyit jelent. Se többet, se kevesebbet, alapvetést. Azt mutatja meg, hogy a Turul Nemzettség tagjai és az Opálos Rend fehérbarátai hogyan néznek a Világra, hogyan rezdülnek együtt a Mindenséggel, hogyan simulnak bele a Végtelen nagy áramlásába – itt kerek evilágban és a nagy egészben; ami látszólag külön áll, de lényegében mégis egyugyanaz.

Fizikai, anyagi világban élünk itt a Földön, s ez egy nagyobb egységbe ágyazódik bele. Az Egésznek, a Teljességnek, és annak részeként a fizikai földi világnak is van ReNDSZeRe, működési metódusa, és ez megjelenik mindenhol és mindenben. A szimbólumok erről mesélnek, erről mesél a magyar ősiség, a magyar hagyomány is. Ennek a ReNDnek tehát SZeRe vagyon, s most itt ebben a gyűjteményben megpróbáljuk szerét ejteni, bemutatni, hogy SZeRintünk hogyan működik ReNDben.

Vehetjük úgy is, hogy az általunk megfogalmazottak egyfajta felütések, a közös gondolkodás és munkálkodás kiindulópontjai. Mi így látjuk, utunkon nekünk ez világlott meg.

Az első részben (A Magyar Nemzethez) felhívásunk jelenik meg, felmutatva azt is egyben, hogy kik vagyunk, mit szeretnénk. A második részben (Az Ősiséghez) dobban a magyar hagyomány, az ahogyan mi látjuk a magyarság létét, eredetét, elhívását. A harmadik részben (A Történetiséghez) a magyarság történelemben játszott szerepéről, illetve bizonyos eklatáns pontokról elmélkedünk. A negyedik részben (A Köz-politikához) pedig a jelenkor aktuális kérdési kerülnek napirendre, akár úgy is, hogy egyfajta sajátos helyzet-, és jövőképet rajzolunk fel.

A Turul és a Holló együtt szárnyal, hiszen lételemük egy, legfeljebb a fizikai világban való megjelenési formájuk és feladatuk lehet picit más. A Forrás által a Világ teremtője s megtartója, illetve csőrében a Forrás fénymagját hozók ketten, de mégis egyként.

A világot megalkotó energia (Isten) nem véletlenül teremtette sokszínűvé a Földet. Ahogyan minden egyes lélek a földi utazásához választ magának egy külső megjelenést, egy családot és egy helyet a leszületéshez (ezzel keretet adva sorsának kiteljesedéséhez), úgy az egyes közösségek, nemzetek is rendelkeznek egy sajátos induló "isteni csomaggal", feladattal. Az az

egyén, illetve közösség, aki ezt a kapott táalentumot nem éli meg, nem fejleszti tovább, hanem elássa, eltékozolja azt, az nemcsak önmaga, hanem a Lét, a Teremtés ellen is vétkezik.

Egy embert és egy közösséget is alapvetően határozza, mutatja meg a gondolkodásmódja, a szavai, a cselekedetei, illetve az az alap, amire a cselekedeteit felépíti, amin azokat megéli, megvalósítja. A jövő a jelenben építhető, jelenlegi cselekedeteinkkel formáljuk, hogy miként alakul, de ha nincs alapunk, kiindulópontunk, vagyis nem ismerjük a múltunkat, lényegi önvalónkat, akkor nincs mire építkezni, nincs miből jövőt létrehozni.

Kiemelten fontos tisztában lennünk gyökereinkkel, azzal, hogy születésünknel fogva részesei vagyunk a létezésnek egyénként, valamint az egyének alkotta közösségként, nemzetként. Eredetünk és önvalónk, meg cselekedeteink csak ebben a vonatkozásban, és ebben a közegben nyernek értelmet, s az e keret által nyújtott adottságok és lehetőségek felvállalásával és megélésével válhatnak teljesen valóra. Eredetünk, gyökereink, a kapott kereteink tiszteletben tartása és megélése viszont kiszélesíti nemcsak látókörünket, hanem a lehetőségek széles tárházát nyitja meg előttünk.

Az elhívás nem ad semmiféle kiváltságot számunkra, nem leszünk jobbak, szebbek. Az elhívás feladat, az elhívás maga a szolgálat. Teremtő magyar anyanyelvünk el is mondja nekünk, hogy az a hivatásunk, amire el lettünk hívva evilágra. Szolgálat ez, és ezt nem lehet elégszer hangsúlyozni, mert az a többlet, amivel rendelkezünk azért adatott meg nekünk, hogy a szó igazi értelmében tehetősek legyünk, tehát tegyünk, de ne önmagunkért, ne önös érdekeinkért, hanem egymásért, a Földért, a Világért.

A világ mi magunk is vagyunk, ami, aki szembejön, ahol, ahogy vagyunk, lelkünk tükre is, egyéni és közösségi szinten is. Lelkünk szárnyalhat. Lehet Turul, mint a Világegyetem Teremtője, rendezője, alakítója; lehet Holló, mint a Fénymag hordozója; és lehet Csodaszarvasként áramló a Földön. S ekkor, az egyik legmagasabb spirituális töltettel rendelkező fogalom, a Magyarok közössége általi Magyar-ország, uruszág, hazánk, honunk, valóban a teljes, kerek Világ-Mindenség léssen. Ez tükröződik kívül.

Az itt megjelenő írások nem a kommentelgetés tárgyai. Arról szólnak, hogy mi hogyan látjuk. Világlátást tükröznek, olyat amit lehet tovább mívelni, valódi, létet javító gondolatokkal gazdagítani. Olyan ez egyébként mint magyar népmese. A mesemondók, saját tudásuk, világlátásuk, ékesszólásuk szerint adják elő, formálják a mesét, de a lényeg mindig ugyanaz.

Aki úgy véli, hogy együtt tud ezzel rezdülni, s saját világlátásával még átfogóbbá tudja tenni, nagy örömmel látjuk magunk mellett.

Az ajtók mindig nyitva állnak, de az ajtók mindig zárva vannak – annak, aki ...

Induljunk, majd haladjunk együtt, s tegyük még szebbé a létezést, a magyar nemzet, a magyar ember életét. Nagyboldogasszony-Anyánk és Öreg Östen vezéreljen utunkon.

(Aki ezt támadja, az a múltunkat, a magyar hagyományokat, ősi, a létezés kezdetétől élő gyökereinket támadja. Modern szövegezéssel azt is mondhatnánk, hogy néphez, nemzethez való tartozásunkat, hitbéli, vallási meggyőződésünket támadja, kérdőjelezi meg. S ezzel azt is jelzi, hogy nem tartozik a magyarsághoz.)

A Magyar Nemzethez

Kétszerszületettek

A Magyarok Istenének ereje dobban általunk, az ősök tudását visszük tovább, Nagyboldogasszony óvó palástja borul reánk.

Az embert a lelke mélyén létezők határozzák meg. Ahogyan a világra, a létezésre, az életre tekint. A cselekedetek és a kimondott szavak mögött mindig ott van a lényegi mozgatórugó, a gondolat.

Az ember életében eljön a pillanat, amikor fel kell tennie magának a kérdést, hogy miért is van itt, ezen a világon. Szembenéz önmagával és megjárja a lélek sötét éjszakáját. Elmegy oda, ahol még a madár sem jár, és ráébred önnön igaz valójára. Felébred, s rálép arra az útra, ami az ő számára teremtett. Válaszol az elhívásra, ami neki szól, és újjászületik. Kétszer született lesz így, mert egyszer ugyan már megszületett, de most - az elhívás elfogadásával - másodszor is megszületik. Testben, lélekben, szellemben, és Istenben.

Visszatér valós gyökeréhez, a Forráshoz, ahonnan vétetett, s amit képviselnie kell a jelen téridő kereteiben. Mi volt, mit tett, mit mondott vagy gondolt azt megelőzően, mindez elenyészik, és tiszta lappal, új emberként áll a vártán. Magyarként a magyar nemzet szolgálatára esküszik fel, cselekedeteit a közösség kiteljesedésének elősegítése irányítja.

Nagyboldogasszony-Anyánk és a Mindenség Istenének vitéze lesz, mert már a Magyarok Istenének akarata, az Univerzum és a Létezés törvényei mozdulnak meg benne és általa. A Turul Nemzettség és az Opálos Rend tagjaként, a sólyom és a holló szárnyán, a csodaszarvas ösvényén.

Áldás szálljon mindannyiunkra!

(Amit vélünk, amit képviselünk, és amit tenni szándékozunk minden erőnkkel, az olvasható itt. Aki úgy találja, hogy tud velünk együtt rezdülni, az ajtónk nyitva áll, szíves-örömet látjuk, magyarként, magyarokként.)

Magyar őseink nyomdokain fényes ösvény nyílik

Íme, most mi szólunk, a Turul és a Holló lelkeségének követői.

Nagyboldogasszony Anyánk óvó palástja borul reánk, a Magyarok Istenének ereje dobban általunk.

Világtanító Nimród vérei, hazát nyerő hősök unokái, Emese lányai, Álmos fiai, Etele ivadékai! Figyeljétek a szavaimat, mert így lesztek részesei az örök életnek, amelyre megteremtettek Titeket!

Tisztelt Magyar Nemzetestvéreim!

Elérkezett az idő, hogy ne csak várjunk. Az idegőrlő várakozás lassan, de biztosan mérgezi az elmét.

Kijelentjük, hogy Magyarország a magyaroké! Mi Nimród ősapánk vérei vagyunk, a szkíták utódai, szabad magyarok! Senki nem veheti el a hazánkat, senki szolgálai nem leszünk!

Újra eljött a mi időnk. A Szent Magyar Apostolkirályság ideje.

Ti, Kelet távolhagyott bércei, síkjai, pusztái, folyói, földje, vize, levegője, idézem arcotokat és hívlak benneteket! Szellemetek szállja meg a messze idegenbe szakadt magyar testvéreiteket, erősítsetek meg a Magyarok Istenének hitében! Élesszétek fel Égi Atyánk emlékét lelkükben, hogy erősek és hűek maradjanak hitükben, szeressék vértestvéreiket és rokonaikat! Legyen erejük megvédeni a hazát, amelyet évezredekken át uraltak!

Ti, Dél virágos rétjei, izzó Napja, messze-szakadt testvéreink! Hozzátok is szólok és hívlak a nagy testvéri egységbe, amelyből új élet, új erő születik. Jöjjetek!

Dél Turul fiai és leányai, lelketek heve olvassza meg a dermedtlelkű magyar testvéreitek szívére fagyott jégpáncélt! Fakadjon belőle az élet hatalmasan ringó magyar kalásztengere a hazájában is számkivetett magyar életnek!

Ti, Nyugat csalfa vizei, tengerei, földjei! Nektek is üzenem, hogy a magyar lélek ezeresztendős bilincseit törni, lelkének ezeresztendős fékeit szaggatja és keze testvéri ölelésre, de sújtásra is felszabadul. A mi Napunk a Turáni Óshazában kél, de a ti birodalmatokban nyugszik. Magyar népünk a nyugat hatalmának adatott, de most már a nyugat hatalmának bilincsei lehullanak, és felszabadulunk egy új és gyönyörű életre, hogy újra láthassuk itt a Földön a Magyarok Istenének hatalmát és nagyságát!

Ti, Észak jeges, ezüstös, csillogó hómezői és odaszakadt testvéreink, halljátok Istenünk szavát! Észak jeges halálából kiragadja Isten a hűségesen őrt álló katonáit! A dermesztő hideg helyett enyhe-meleg szellőt ad nektek, amely elhozza szárnyán kelet, dél és nyugat testvéri üzenetét: a másfél évezredes tél után tíz évezredes tavasz érkezik.

Mindenható Teremtő Atyánk!

Vezess bennünket, világosítsd meg látásunkat, hogy megismerhessük a Te utadat, amely számunkra az egyetlen igaz út! Áldásoddal most újra a kezünkbe vesszük sorsunk irányítását magyar nemzetünkért, vértestvéreinkkel örök egységben! Szívünkben újult erővel, lelkünkben szilárd tudással, szemünkben arcod fényességével, kezünkben az igazság kardjával megyünk előre a Te örök törvényeid szerint!

Jöjjetek vérem fiai és lányai, kössünk örök szövetséget Égi Atyánk színe előtt! Kössünk testvériséget, mint apáink tették Álmos vezetése alatt! Újítsátok meg az Ő fogadalmukat!

1. ÉL A MAGYAROK ISTENE ÉS A TURUL NÉPE
2. A KÖZÖSEN SZERZETT JAVAKBÓL MINDENKI TESTVÉRIESEN OSZTOZIK
3. AZ ÉVES NEMZETGYŰLÉSEN MINDEN MAGYAR JOGOSULT RÉSZT VENNI
4. MINDEN ROKON NÉPET SZERESS VÉRTESTVÉRED GYANÁNT
5. ADJON ÉGI ATYÁNK RÁTERMETT VEZÉRT A TURUL NEMZETSÉGBŐL
6. EZ A SZERZŐDÉS A VÉRSZERZŐDÉS MEGÚJÍTÁSA
7. ÖRÖK ÁLDÁS SZÁLLJON MINDEN IGAZ MAGYAR TESTVÉRÜNKRE

Magyarok Mindenható Istene!

Dicsőség és hála a szeretetedért, bölcsességedért, igazságodért, erődért, jóságodért, fényedért, amellyel eloszlatod az örök sötétséget!

Köszönjük Napatyánk gyönyörűséggel ragyogó fényességét.

Köszönjük Holdanyánk és a csillagok tündöklő fényét.

Köszönjük Szél-testvérünknek a Levegőt, Víz-húgunknak a tisztaságot, Anyaföld-nénénknek a teremtő gondoskodását és Tűz-testvérünk fényét, ami világít nekünk a sötét éjszakákon.

Olvaszd össze fényeddel az egymást szerető magyar szíveket!

Tűz, te szállj a magasba és vidd Égi Atyánkhoz hálánkat, amiért magyarnak teremtett bennünket!

Szent Napisten! Dicsőség és hála Tenéked!

A szent Kárpát-hazában minden a Tied!

Fényedben fürdesd meg testünket, hogy erő és egészség költözzön bele!

Fényedből részesüljön szellemünk, hogy tudás és bölcsesség vezesse minden cselekvésünket!

Fényedbe burkold a lelkünket, mert csak az igazság és a szeretet adhat igaz életet!

Segíts, hogy lelkünk mélyén éledjen ősi rangunk!

LEGYEN ÚGY! LEGYEN ÚGY! LEGYEN ÚGY!

Mit szeretnénk

Jogosan merül fel a kérdés, hogy mit is akarunk tulajdonképpen. Legegyszerűbben talán nagy költőnk szavaival lehetne megfogni a lényegét: „Karácsonyi rege ha valóra válna, igazi boldogság szállna a világra”. Ezt az ideát kellene valóságos, élhető formába önteni a fizikai világban. Olyan élet volna ez, ahol mindenki jól érzi magát, ahol valóban öröm az élet.

A 'Mit szeretnénk' kérdésre adott válasznál kiemelt fontossággal bír az alapelvek rögzítése. Kibontásuk az általunk közzétett anyagokban is megtalálható, itt egy összefoglaló következik.

Sok-sok éve megy a polémia arról, hogy miért is nincs egység. Nézzünk önmagunkba és ismerjük fel, hogy talán azért nincs, mert még nem jutottunk el odáig, hogy a másikat valóban magyar testvérként, egyenrangú félként kezeljük.

Az elmúlt sok-sok év összes kezdeményezése – vélhetően – azért bukott meg, mert eleve önös érdekekből indult, vagy azzá vált, és talán még kísérlet sem történt arra, hogy valóban egyenrangú egyénekből álló közösségek alakuljanak ki. Sőt, sokszor csak a „vezérpozíció” megszerzése volt a cél.

Annak ellenére, hogy pontosan tudjuk: a magyarság ellenségeit leginkább a széthúzás élteti. A széthúzás, a gyűlölködés, a harag, a 'kihaénem' hozzáállás, és persze a reménytelenség, a csalódottság, a hitetlenség önmagunkban és másokban, az utunkban.

Pedig közös az útja minden olyan magyar embernek, aki valóban a magyar nemzetért akar tevékenykedni. Önös érdekektől mentesen, okoskodás nélkül, másokra odafigyelve, szépen, ahogy a csillag megy az égen. Persze sokszor hibázunk és senki sem tökéletes. De ha hibáztunk, azt ismerjük fel, és akivel összezőrdültünk, annak nyújtunk kezét.

Az út egy, a megoldási módok viszont lehetnek sokfélék. Mindenki egyedi, mindenkinek van egy nézőpontja, egy pont, ahol ő éppen áll (álláspont), vagyis ahol éppen az útján jár. Ezért a véleményünk is lehet többféle.

S az is biztos, hogy mindenkinek vannak határai, amelyeken nem lát túl, legalábbis addig nem, amíg át nem lépi saját határait (korlátait). S ki tudja mi mindenre jön rá, ha túllép addigi önmagán. Talán rájön, hogy addig mekkora butaságokat gondolt, mondott és tett, hiszen tudásunk - legyen bármekkora is - mégsem lehet teljes.

Egység akkor lesz, ha először is felismerjük, hogy egy úton járunk az azonos célt megfogalmazó magyar testvéreinkkel. Majd elkezdünk rájuk figyelni, meghallgatjuk őket, és felismerjük a mondanivalójukban rejlő lényegét, ami egyező azzal a lényeggel, amit mi magunk is képviselünk. Legfeljebb a lehetőségek kibontásának a módozata eltérő egy picit. És akkor a bennünk szépen szóló ének a másokban szólót is ugyanúgy látja majd szépnek. Ha bennünk valóban szépen szól az ének...

Az öröktől létező ősi magyar hagyomány (tradíció) talaján álló magyar pontosan tudja, hogy együvé tartozik azokkal a magyar testvéreivel, akik létüket ugyanazon alaplól kibontakoztatva élik. Mert tudatállapotuk és létállapotuk ugyanaz. Miként a fának is számos, szerteágazó ága van, de a gyökérzet ugyanaz.

Amire biztosan szükség van az a szellemi, lelki, erkölcsi tartás a saját egyéni és közösségi cselekedeteinkben. A lelkiesség ápolása, a hagyomány továbbvitele, az élő és fizikai környezetben található szakrális pontok tisztán tartása, a Földanyával való együtt rezdülés mind-mind építőkövei jövőnknek.

A magyarsághoz való tartozás alapvetően lelki vállalás, mert magyar az, aki annak vallja magát, akiben feléledt a magyar fénymag. Ha a magyar ember valamiféle célt tűz ki maga elé, akkor ez kell, hogy legyen a legfontosabb. Ennek elősegítése alapfeladat.

Ha egy magyar ember csinál valamit, akkor annak mindenképpen tükröznie kell a Világmindenség működését, és az életet kell szolgálnia. Cselekedeteinket csakis az önzetlen segítségnyújtás vezérelheti, akár egyénként, akár közösségként lépünk fel.

Olyan közösséget (magyar nemzet) kell építeni és működtetni, amely az egyének kiteljesedését segíti, s ahol a résztvevők harmonikus együttélést tudnak megvalósítani. A közösség minden egyes tagja – beleértve a vezetést is – kizárólag az égi, isteni, univerzális törvények alapján élhet. Egyfajta szellemi, lelki és fizikai szinten is megvalósuló szövetséget kell alkotniuk, ahol az egyének és a közösség is a teljesség letéteményesei. Itt minden közösségi tulajdon, mindenki egyenrangú, és mindenki ugyanazon jogokkal, de egyben ugyanazon kötelezettségekkel is rendelkezik. Senki sem a közösség vezére, de mindenkiben a közösségi érzület és felelősség munkál.

Eleink, nemzetünk fehérbarátai, nap mint nap, hajnalban, a napfelkelte előtti legsötétebb órában, közös fohással próbálták meg formálni a jövőt. Közös idézték gondolataikba azt, amit mindannyian szerettek volna látni, amiről mindannyian azt gondolták, hogy a magyar

nemzet jövője kell, hogy legyen. A közös gondolatok, a közös szavak és a közös cselekedetek világformáló erővel bírnak mai is. A számunkra, általunk.

A holló útját járjuk. A holló, mivel ismeri az élet fényes és sötét oldalát is, megtanít az átfogó látásmódra, segít, hogy a világot összetetten, tisztán és egyszerűen lássuk. A csőrében a fénymagot (drágakő, gyűrű, kenyér vagy egy csepp víz) elhozó holló a világok közötti egyensúly megteremtésének egyik fontos segítőjeként arra ösztönöz bennünket, hogy maradjunk hűek utunkhoz, és cselekedjünk a kozmikus törvényekkel összhangban. A Fény maga a táplálék, az élet. Ezzel a múltból a lényegét, az ősök szeretetét, erejét, fényét gyűjtjük össze, tartjuk meg, mentjük át és visszük tovább a jövő számára.

Sokan úgy hiszik, hogy csak óriási hatalommal, nagy tettekkel lehet csodavilágot teremteni. Mi tudjuk, hogy elsősorban az apróságok, a hétköznapi tettek, az egyszerű kedvesség és szeretet viszi előre a világot. Járjuk az utunkat, tesszük a dolgunkat. Ha segítségre van szükségünk, kérünk, ha kérnek, adunk. Egyszerűen, szépen, szeretettel. Az ösvények nyitva állnak, bárki járhatja...

Mi hozzá kívánunk járulni ahhoz, hogy a magyar természetes műveltség megőrződjön. Elő kívánjuk mozdítani a magyar hagyományos tudáskincs és a tradicionális értékek térnyerését. Elősegítjük szent helyeink, ősi kultuszhelyeink megőrzését és működtetését.

Az elvek, a célok és a feladatok konkrét formát ölthetnek a környezet és az ember együttélését alapul vevő tevékenységekben, különösen a föld megművelésében, az állattartásban, valamint a megtermelt javak és értékek fogyasztókhöz történő eljuttatásában. Aki ezen az úton jár, az segíti a magyar hagyománykincsre alapozott kézművességet, és támogatja a természetes gyógymódok alkalmazását, a hagyományos módozatú gyógyítást.

Olyan fórumokat, programokat támogatunk, amelyek mindezek megismerését és megismertetését szolgálják. Támogatunk mindenkit, aki ezen elvek mentén tevékenykedik, aki tanfolyamokat, előadásokat, táborokat, szakmai bemutatókat és más rendezvényeket szervez. Aki elősegíti a tudományos és kutatói tevékenységet, illetve annak végzését. Aki könyveket, újságokat, kiadványokat készít, szerkeszt és tesz közzé (hagyományos nyomdai és elektronikus úton is).

Segítséget kívánunk tehát nyújtani mindazoknak, akik rá akarnak találni a tiszta forrásra, majd megélni azt és tovább is adni. Mindazoknak, akik lélekben magukénak vallják a magyarsághoz való tartozást, s mindazoknak, akik nyitottak annak befogadására.

Minden létezőnek megvan a maga sajátos, rá jellemző, az elhívása által reá testált feladata. Ezek a feladatok olyanok, mint a kirakós darabjai, végül belőlük fog összeállni a teljes kép. Mindenki csinálja a saját dolgát, s ezzel járul hozzá, hogy a kép, a szöttes teljes legyen. Természetesként fogadja el azt, hogy a többi magyarnak is megvan a maga feladata, s azokra is szükség van az összképhez.

Félretéve minden vélt vagy való sérelmet, nyújtsunk most kezét egymásnak, hogy egyenrangú résztvevőként, igaz társként álljunk a vártán. Ami most itt elindult az nem több, de nem is kevesebb, mint az együvé tartozó magyarok együtt-működése, együtt-rezgése. Nincs formalitás, nincs szabályzat, nincsenek vezetők. Nincs éves műrendezvény, nincs csicsás külsőség. Mert mindenki tudja, hogy neki mi rendeltetett, s a saját tudását, tapasztalását mutatja meg barátainak. Javasol, támogat. Ez tehát nem az egók burkolt önfényezésének a terepe, nem a hiúság vására, s nem is csak egy jól kinéző címke, ami hivalkodásként lobogtatható.

Mindenki tisztességgel, becsülettel egészítheti ki és teheti még kerekébbé közös történetünket. Mindenki tevékenykedik, úgy mint eddig. Tudja és érti, hogy mi vezeti lélekben, szívben, s mi köti össze a hasonlóan tudó és értő barátokkal. Bárki részt vehet az együttműködésben, hozzáteheti saját rezgését, hogy még teljesebb legyen a lángok alkotta tűzfolyam. Így ejthetjük szerét az EGY-szerű magyarok közösségének, az élet szövete kötetlen szövédékeknek.

Tudnunk kell, hogy akinek a lelke tisztán szól, abban valóban 'Isten' nyilvánul meg. Aki így él, az a nemességet nem kívül hordja (ruházatában), mert a lelki nemesség belülről mutatkozik meg. Nem okoskodik, de tud okosan fellépni. Nem áll napi szinten a reflektorfényben, de nem is él elvonult remeteként. Nem tolja magát az élre, de együtt működik másokkal, támogatja az arra érdemeseket. Nem harcol, de ha neadjaisten úgy adódik, helyt áll. Nem politizál direktben, de az igazán fontos ügyekben véleményt nyilvánít. S nem él görcsösen akarva, mert tud belesimulni az áramlásba, hogy tevékenyen alakítsa a folyamatokat. Alakítsuk hát együtt, magyarként.

Az Ősiséghez

Mi a magyar

Mi magyarok, az öröktől létező ősi hagyomány talaján állva, egyek vagyunk. Létünket ugyanazon alapból kibontakoztatva éljük, hiszen mindannyiunkban megtalálható a magyar fénymag, a magyar származás és lelkiesség nyoma.

Nimród véreiként elhívásunk az, hogy ott óvjuk a Földet, ahol a legerősebb és a legtisztább a jósgonos isteni erő. Mi így járulhatunk hozzá ahhoz, hogy a Magyarok Istenének energiája megmaradjon, éljen, lüktessen.

Vezérlőnk a Turul és a Csodaszarvas, melyek a legszentebb, érinthetetlen szimbólumaink. Ők az isteni elhívást hozzák a Földön létezők tudomására. A Turul köti össze az égi és a földi világot, ő az isteni iránymutatás jelképe, ő a Világ-Mindenség Teremtője és fenntartója. Párja, a Csodaszarvas, a nemzetet a földi közegben vezeti, és ő az isteni iránymutatás által továbblendítő segítőnk, a teremtés fenntartója, továbbszövője. Ők vigyázzák mindazt, ami körülölel minket.

Mi, magyarok, születésünknel fogva vagyunk részesei a nagy isteni tervnek, nemcsak egyénként, hanem közösségként, nemzetként is. Testi-lelki-szellemi kiteljesedésünket csakis magyarként érhetjük el. Ha azt látjuk a történelmünkben, hogy sorsunk telve van kudarccal, csapással, vereséggel, akkor azt éppen annak köszönhetjük, hogy nem a saját utunkat járjuk.

Valódi nemzeti identitásunk, múltunk, hagyományaink ismerete, és jelen cselekedeteinkkel való továbbvitele minden egyes egyén feladata, s egyben közös ügyünk is. Ha az egyének önmagunkban is erősek, önmagukban is teljesek, akkor az általuk formált közösség is egységes lesz.

Egy magyar ember a magyarságán keresztül teljesedik ki, a kiteljesedett egyénekből álló magyar nemzet pedig keretet, segítséget ad az egyénnek, hogy az útját tudja járni. Fel kell vállalnunk tehát magyarságunkat, ki kell nyilatkoznunk, hogy az isteni eredethez csakis a magyarságunkon keresztül tudunk visszajutni.

Az idegen modellek átvétele a magyarság életétől idegen mintákat épít be és működtet. Éket ver a nemzeten belül, és szembeállítja egymással a magyarokat. A felszínen szabadságot, békét, fejlődést ajánl, de valójában csak ellentétet szít, háborút kreál és szolgásgot hoz.

Nekünk a gyökereinkhez kell visszanyúlnunk. Ehhez újra tisztelnie és becsülnie kell a magyarnak a magyart, gondolatban, szóban és tettben egyaránt. Ha nem eszerint élünk, és idegenekre hallgatva szellemi, lelki és fizikai fegyvert emelünk egymásra, akkor vétkünk visszahull ránk.

Térjünk vissza hát eredeti utunkra, adjunk lehetőséget a világot betöltő energiának, Istennek, hogy segítsen megvalósítani álmainkat-céljainkat, segítsen betölteni elhívásunkat.

Mi, magyarok, nem kiválasztottak vagyunk; nekünk feladatunk, elhívásunk van. Az elhívást az ég, az univerzum, az univerzális energia, Isten adta. A kiválasztott szerint mindenki neki tartozik alávetettséggel, mindig követel, megszabja mi legyen. Az elhívott csupán teszi a dolgát, ami neki rendeltetett feladatként. Nem követel, hanem ad; mert az égi energia az övé, az ég által cselekszik.

A Magyar - ha valóban magyarként él - maga a teljes világegyetem, a szellem-univerzum, de ha szintet süllyed, akkor a többi emberrel együtt ragad bele a legsűrűbb materiális anyag-létbe, a legsötétebb materializmusba.

A magyarság országa szakrális, élő rendszer, s egyben szellemi, lelki, fizikai értelemben is nagyhatalom. Amíg a saját útján jár a nemzet, addig nincs külső tényező, amely erőt vehetne rajta. Már évszázadok teltek el a pálos alapító Özséb látomása óta, de a tengernyi apró láng még mindig él, világít. Él, mert életben tartjuk. Mi magunk vagyunk az ezernyi apró láng, és ha szétnézünk, látni fogjuk, hogy nem vagyunk egyedül.

A poláris világ létezése óta két világnézet, szemléletmód, életről alkotott felfogás áll szemben egymással. A fény és a sötétség. A fény nem vágyik fizikai uralomra, nem tör hatalomra, és nem akar leigázni senkit. A sötétség ugyanakkor nagyon is kézzelfogható világi uralomra tör, a Földön bármilyen formában élő leigázására, uralására törekszik. A fény, a szellem, a lélek, és a test egységének kiteljesedését óhajtja. A sötétség, szimpla fizikai hatalomra törekszik, de úgy, hogy a lelket és a szellemet is uralni akarja.

A magyar nemzet ősi hitvilágában érthető és világos rend uralkodik. Hitvilágunk tiszta és egyszerű, hiszen a Teremtő, az Egyisten mintájára él és lélegzik, ezért Egy-szerű. A lélekben

tiszta magyar ember szorosán együtt él az isteni világgal, tudja, hogy az univerzális energia itt él velünk, körbevesz minket, és mindenben megnyilvánul.

A teremtés kezdeti fázisában az örökkévaló EGY önmagát kettéosztva, lényegében polarizálódva nyilvánul meg a létezésben. Ennek megfelelően a magyar hagyomány egyformán tiszteli férfi minőségként a teremtő lehetőséget képviselő Öreg Östent, és női minőségként az életet adó Nagyboldogasszonyt. Ők együtt az EGY, egymás nélkül értelmezhetetlenek, és a létezés a két fél kölcsönhatásából ered. Van hét változatuk, segítőkük, a hét boldogasszony, kisasszony nőként, valamint a hét bölcs, a hét vezér, férfiként. Az éves ünneprendben nyolc ünnepük van (1+7).

A magyarság őrzi a fényt, ezért amilyen a magyarság állapota, olyan a Világ állapota. Az Univerzum energiájának, az Isteni energiának a közvetítése, a közvetítés teljességének, tisztaságának és mélységének a fenntartása mind közösségi, mind egyéni szinten feladatot ad.

A Szent Koronán látható magyar szimbolika tisztán adja vissza a Világtörvényt. A felül megjelenő Atyaisten (vagyis Öreg Östen), az átmeneti térben lévő Nagyboldogasszony (Szűz Mária = Boldogasszonyi Minőség), és a frontális oldalon látható Jézus Krisztus által képviselt energia a fizikai létben teszik élővé az Egy lényegét, az Igét. A magyarok koronája, és az abból kisugárzó eszmerendszer, a Szent Korona értékrend jelképezi, hogy a magyarok mindig is a Világmindenséget létrehozó, betöltő és működtető Világtörvény letéteményesei voltak itt a Földön, és most is annak kellene lenniük.

A magyarság olyan vállalás, amelynek lényege ember-társunk önnön erőnkkel, energiánkkal, tudásunkkal való táplálása. A feladatot felvállaló magyar egyén önmagát adja, hogy az így kiáramló univerzális, égi, isteni energia feltöltse, serkentsse a befogadót. A vállalás legtisztább formája az, amikor akár ellenfeleinkért is készek vagyunk fellépni, hogy mindenki magasabb szintre emelkedhessen.

A magyarság testvérbarátság. A testvérbarátság a vérszerződés lényege. Megkötői vállalják az egymásért, és a legfőbb isteni értékekért való közös fellépést. Célja az, hogy mindenből a lehető legjobbat hozza elő, vagyis a még nyugvó állapotban lévő értékek felszínre hozásának szándéka áll a középpontban.

A magyarság feladata a legsötétebb energiák megtisztítása, a sötétség fényre váltása. Azt célozza, hogy a már-már a legalacsonyabb szintre süllyedt ellenfelet visszafordítsuk a

felemelkedés útjára. S amikor már nem lehet nemes eszközökkel fellépni, a sötét energiákat tulajdon erejük felhasználásával zabolázzuk meg.

Ősi magyar elhívással szólítunk tehát minden magyart, hogy a gondolat, a kimondott szó, és a cselekedet teremtő erejével, egyéni és közösségi szinten is, közösen, együtt rezdüljünk, hogy valóban megformálódhasson az igaz eljövendő. Mert ha sok-sok igaz magyar közöset akar, és azért közösen tesz is, akkor óriási energiák mozdulnak meg.

Magyarként tegyük meg, amit meg kell tennünk! Higgyük és tudjuk is, ha lépünk, a jóisteni segítség és az ősök támogatása is megérkezik hozzánk!

A világ teremtése (példamese)

Az emberiség fejlődése, evolúciója során jeleket hagyott maga után, a mindenkori teremtés nyomait, amelyeket az utókor mentalitásától és értékrendjétől függően próbált megérteni. Ezért a magyarság szellemi és lelki öröksége – amelyet az évezredek előtt élt, isteni tudású ősök hagyományoztak a későbbi civilizációknak – titkos, rejtett módon a mai napig velünk van.

Az örökség megértéséhez utazzunk vissza gondolatban 4-5 évezredet az ősi Mezopotámiába, a Sumér birodalomba. Ebből a korból már megbízható régészeti emlékeink is vannak, amelyek egy magasan fejlett társadalomról mutatnak kiértékelhető jeleket. Fejlett volt a mezőgazdaság, a kézműipar, a kereskedelem, a városállamok harmonikusan működtek együtt egymással.

A városállamok vezetése, a szellemi irányítás a pap-királyok kezében volt, akik a társadalmat, a közösségeket az isteni törvények, az isteni morál alapján szervezték. Az, hogy milyen volt ez a moralitás, kiderül az általuk alkotott istenképből, mert amilyen az istenkép, olyan a világkép és az emberkép.

Elsőnek az tűnik szembe, hogy milyen kiérlelt és tiszta fogalmaik voltak a teremtésről. A sumérok szerint kezdetben létezett a Szellem, a Lélek és az Erő a nagy EGY- ben. Ebben a monoteista világképben a megnyilvánult Egyet Íz-Ten-nek nevezték, aki a megnyilatkozás után máris duális, páros, azaz Íz és Ten lett. Íz az izzás, a hő, a szellem kiáradása, míg Ten a csend, a nyugalom, a béke, a befogadás. (A tente baba, tente nyugtató, altató dalt az édesanyák még ma is éneklik.)

Az életet Iz-Ten teremtette magából úgy, hogy a végtelenben összesűrítette az Erőt, amiből kipattant a fény és világosság lett, mint Atya-i szellemi erő. A finom anyagi világba ható, megnyilatkozó életerőnek az Én-Ki nevet adták, ami annyit jelent, hogy az Én Kiáradása. Ez az anyagba ható KI áradó erő a csi, a prána, az éter, amelyből minden forma, anyagi struktúra és a világot alkotó elemi lények születtek.

A sumérek az emberpárt Em-Bar-nak nevezték. Tehát az ember eleve egy kettős identitású, páros lény, aki inkarnálódik. Az ember Iz-Ten teremtménye, a szellem-lélek-erő testet öltése.

Ebből az ősi teremtésből, Isten képből és Ember képből alakult ki az a szeretetvallás, ami még hosszú időn keresztül kísérte az ember teremtő munkáját a földön, amíg bűnbe nem esett.

Maga a bűn az isteni moráltól, a szellem világosságától, a szeretettől való elfordulás volt. Az egység felbomlott és polaritásba, kettészakadásba, meghasonlásba zuhant. A sumer-szkíta-hun-magyar hitvilágban nem létezett az eredendő bűn fogalma. Ebben az ősi, tiszta teremtés történetben az Em-Bar, vagyis az első emberpár eredendően jó.

A sumer-szkíta-hun-magyar mitológia, szellemi látás szerint az ég 7 rétegű és a föld is 7 rétegű. Az ég a lélek, a föld pedig a tudat minőségeit, "rétegeit" szimbolizálja, ami azt is jelenti, hogy amilyen tisztaságú a lélek, olyan fejlettségű a tudat, mert, ahogy a mennyben, úgy a földön is. Amilyen a lelked, olyan a tudatod, amilyen a tudatod, olyan a valóságszinted, a világod.

A sumer-kádl-szkíta mágus-papok írásos feljegyzései szerint kettős naprendszerben élünk és ezt a két Napot ellipszis alakú pályán 3600 évenként körbejárja egy Nibiru-nak nevezett bolygó. Nibiru az Égi nagy Vadász, aki a szkíta-hun-magyar hagyományban Nimród. Amikor megjelenik, magával hozza az égi gondviselés jóságát, a szeretetet, a világos tudást, a bőséget és a jólétet. (A Nibiru-ról érkező erő inkarnációja Nimród.)

Az ókori teokrácia lényege, hogy az ég Urának képviselője szervezi, vezeti, neveli és védi a társadalom közösségeiben élő fény fiait és leányait. A sumérek feketefejűeknek nevezték azokat, akik nem fogadták el az égi bölcsesség irányítását. A feketefejű jelképezi a sötét lelkűséget, a homályos szellemiséget. Feketefejű, mert eltűnik a feje körül a fénylő aura, amit a középkorban még „látó” beavatottak glóriaként ábrázoltak.

A teokratikus városállamok szövetséget alkottak egymással. Mai hasonlattal élve népszövetségről vagy államszövetségről beszélhetünk, amelyben az egyes városállamok, mint teljes jogú önkormányzatok vettek részt. A városállamok vezetői mágus-papkirályok voltak, akik az isteni, egyetemes szellemi-lelki törvényeket képezték le a fizikai síkra, tehát az isteni egység, a Szellem-Lélek-Erő mintájára szervezték a társadalom politikai-vallási-gazdasági felépítését.

A hatalom nem volt központosítva, az önkormányzatiság elve a helyi ügyek intézésében teljes mértékben érvényesült mind a belügyek, mind a gazdaság terén. A központi hatalmat - mai hasonlattal élve az államszövetség elnöki tisztét - a legalkalmasabb, köztisztletnek örvendő, legmagasabb fokon álló szellemi beavatott mágus-pap-király látta el. Ő volt a legfőbb

szellemi irányító, aki ebbe az élő szervezetbe, a Szövetségbe sugározta szét az éltető szeretet energiát és a szellemi rend moralitását.

Ebből az időből az ékiratos táblák megemlítenek egy más mentalitású, más moralitású népet is, akiket “feketefejú” névvel illettek. Ezek a népek fokozatosan özönlöttek el a szépen megművelt területeket, a gazdag, kulturált városállamokat, hiszen itt próbálták áruikat értékesíteni, elcserélni. Ennek az alantas vágyaktól vezérelt, műveletlen népnek az inváziójával a sumérek nem tudtak mit kezdeni, ugyanis ez a teokratikus vezetésű, szellemi-lelki irányítású társadalom felkészületlen volt a morális züllés, és az érzéki vágyaktól vezérelt erőszak ellen.

A befogadottak visszaéltek a vendéglátók szeretetével és szemet vetettek azok házáira, szépen megművelt földjeire. Nippur, Kis, Ur, Uruk városokat lerombolták, eluralkodott az erőszak és a félelem, a vendéglátók rabszolgák lettek saját otthonaikban.

A terroruralmat a guti-szkíták vezetésével döntötték meg. Ez a lovas, nyilas (nyilazó) nép szélviharként zúdult le északról és törölte el a feketefejúk önkényuralmát. A szkíta királyok szövetségre léptek, visszaállították a népszövetséget és ezzel megindult a szellemi-lelki-fizikai újjáépítés. A rabszolgasorba süllyesztett, nyomorgó nép lelkébe új életet lehettek és ismételten a jóságos, szerető Mennyei Atya és Isten-Anya szolgálatába állították.

Az emberiség első írott átfogó törvénykönyve és alkotmánya Ur-Nammu mágus-pap-király nevéhez fűződött. A “rendszerátváltást” ő fejezte be azzal, hogy a régi és korrump rendszert alapjaiban megváltoztatta, visszaállítva a teokratikus berendezkedést. Az új Alkotmány szabályozta az ember és Isten kapcsolatát, a szerződés-kötések jogát, a családjogot, az öröklési jogot, a büntetőjogot, valamint a törvénykezés menetét. Kimondta továbbá, hogy a föld Istené és áruba nem bocsátható, annak birtoklása és művelése az államvezetés engedélyéhez kötött. A feketefejúk sem iparosok, sem kereskedők nem lehettek.

Az asszonyok áldott állapotát szentnek, felmagasztaltnak rendelte a törvény. A férfinak csak egy felesége lehetett, és az asszonyt - kiemelve a feketefejú “asszonyállat” sorból - a férfival egyenrangúnak ismerte el.

Ekkor még ismeretlen volt a szemet-szemért elv és a halálos ítélet is. (Ezt később a szintén feketefejú Hamurabi törvényesítette). Ennek a társadalomnak a moralitása nem engedte meg sem a bosszút, sem a kegyetlenkedést, mert bűnös ember nincs, csak tudatlan, aki nem tudja, hogy mit tesz.

A teokráciában a mágus-papok szervezték a társadalmi életet, a művelődést, a mesterségek tanítását. A befogadott feketefejűek szép lassan a társadalom élő részévé váltak és azonosultak az átvett szellemi-lelki értékekkel, ami által lélek költözött beléjük. Tehát az akkád-sumer, majd az asszír/perzsa vs. parthus/szkíta ellentét nem etnikai ellentét volt, hanem az istenkép, a világkép és a moralitás különbözőségéből adódott, amik tanulhatóak és elsajátíthatóak.

Ur-Nammu teokratikus társadalmában volt adminisztráció, mégpedig nagyon pontos és részletes, mindenre kiterjedő. A közösség igényeinek megfelelően terveztek és építettek városokat, templomokat, középületeket, csatornákat, műhelyeket és gyárakat. Volt pénzügyi és gazdasági számvevőség, az elszámolásokat leltárba vették, címmel és sorszámmal ellátva. Minden gazdasági tevékenységnél fel kellett tüntetni a bevételt, a kiadást, a hasznot és a deficitet. A hitel/kölcsön kamatmentes volt! A spekulációt és a munkanélküli nyereszkedést, a korrupciót nem ismerték. A közösségi tulajdonból adományozott földet nem lehetett eladni, megműveléséről pedig számot kellett adni a számvitel szabályai szerint.

Orvoslásukban ismerték a gyógynövényekből előállított tinktúrákat, kenőcsöket. Operáltak, ismerték a nagyítóüveget, a galvánelemet, vagyis az elektromosságot. Ismerték a kottát, a fúvós, ütős, vonós és pengetős hangszereket. Táncművészetük, képzőművészetük és irodalmuk magas fokú ízlésre és esztétikai érzékre vall. Magas fokú matematikai, geometriai, statikai, csillagászati ismereteik voltak. Hitviláguk, kozmológiájuk, szellemtudományuk, filozófiájuk magas színvonalra megismerik a mostani modern kor emberét.

A szkíta egy görög műszó. A görögök minden népet szkítának neveztek a Kárpát-medencétől a Kínai Nagy Falig, a Földközi-tengertől az Indus folyóig, akiknek „sagitta” vagyis íj lógott a vállán és ehhez a népszövetséghez tartoztak. Ez a szövetség az Isten előtt kötött. Nem vérségi alapon szerveződött törzsi érdektársulás volt, hanem asztrális és mentális síkon, a lélekben és a szellemben létbehívott testvériség. Ez egy közös aurát, energiateret jelentett, amit a néplélek és a népszellem ereje hatott át.

A népszövetség szellemi erejét, élő lelkét a magok, magorok vagy mágusok közvetítették a szövetséget megtartó népek számára. Ők a mah-gar-ok a tudás népe, akik közül a mai napig kikerülnek a beavatottak, a nagy tanítók és mesterek. Én-Ki ereje által, az anyagba inkarnálódott szellem révén már többször megjelent, lehozva az égi tüzet, a tudást, a morált, a tanítást. Ilyen beavatott mester volt többek között Gudea, Hermész Triszmegisztosz,

Zarathusztra, Buddha és Jézus. Ők adták a Törvényt és ők kötötték a Szövetséget Isten és az emberiség között a teokráciákban.

A teokrácia nem más, mint az isteni Egység megvalósulása a földön. Ehhez három alapminőség egyidejű fennállására van szükség. 1: Olyan istenképre, értékrendre, tudatra, amely a szellem-lélek-erő hármasságán alapul és a szeretet, tudás, munka, morál értékeit közvetíti, vagyis kapcsolatot teremt a szellemvilággal, a tiszta lelkeséggel. 2: Egy szakrális, beavatott vezetőre, aki mágus-pap-király egyszemélyben. Mágus, mert a legmagasabb moralitású, tisztaságú ideák megvalósítására törekszik a Szellem gondolatereje által. Pap, mert a legszentebb és legtisztább érzelmekből lehel Lelket, Életet a megnyilvánulás felé törekvő Ideába. S Király, akiben megnyilvánul az életre kelt Idea. A Király Ur-alkodik, őrzik az Ideát és vigyáz a Lélekre felelősségteljesen. 3: Szükséges végül a Mennyi Birodalom testét alkotó nép, társadalom, közösség, amely a tudáson, szereteten és munkán alapuló teremtést Isten akaratából véghezviszi.

Láthatjuk, hogy a teokrácia értékei az egység felbomlásával torzulnak, eredeti értelmüket elveszítik. Így lesz a közösségi tulajdonból állami tulajdon, ami már csak a nevében társadalmi tulajdon, gyakorlati hasznosulását tekintve nem az. A teokráciában közösségi tulajdonban voltak a természeti értékek, a levegő, a napfény, a víz, és a föld, a fontosabb gyárak és üzemek. Ezek a teremtés eszközei a teokrácia felfogásában. Az egység felbomlásával létrejövő meghasonlott ellentétlogika szerint a teremtés termeléssé silányul, a teremtés eszközei pedig termelőeszközzé. A termelőeszköz pedig már kisajátítható, magántulajdonba vonható, tehát a közösségtől egyéni érdekek alapján eltulajdonítható.

Ezért a teokratikus társadalom és pl. Hamurabi hatalma csak látszatra, a fizikai síkon tűnnek hasonlónak. Az egyik KépMás a másik MásKép. A MásKép úgy néz ki, mintha KépMás lenne, de nem az. Hamurabi már nem az égiek szellemi akaratát sugározta a földre, hanem saját gyarló személyiségét vetítette ki úgy, mintha az égiek akarata lenne. A KépMás képez, alkot, teremt, míg a MásKép másol, másít, meghamisít. Amíg Ur-Nammu törvénykönyve az égi, szellemi morál lelkiismeretének megnyilatkozása, addig Hamurabi törvénye egyéni emberi érdekre épülő jog, az isteni parancs álarca mögé rejtve.

Miként került Hamurabi hatalomra? A Sumérba betelepült feketefejű népek beolvadtak ugyan, de sajátos vérségi kötődéseiket megtartották. Tanulhattak, kereskedhettek, vállalkozhattak, sőt az állami adminisztrációban is vállalták tisztséget. Egyre több és egyre fontosabb pozíciókat szereztek meg. Ha egy birodalom erős és egészséges, akkor kívülről

nem támadható, ezért belülről kell morálisan lezülleszteni. A feketefejűek saját magukkal szemben annyira elfogultak voltak és annyira irigyelték a virágzó sumer társadalmat és gazdaságot, a fényes isteni teremtetést, hogy mindenáron meg akarták szerezni az irányítást, a hatalmat, kizárólag a saját maguk számára. Erre akkor nyílt alkalmuk, amikor Hamurabi apja kormányzónak küzdötte fel magát Babilonban. A hatalomátvétel megtörtént, a Szent Szellem és a Szent Lélek irányítása helyett az anyagi világ vágyerői ragadták magukhoz a hatalmat.

Megkezdték a sumer őslakosság módszeres pusztítását, szolgáskorba juttatását. A Hamurabi Kódex eredményeként minden vezető állásba feketefejű került, betiltották a sumér nyelvet, a sumér hitvilágot és hagyományokat, illetve tartalmukat meghamisítva átírták az érdekeiknek megfelelően. Innana szűz-anyából Istar harc és szerelem istennő lett, Nimródból pedig Gilgames. Bevezették a nők kötelező templomi szexuális szolgáltatását, új vallást és hitvilágot rendeltek el, amelyben a véreskezű és bosszúálló Marduk-ot kell tisztelni. A földtulajdont privatizálták, vagyis a feketefejűek kezébe adták, az őslakos suméereket pedig úgy megadóztatták, hogy azok nyomorúságukban kénytelenek voltak magukat rabszolgának eladni a feketefejű úrgazdagoknak.

A nép menekült, illetve ellenállt. Az ellenállást a kusita hunok szervezték meg. A feketefejűek babiloni székhelyű hatalmát megdöntötték és visszaállították a Szövetséget, ezzel elindult az újjáépítés. Újraindultak az építkezések, visszaállították a hitvilágot, újraírták az elpusztított tudást, a törvényeket, a mitológiát, amelyek az élő szellemi kapcsolatot biztosították a szellemvilág, a Mennyei Atya és a társadalom között.

Ebből az időszakból nagyon sok pecsét-henger maradt fenn, amelyeken megjelenik az egyenlőszárú kereszt, mint az ember és a szellemvilág közötti szövetség szimbóluma. Ez az első, széles körben elterjedt kereszt(ény) szimbólum, amely megegyezik a szkíta-hun-magyar körkeresztrel, illetve a kelta napkeresztrel.

Az újra kiteljesedő birodalom hatszáz évig, a feketefejű asszírok megjelenéséig virágzott, amikor a mágus papok királyságát felváltotta a katonák hatalma. A bürokrácia csúcsára ismét feketefejű uralkodók kerültek, akik kizárólag az anyagi síkon kormányoztak.

A történet persze nem ér véget, hisz az a mai napig tart a tér-időben, amelyben az egyik kultúrkorszak váltja a másikat, de a lényeg mit sem változik. A Naparcúak küzdenek a Feketefejűekkel, a Világ Világossága a Vakvilággal. Az egyén szerepe kiemelkedő. A kérdés, hogy kik akarunk lenni, kik vagyunk, és melyik Urat szolgáljuk lelkierőnkkel.

Életfák - élő magyar hagyomány

Képzeljük el, hogy kétfajta életfa létezik. Első ránézésre egyformának tűnnek, s mondhatnánk, hogy tulajdonképpen ugyanazok. Aztán, ha egy picit közelebbről megvizsgáljuk, szembeötlő, lényegi különbségek világlanak elő. Még hozzá olyanok, amelyek létünk alapjait érintik.

Az egyiknél kusza összevisszaságot látunk, ahol minden mindennel össze van kötve. A közepe, a karok és a szélek közvetlenül is kapcsolódnak egymáshoz, átjárás van a legszélső pontok között is. Olyasmi vetül elénk, mintha egy nagy háló(zat) lenne az egész. Lényege az, hogy gyökerek nélkül, a felszínen is lehet érintkezni. Nem kell más, csupán rá kell csatlakozni valami (valaki) másra.

A másik életfa, a magyar, ugyan ágas-bogas, de világos rend-szer szerint épül fel. A gyökerekből jön a törzs, a törzsből ágaznak el a főbb ágak, s azokból a kisebbek, végestelen végig, a legapróbb nyúlványokig. Az életnedv – a lét maga – az anyaföldbe kapaszkodó gyökérből indul, s a törzsen keresztül jut el a fa minden egyes égbe nyúló ágához.

Ahhoz, hogy valódi élet, létezés legyen a végeken, szükség van arra, hogy a fa ágacskaí is magukba szívják az éltető napsugarakat. De elengedhetetlen az is, hogy az ágakon és a törzs útján keresztül a gyökérszettel is érintkezzenek. Nem egymástól szívják el tehát az életenergiát, hanem az alapoktól – a Földből és az Égtől – kapják azt, s egymással is csak úgy tudnak együtt-működni, vagyis élni, létezni, ha azt a gyökérszeten keresztül, ahhoz kapcsolódva teszik meg.

S ez az a pont, ahol valóban elválik, hogy ki, mi, hogyan, miként és milyen célból él, létezik.

Minden egyes létezőben, vagyis emberben, de egy közösségben, a nemzetben is, élőnek, megéltnek kell lennie a hagyománynak. Hűnek kell lenni a gyökerekhez, mert azok éltetnek igazán, azok adnak – a mi esetünkben – magyar emberhez méltó életet.

Az az egyén vagy közösség, amelyik elveszti kapcsolatát a gyökereivel, a múltjával, a hagyományaival, a saját választásával válik hűtlenné önmagához, saját tradícióihoz, létének szakrális alapjaihoz. Végző soron ön-mag-jának mond ellent. Átlép egy határt, ahonnan a legtöbb esetben már nincs visszaút. Nemesak szimbolikus, de valódi értelemben is

bekövetkezik a szakrális hagyomány szétesése, eltűnése, halála. Megszűnik a hagyomány, vége a tradicionális létnek, életnek. A hagyományos értékek, szakrális szimbólumok eltűnnek, és valami teljesen más veszi át a helyüket.

Ez egy olyan folyamat, ahol az egyén és közösség is veszít, mert a lét lényegétől való elfordulás megmutatkozik mind az egyén, mind a közösség életében. Megmutatkozik a fizikum, az anyag szintjén, s még az ünnepek is kiüresednek, formálissá, profánná válnak.

De megmutatkozik a lélek, és a szellem szintjén is, sőt, leginkább ott ötlük a szemünkbe. A lélekre sötétség borul, s ebben a sötétségben saját maga hívja életre önmaga démonait. A gonoszság azután kilép a lélek-szellem dimenzióiból és testet ölt a fizikumban is.

Sokszor értekeztünk már arról, hogy a világ olyan, amilyenné mi magunk tesszük, amilyenné a gondolataink, a szavaink és cselekedeteink által válik. Ez igaz a minket körülvevő fizikai világra és önmagunk világára (test, lélek) is. Nyilván vannak univerzális törvényszerűségek, illetve megoldandó feladatok, de ezzel együtt is, ha jó dolgokkal foglalkozunk, akkor a jót valósítjuk meg, ha nem jó dolgokkal, akkor „nem lesz jó”.

Ha hűek vagyunk gyökereinkhez, hagyományainkhoz, együtt rezdülünk a játékszabályokkal, és merünk újítani, egyedi tér és idő adta módon alakítani, ha úgy szükséges, akkor kiteljesedett életet élhetünk. Ha nem, akkor szó szerint bezárjuk önmagunkat. Ez ilyen egyszerű, még akkor is, ha az emberi elme - önnön butaságától eltelve - túl is bonyolítja.

A fizikai világ alapvetően csak akkor ismerhető és érthető meg, ha a szellemi-lelki oldalról közelítünk hozzá. A szellemi-lelki szféra pedig egyáltalán nem érthető, sőt, nem is vehető észre, ha a fizikum oldaláról gyártunk hozzá elméleteket. Éppen azért lehet transzcendensnek nevezni, mert túl van a fizikai értelmezhetőség határán. A fizikai világ soha nem lesz megismerhető és megérthető, ha csupán a fizikai világból levezetve próbáljuk megismerni, megérteni. A megismerés nyilván a földi megtapasztalásokon keresztül vezet - hiszen ezért vagyunk itt -, de a tapasztalással nyert ismeret csak akkor lesz igazán értékelhető, ha annak háttérét, mozgatórugóit, ideáját és transzcendens vetületét is a magunkévá tesszük.

Ha a fizikait és egyben a fizikain túlit, a transzcendenst rendszeresen az alacsonyabbal, a teljességet a részlegességgel, a szakrális profán kifejezéseivel magyarázzuk, akkor nem teszünk egyebet, minthogy a lehúzó erőket támogatjuk. A szétesett tradíció, a kiüresedett szimbólumok, az ellenkezőjére fordult szakralitás eredménye pedig az lesz, hogy felébresztjük, tápláljuk, erősítjük a gonoszt, az univerzális rosszat. A létezés lealacsonyítjuk,

a végtelent végérvényesen beszűkítjük. A tudás, a látásmód ezzel párhuzamosan apró darabokra hullik szét, s legfeljebb egy-egy piciny szelet az, amit egyáltalán érzékelni képes az emberi elme.

S ekkor jönnek a partikuláris „tudományok”, a maskarás bállá silányult „hagyományok”, a dobverő „táltosok”, a hétvégi „pálosok”, az így-úgy beöltözött „vezetők”, a lila lufikkal érkező aranykort propagálók. És a kör bezárult. Ha hagyjuk.

Az ember fizikai világban való létének alapvető feladata, hogy a szellemet realizálja, vagy ha úgy tetszik, az istenit, az ideát, önnön-mag-(j)át megvalósítsa. Ez egy intenzív feladat, tehát az egyénnek magának kell tennie, cselekednie, tevékenyen élnie. A tevékenység spektruma széles, a szakrális küzdelmen át egy virágágyás felásásáig bármi lehet, kinek-kinek feladata szerint. De a feladatát helyette senki más el nem végzi.

A szellemi lényeg fizikai világban való megjelenítése már önmagában is szakrális tevékenység, s az emberi lét tulajdonképpen akkor nyer értelmet, ha így alkot. Ekkor a munka örömmel végzett értékteremtő cselekedet lesz, s a természet közvetlen művelése, még szebbé tétele elhozza a Föld, az emberi közösség és az egyén jólétét, békéjét. A lét, az élet teljes lesz, s ezen szent feladat elvégzésével jólét, bőség, virágzás fakad az egyénben, a közösségben és a Világban, mivel ilyenkor a szellemi, isteni erő, önnön magunk lényege munkálkodik.

Ha azonban az ember nem így él, nem a szellemi, isteni értékeket realizálja, akkor munkája, az emelkedett igaz lét megélésének elérése szempontjából, nem célravezető, hanem örlő, terhes, gyötrelmes és rossz lesz. Semmi egyéb, mint az egó önmutogató, felelőtlen tette, így a világ és a természet kirablása.

Minden, ami a fizikai világban, a Földön van, az az emberért van. A természet a csodák tárháza, rendelkezésre áll benne minden, amire szükségünk van, s a mi dolgunk csupán az, hogy ezt a végtelen gyönyörűséget kiegészítsük, még csodálatosabbá tegyük. Ez a Világmindenséget működtető törvényszerűségek, az egy igaz fényes isteni lényeg, a szellem kézzelfoghatóvá tétele bennünk, velünk, általunk. Ha ez sikerül, akkor a Mindenség, a Föld, a természet, az isteni, önmagunk lényege elapaszthatatlan bőséggel fogja ontani kincseit. Mindenre, s mindenkinek.

Cselekedeteink, bármilyen aprónak is tűnjenek, univerzális horderejűek, következményük kihat mindenre és mindenkire. Ha teszünk valamit, azzal megformálunk valamit itt a fizikumban, tehát megvalósítunk valamit a fenti világban meglévőkből. Tulajdonképpen

csatornát nyitunk, s engedjük, hogy megvalósuljon. De nekünk kell megcselekednünk, mert a fizikai világban cselekedni kell, a természet még szebbé tétele csak aktív tettel érhető el.

Csak a fényből jöhet áldás, s amit már megértünk, azt uralni is tudjuk, hiszen a bölcs uralja csillagait. Ha a mindennapokban is tudatosan tudunk élni, Királyai lehetünk a helyzeteinknek. Megtisztítva a megértés híján lévő érzelmek tengerét, rálehetünk az igazgyöngyre. A csatornát a lelkünkön keresztül nyithatjuk, lehet, hogy mély és ismeretlen részeken keresztül, amelyek akár elkerülhetetlen szűrőként is szolgálhatnak. És akkor a megértés tüzének tisztító hatása által válik áttetszővé, fényessé a lét.

Van azonban az aktivitáson túl még egy fontos mozzanat, amiről nem szabad elfeledkezni. Súlyozottan esik latba ugyanis az, hogy a cselekvés igazán szakrális legyen és az valóban ősi hagyomány talaján álljon, valamint megfelelő időzítéssel működjön. Nem a tárgya, a tartalma, a formája az elsődleges, hanem szent mivolta. Leginkább az, hogy ne a cselekvő saját személye, hanem a nagy egész legyen a motiváló tényező. Mindenért és mindenkiért cselekszünk. Amikor nem a saját önös javunk, hanem a Mindenség gyarapítása a cél, a Mindenség rezdül meg általunk, s az kihat mindenre, jobb irányt szabva a folyamatoknak.

Ha azonban nem az isteni erőket hozzuk le a Földre, ha csupán saját önző érdekeink mentén mozgunk, akkor a sötét erők számára nyitunk kaput, s azok árasztják el a világot. Az önös egó középpontba állításával az anyagot nem átszellemítjük, hanem éppen ellenkezőleg, az anyagot, a világot, a természetet rendeljük alá szűkkeblű akaratunknak. Ilyenkor nem a Mindenség virágzása, hanem az egyén anyagi haszna lesz az iránymutató.

Az igazi cselekedet nem önző, nem számító, nem magamutogató, az igazi cselekvő nem ragaszkodik még a cselekedetéhez sem, csupán teszi a dolgát mag-ától értetődően. Nem akar vég nélkül dicséretet, nem keres önigazolást kívülről, nem tulajdonít jelentőséget képességeinek, s nem várja, hogy mások tudjanak arról, mit tett. Mert a magamutogató, a haszonlesés, a bírvágy, a kapzsi érdekek és célok kergetése csak az egó foglyává és áldozatává tesz az embert. Függőség ez a javából.

Minél inkább áramlik azonban a szakrális teremtő energia az emberben, az annál láthatatlanabb lesz az anyagi értékhasznolás felől. Nem a gyűjtés, az egyéni birtoklás vágya vezérli majd, mégis tehetős lesz. Enged, mégis erős lesz. Lemond, mégis kapni fog. S nem akar harcolni, mégis győzni fog.

Vagy a világosságot szolgáljuk létünkkel, tetteinkkel vagy a sötétséget. Középút itt nincs. A világosság, a teljesség szolgálatával az isteni rend, a szépség, a bőség teremődik, míg a haszonleső egóval, a sötétiséggel, ennek totális ellentéte.

Ha a világosságot választjuk, azt nem verjük nagydobra. Aki fényesnek titulálja magát, aki saját maga fényességével kérkedik, az a legsötétebb. Tetteink gyümölcsét nem tartjuk meg magunknak, abból adunk másoknak, adunk a világnak, s ezzel olyan erőket, energiákat mozdítunk meg, amelyek visszafordulnak hozzánk, s minket is gyarapítanak. A folyamat oda-vissza működik. Megnyitjuk az égi csatornákat, adunk annak gyümölcseiből, ezzel aztán még nyitottabbá tesszük a kapukat, s még több jön le. Mert aki a Világról gondoskodik, az önmagáról is gondoskodik, hiszen amit látunk mint Világmindenség, azt látjuk mint Ember is.

Az önmagát gerjesztő folyamat természetesen ugyanígy működik a sötétiséggel, a deszakralizált étellel is. Minél erősebb az önző haszonlesés, annál nagyobb a homály. A teremtő képesség elherdálása, a saját önös egó pöffeszkedő gyarapításának, az anyagi javak észnélküli halmozásának az igénye egy olyan mókuserékbe pörget bele, ahol a lét elveszti kozmikus jellegét, a tevékenység nyüggé, a munka erőlködéssé, az élet szenvedéssé és utálttá válik. Mert minél nagyobb a sóvárgás, annál sűrűbb a homály, és minél sűrűbb a homály, annál nagyobb a sóvárgás. S a lét így veszíti el kozmikus jellegét.

Minél sötétebb van tehát, annál pokolibb az élet, és minél világosabb van, annál paradicsomibb. Így áll helyre a világ őseredeti rendje. A helyreállítást az embernek kell végrehajtania. A sötétséget az embernek kell átváltania fényre. Az egyén fordult el isteni önvalójától, lényegi fénytermészetétől, ezért neki is kell visszatérnie oda. Gondolatban, szóban és tettben. Az anyagi világban való cselekedetekkel kell számot adnia arról, hogy ismét az egyetemes lét felvirágoztatása áll életének középpontjában. A megszentelten végrehajtott tett - legyen az bármi, bármekkora - nagyot fordít a világ elferdült kerekén.

A VaLóSágot, mi magunknak teremtjük a VáLaSztásaink által, mely a VaLLásunkat tükrözi. Tehát a ValóSágunk a VálaSzaink által teremődik.

A külső ViLág a belső kivetülése. Azért vagyunk itt, hogy tapasztaljunk, tanuljunk. Vajon a létezés nem olyan, mint egy iskola? Ahol szintek vannak, és ezeket teljesíteni kell, hogy továbbléphessünk? Az év végi vizsgákon a tanítók már csak felügyelőkként vannak jelen. Amit addig megtanultunk, azt tudjuk használni.

Az iskola egy külső környezet, amely hatást gyakorol a tanulóra. A kérdéseket, amire válaszolnunk kell, a tanítók adják, miközben megtanítták azt is, hogy milyen válaszokat kellene adnunk. A lényeg viszont az, hogy meg is értsük, hogy miért az a válasz. Ha nem értjük meg, akkor az a tudás életképtelen, mert az életben esetleg más formában jelentkezhet a feladat vagy éppen megváltoznak a dolgok. Ez már alkalmazkodást is kíván, ami megértés nélkül nem fog menni.

A létezés tehát lehet egy iskola, ahol nem csupán lexikális tudás kell, hanem az alkalmazható tudás is. Mondhatjuk úgy is, hogy ez egy játék, aminek vannak szabályai. Ezek a szabályok adják a feladatokat és teszik egyáltalán játékká a játékot. Hiszen nincs értelme egy olyan játéknak, aminek nincsenek szabályai. Itt vagyunk hát a létezésben, amelyben az ember teremtő ereje, tudatossága mellett külső kényszerek is próbára teszik a belső értékeinket.

De lehet, hogy az élet, a létünk, a létezésünk itt a fizikai világban olyan, mint egy kép. Az egész homályos, alig látunk belőle valamit, ráadásul maga a kép is csupán egy skicc, egy ceruzával felvitt vázlat. Ahogy haladunk előre életünk során - ideális esetben - egyre tisztul a homály, egyre több részletet ismerünk fel, s a kép egyre világosabban áll előttünk. Mivel társteremtők vagyunk, megadatott az a lehetőség is, hogy a felsejlő részleteket megtöltsük színekkel, fénnel, étellel, s így - ideális esetben - olyan képet tudhatunk majd a magunkénak életünk végén, amely már nem csak egy vázlat, hanem egy teljes, színekkel teli, élő festmény.

De mi lenne, ha azt mondanánk, hogy a létezés valójában végtelenül egyszerű, csak az emberi elme bonyolítja túl. Képzelnék el, hogy az élet olyan, mint egy számítógépes játék. Belekerültünk, benne vagyunk, s az a dolgunk, hogy megoldjuk. Megoldjuk, a lehető legjobb módon. Ehhez kapunk eleve rendelkezésre álló képességeket, s a játék során még újabbakat is szerezhethetünk. De egyben el is veszthetjük azokat. S ha nem sikerül megoldanunk a feladatokat, veszítünk a játékban, és kezdhethetjük előlről az egészet. (Ugye milyen ismerős ez az életszituáció?)

A nagy földi ciklusok - különböző szakaszaiban - eltérő körülményeket biztosítanak a számunkra. Tételezzük fel, hogy a hagyományban mindenre meg van a helyes válasz. Igen ám, de ha nem értjük, akkor nem fogjuk tudni használni. Ugyanis a megváltozott körülmények megkívánják az alkalmazkodást is. A hagyományt nem lehet minden időben egyöntetű dogmatikus előírásként használni.

Olyan ez, mint a DNS. Amikor hernyóként kell létezni, akkor a hernyóra vonatkozó útmutatást kell tudni kiolvasni belőle, mert a pillangó lét feltételei még nem adóttak. De amikor eljön az ideje – miután degeszre ettük magunkat a tapasztalatokkal –, akkor kell majd tudni úgy működtetni ugyanazt a DNS-t, hogy az a felszabadulást szolgálja, vagyis a hernyóból pillangó legyen.

Lehetséges tehát, hogy a régi berögzült szokások ideje lejárt, és ugyanabból a hagyományból most már másképpen kell munkálkodnunk. Alkotóink újabb és újabb pályákat készítenek a számunkra. Aztán a játék egyszer csak a végéhez közelít. Amikor már nem a létben való berendezkedés a feladat, hanem az abból való kiszabadulás, más szóval a felszabadulás. A záróvizsga ideje, amikor a tanítók már a háttérből figyelnek, miközben az ősök súgnak nekünk, mert csak együtt emlékezhetünk mindenre.

Ha azonban alszunk, álmodozunk, ábrándozunk, vagy süketek és vakok vagyunk, akkor nem vesszük észre, amit kellene. Ha mindig arra figyelünk, ami elveszett, vagy arra, hogy milyen gonoszságokat műveltek velünk, akkor csak a terelés útvesztőjében bolyongunk. Pedig minden itt van körülöttünk, csak arra kellene összpontosítanunk, hogy mindenben - ami történik velünk - meglássuk az üzenetet. Minden itt van, minden, ami kell. Csak érteni kellene a jeleket.

Sejtjük, hogy az ember nélkül milyen tökéletes hely lenne a Föld, viszont nem lenne semmi értelme. Se magának a Földnek, a létezésének, se az élővilágnak nem lenne értelme. S az élet éRT-eLMe a magyar nyelv szerint? Kérdésben a válasz!

Táltos - Paripa

Magyar szempontból az egyik legfontosabb kérdés, hogy pontosan mit is jelent a táltosság, mi a táltos. Ehhez nem kell messzire mennünk, és nincs is nehéz dolgunk, hiszen számos írott és íratlan, a témában avatott forrás áll a rendelkezésünkre. Leginkább a magyar népmese siet a segítségünkre, ami önmagában is összefoglalja pontosan és szépen, ahogy a csillag megy az égen, amit a táltosságról, más néven a táltos-paripáról tudnunk illik.

Előjáróban el kell mondani, hogy nekünk, magyaroknak táltosunk és nem sámánunk van. Valószínűleg nem véletlen, hogy a magyar nyelv különbséget tesz a táltos és a sámán szó között, ami nem csak nyelvi bűvészkedés. (A sámán egyébként is tudományos műszó, s nem éppen szerencsés módon veszi egy kalap alá a világ különböző helyein élő „szentembereket”).

Ez természetesen semmit sem von le a sámán által megjelenített, de a táltoshoz képest más formátumú szerepkör kiemelkedő voltából, csupán a helyén próbálja kezelni a fogalmakat. Kétségtelen tény ugyanakkor, hogy a különbségek ellenére is sok az áthallás, vannak tehát párhuzamok a táltos és a sámán képességei, tevékenységei között. Fontos például megállapítani, hogy táltosnak és sámánnak is születni kell. Ezt így-úgy megtanulni (tanfolyamokon, távoktatással), vagy dobot szerevezve „azzá válni” nem lehet.

A sámánnak jellegzetes ruházata, fejfedője van. Eszközöket, dob, csörgőt, esetleg íjat, nyilat, valamint tudatmódosító szereket használ a szellemvilágba történő utazásához, aminek célja a gyógyítás, az információkérés és a tájékozódás.

A táltosnak ugyanakkor nincsen szüksége semmiféle külsődleges eszközre a révüléséhez. A táltosnak nem kell dob (nincs tehát táltos dob, csak sámándob van), s nem kell semmilyen növényi vagy állati minőségben megjelenő hatóanyag sem. A táltosnak ugyanis közvetlen a kapcsolata a világteremtő erővel. Ha mégis megjelenik valamifajta utazó eszköz, akkor az a táltos paripa. Annak is meghatározott koreográfiája van végül, amikor a sámán rákészül az utazásra, a táltos azonban soha nem készül elő az „utazáshoz”, már csak azért sem, mert neki ahhoz semmilyen előkészületre nincsen szüksége.

A Világ(egyetem) működését, az isteni létállapot tükröződését megjelenítő magyar népmeséknek van egy, mondhatni már-már állandó főszereplője, a táltos paripa. A mese

sodrában jelenik meg, valahol ott, amikor a főhősnek nagy szüksége van rá. Valamiféle feladatot kellene a királyfinak, kiskondásnak megoldania, s mivel ezt - már - nem tudja egyedül megcsinálni, megérkezik a segítség. Az igazi segítőről addig nem tud senki (meg azután sem nagyon), vagyis az igazi táltost nem ismerik (fel). Legfeljebb csak egy-egy valóban „látó” s nemcsak „néző” tudja, hogy kiféle, miféle. A paripa mondja meg aztán főhősünknek, hogy kihez is kellene fordulnia.

A paripa általában a ménes legutolsója, jócskán elszakadva a többiektől, a sor végén kullog, vagy teljesen „hontalanul”, a szemétdögörben vagy a trágyadombon, az udvar végén találhatóunk rá. Kinézete sem olyan, mint várhatnánk, mert göthös, rozzant, görbe meg miegyebek, s úgy tűnik, mintha a lélek is csupán háltni járna belé. Legalábbis felületesen, kívülről szemlélve, tehát a vakoknak ilyen. A főhős meg ember legyen a talpán, ha ezek után valóban elhiszi, hogy tényleg ez az igazi táltos (paripa).

A táltos-paripa nem véletlenül „láthatatlan”, avagy az anyagi világra koncentráció elme számára girhes, loncsos, szemétdombon fekvő. A szimbolika szintjén legfőképpen rólunk szól, mert a saját magunk által, lelkünk legmélyére eldugott képességekről és az elhívásról mesél, jelképesen. S csak akkor jelenik meg, ha valóban szükségünk van rá, illetve ha végre eljutunk önmagunkban odáig, hogy bele merünk nézni legrejtettebb zugainkba, felelni tudunk saját elhívásunkra.

A mesében az átváltozás sem akárhogyan történik, vagyis a táltosság csak annak mutatkozik meg, akinek ténylegesen szüksége van rá. Annak, aki tényleg el is fogadja a „gebét”, s maga is lépéseket tesz felé. Mondjuk tüzes parazsat ad neki enni, a paripa kifejezett kérésére. A táltos azután szemmel láthatóan is táltos lesz, vagy rögtön a parázsevés után, vagy először még ki kell vezetni - megvető szemek kíséretében - a városból, s ott fedi fel csak kilétét. Végül aztán együtt-működve oldják meg a feladatot. Mert ilyen a táltos (paripa) a mesében.

Az sem véletlen, hogy a magyar népmesékben a sárkány ragadja el a királylányt. A sárkány, illetve a sárkányerő a létezés forgatagát létrehozó és fenntartó erők, energiák jelképe. Mozgatják, sodorják a szálakat, gerjesztik az élet, egészen pontosan a tudat káprázatát, illúzióját. Ha a tudat nem tudja irányítani ezeket a létformáló erőket, akkor azok fognak uralkodni felette, s gúzsba kötik. Vagyis a káprázatgyártó, rögzítő, megkötő erő úrrá lesz a belső lényegi önvalón, így a tudat valódi természete elalszik, vakká válik. De ha felébred, akkor - újra - a tudat fogja irányítani ezeket az erőket,

Felébresztésében a táltos ló is segít, aki egyébként a sárkányerő párja, vagyis az érem másik oldala. Ő is képes repülni, orrából tüzet fújni. A táltos ló is ismeri és bírja a létformáló erőket, de túl van már a káprázaton, tiszta energiát hoz, s így a tudatnak is segíteni tud túllépni azon. Segít kiszabadítani a királylányt, segít felébreszteni alvó tudatunkat, segít úrrá lenni a sárkányon, a létformáló erőkön. (Többek között ezért sem szabad játszani a táltosság fogalomkörével...)

A táltos valamilyen, akár a fizikai szinten is látható többlettel rendelkezik. Ha megnyilvánul, kikerül a szemétdombról, s elfogadják, táplálják, akkor külső adottságai révén is azonosítható. A táltos lónak lehet akár öt vagy hat lába, de a repülni tudás, a pillanatok alatt való helyváltoztatás képessége is világosan kirajzolódik a magyar népmesékben. 'Hol legyünk édes gazdám, s milyen sebesen száguldjunk?', kérdezi a népmese főszereplőjét segítője. Tekinthejtük ezt akár révülésnek is, hiszen valóban egy szempillantás alatt bekövetkező tér- és időugrás valósul meg. Révülés, ahol világokat, dimenziókat lépünk át, eljutunk a teremtett világon is túlra, oda ahol még a madár sem jár.

Itt mindenképpen meg kell jegyezni, hogy egy embernél a fizikai többlet nem jelenti feltétlenül azt, hogy felnőve valóban táltos lesz. Ha nem csonkítják, vetik vissza már csecsemőként, akkor a hagyományok szerint a táltosnak született gyermekért általában hétéves korában eljönnek. Fényes, fehér táltosok, ősök jönnek el a gyermekért, s elviszik őt. Miként a mesében, Ősz Öreg embernek is szokták látni, aki eljő. Ő lényegében az Öreg Östen maga, kinél három nap az esztendő, vagyis túl vagyunk téren és időn. Elviszi, hogy próbára tegye, hogy valóban táltos váljon belőle. Ha bírja a parazsat, akkor tényleg az, s a parázs elfogyasztása után már más formában jelenik meg előttünk.

A táltos paripa gyógyít. Ráfúj, s máris összeforr, meggyógyul a seb, a törés, de akár a lélek is a megfelelő tanács átadásával. Gyógyító energiája eredendően rendelkezésére áll, mivel a Teremtőtől kapta, a gyógyításnál ezért nincs áttétel, nincs segédeszköz. Végeredményben a belőle áradó örök egészségnek az ereje az, amely a csodálatos gyógyuláshoz vezet.

A táltos paripa tudása szinte határtalan. Benne van az élet lényege, a létezés tapasztalata és felhalmozott tudása, ezért sűrítmenyként, koncentráltan jelennek meg általa a legjobb tulajdonságok és képességek. Bármit lehet tőle kérdezni, kérni, végtelen a segítőkészsége, ismeretei és hozzáértése révén mindig hozzásegít a megoldáshoz. Nem végez számításokat, látása közvetlen, konkrét, tudja a múltat, és ismeri a jövőbe vezető lehetséges ösvényeket is.

Úgy látja az időt és a teret, hogy közben nem kell utaznia, és révülésre sincs szüksége feltétlenül ahhoz, hogy megnézzen, és valóban meg is lásson valamit.

Nemcsak ismeri, tudja, de szót is ért a minket körülvevő világgal. Érti az állatok beszédét, a növényvilág jelzéseit. Mivel a ViRÁG és a ViLÁG, nyelvünkben is látható módon váltópárjai egymásnak, így nem csodálkozhatunk azon, hogy a világok valamennyi virágzó beszédét ismeri. Aki a virágok beszédét ismeri, az végeredményben a világoknak a beszédét is érti.

A táltos paripa rendelkezik az elemek feletti hatalommal is. A táltosnak az elszabadult, összevissza száguldozó és ártó hatalmas erőkkel, energiákkal is meg kell vívnia. A rosszat megszünteti, kisöpri, a jót újrateremti. Tud a vízen, tűzön járni. Nem okoz neki gondot a csúszós üveghegyen való átkelés sem, és a hatalmas tengert is átugorja, ha kell. Ezzel együtt kézben tartja az időjárást is, megbirkózik a viharfelleggel és a széllel. Szárnyal, s a levegőben utazva járja be az egész Világegyetemet.

A táltos lóval nem a részlegesség útján találjuk magunkat, hanem a teljességet fogjuk meglegelni. Árad belőle a soha ki nem apadó energia, hiszen direkt kapcsolata van a világokat formáló erővel. Mivel a Forrástól érkezik, az eredendő teljességet hozza, a teljességet TeLíTi, TeRíTi ebbe a világba. Tettekre tudja váltani a hatalmas magerőt, így az egész Világmindenséget hathatósan működtető teremtő energia elhívott képviselője, a legmagasabb rendű erkölcsi jósnak a megtestesítője.

A táltos nem egyénieskedő, nem önérdek vezérelte. Tevékenységét közösségi kötelékben fejt ki, vagyis mindig valaki másnak, egy segítségre szorulóknak segít. Eljön hozzánk, a mi dolgunk pedig az, hogy együtt működjünk vele és hallgassunk rá. A mese szépen elmondja, hogy kiségti a főhőst a bajban, de azt is felvillantja, hogy segítsünk önmagunkon, tegyünk önmagunkért, mert az ég is csak úgy tud megsegíteni minket. S meg is fog, ha megtesszük, ami nekünk rendeltetett. Egyénként, közösen, magyarként.

Nimród vérei

Mi, Magyarok, Nimród vérei, Magyar és ikerpárja, Hunor leszármazottai ősidők óta járjuk a Jóisten által kijelölt utunkat. Azon vagyunk, hogy a legragyogóbb Isteni energia valóban tisztán áramoljon, és áradva mindent és mindenkit tápláljon Földanya kebelén. Erősítjük, hogy ne legyen olyan külső hatás, mely tisztaságában futását meg tudná akasztani.

Vezérlőnk a Turul, a Holló és a Csodaszarvas, akik összekötik az Eget és Földet. Ha a Csodaszarvas esetleg megtorpan, megsérül, a Holló hozza el újra és újra a fénymagot, és a Turul az, aki felemeli, meggyógyítja, és ismét útjára teszi.

Az embert alapvetően két dolog határozza és mutatja meg. A cselekedetei, és az alap, amire a cselekedeteit felépíti, amin azokat megéli, megvalósítja. Nem az a kérdés tehát, hogy ki volt, mit tett vagy nem tett a múltban valaki, hanem az az irányadó, hogy most milyen alapon, milyen kiindulóponton áll, és mit gondol, mit mond, mit tesz. A jövő csak a jelenben építhető, kizárólag jelenlegi cselekedeteinkkel határozzuk meg, hogy miként alakul, de ha nincs megfelelő alapunk, kiindulópontunk, vagyis nem ismerjük a múltunkat, lényegi önvalónkat, akkor nincs mire építkezni, nincs tehát miből a jövőt létrehozni. Múlt-jelen-jövő. Lényegi önvalónk-cselekedeteink-eljövendők.

Ha az ember hármas tagolódását (szellem-lélek-test) nézzük, akkor a szellem az alap. Erre építünk, ez alapján tudjuk megismerni és megérteni az isteni lényegét, az isteni igazságot. Ez alapján tudjuk megélni az erre a világra hozott képességünket, elvégezni feladatunkat. A keretet a test, a fizikai lét adja. A kettőt, vagyis a szellemet és a testet a lélek köti össze, az a lélek, amely önmagunkat, cselekedeteink kiindulópontját adja. A lélek közepén, a szívünkben lakik. A szív energiaközpont helye - földi viszonylatban - a hazánkban van. A test, a Földanya akkor tud kiteljesedni a szellem felé, ha a jelene, a közepe, a szíve megfelelően működik, tehát ha mi megfelelően működtetjük. Múlt-jelen-jövő. Lényegi önvalónk-cselekedeteink-eljövendők.

Nem véletlenül születünk magyarnak. Ha a hármas tagozódást, meg a magyarnak született ember világban elfoglalt helyét szemléljük, a magyar-egyen-ember sort kapjuk. Magyar egyénként csak akkor tudjuk megélni emberségünket, csak akkor tudunk igazán az emberiséghez is tartozni, ha azt tényleg magyarként, magyar lélekkel, magyar szellemisséggel

tesszük meg. Ha kivesszük ezt a részt, a magyarnak született egyén már nem tud emberként létezni, bárhonnán, mindenhonnán elsőpri a legkisebb fuvallat is. Hiába van teste, magyar lélek, magyar szellem nélkül nem tud élni. Magyarként viszont egyén és ember is lehet. Múlt-jelen-jövő. Lényegi önvalónk-cselekedeteink-eljövendők.

Bárhonnán közelítjük is meg, ugyanoda lyukadunk ki. Csakis együtt, csakis integritásban. Múlt-jelen-jövő. Lényegi önvalónk-cselekedeteink-eljövendők. Merjük hát megélni.

Talán nem túlzás azt állítani, hogy a világban nekünk, magyaroknak van a legtöbb népmesénk (itt a népmesét hozzuk, bár hozhatnánk mást is, például egyszerűen csak a hagyományt). A népmesék sűrítetten, de mégis nagyon egyszerűen, érthetően adják vissza a világ működését, modellezik a valóságot. Nemcsak a keretet jelölik meg, ahol a cselekmény zajlik, hanem azt is megmutatják, hogy bizonyos cselekedetek hová vezetnek, milyen eredményt hoznak. Megmutatják továbbá, hogyan kell élni világunkban, és mit kell tenni ahhoz, hogy az igazság és a szeretet nevében tudjunk érvényesülni.

Adva van tehát az alap, a kiindulópont. Ehhez már csak a jelen által megkövetelt formát, a jelen megélését kell tudni hozzátenni. Jelen világunk nagyon erősen épít a technikai civilizációra. A technikai fejlődés lényege a találmányok, illetve azok megvalósítása, azoknak a valóságba történő átültetése. Ha megnézzük az elmúlt majd másfél évszázadot, akkor azt kell látni, hogy a gyufától, a golyóstollon és a telefonközponton át, az autóig, a számítógépig, a helikopterig, no meg a bombáig is (a sort szinte a végtelenségig folytathatnánk) nincs olyan pont, ahol a feltaláló, a megvalósító, vagy legalábbis a csapat egyik meghatározó tagja ne lett volna magyar. Egy más kort nézve, gondoljunk csak bele, hogy miért is tudta „végigverni” ezer éve az akkori magyarság Európát. Esetleg azért, mert akkor mi birtokoltuk az adott kor legfejlettebb technikáját (hadászat, fegyverek, szállítás, élelmezés, ruházat)? S emellett megvolt az a szellemi, lelki töltet, erő, amely a háttérrel és az alapot adta.

Jegyezzük meg nyugodtan, hogy hiába van esetleg egyes „primitív” törzseknek majd ugyanannyi népmeséje, mint nekünk, ha nem tudnak a kor technikai civilizációjával mit kezdeni. És hiába van egyes mai „nagyhatalmaknak” kiváló technikai bázisuk, hiába vannak kiváló tudományos koponyáik, ha nincs népmeséjük, múlttudatuk, lényegi kiindulópontjuk. Mert ha nincs jelen, vagy nincs múlt, akkor nem lesz megfelelő, élhető jövő sem.

Hagyományunkat, ősi hitünket, alapjainkat (magyar) szellemi, lelki szinten kell megőriznünk, megtartanunk, továbbadnunk. Ha így teszünk, akkor nincs az a technikai civilizáció, amely

ártalmunkra válhatna, mert nem az eszköz uralkodik felettünk, hanem mi használjuk azt. Sőt, nyugodtan állhat úrhajó is a garázsban, ha közben harmóniában élünk önmagunkkal, családjunkkal, nemzetünkkel, annak hagyományaival, a környezettel, a természettel, a Földdel, az Univerzummal. Mert az alap, a belső TöLTÉS, TaRTÁS (éTeL, iTaL), erő az, ami irányítja lépteinket, cselekedeteinket (technikánkat) a külvilágban. Fizikai életünk így lehet teljes.

Ha ránézünk hazánkra, ránézünk a nagyvilágra, láthatjuk, hogy forr minden, mindenféle módon és szinten. Nagyrészüket ügyesen gerjesztik, előre megírt forgatókönyvek alapján, előre megírt eredményt, végkifejletet várva. A szereplők pedig - akármelyik részletében legyenek is a színműnek - szépen eljátsszák a rájuk rótt szerepet. Eljátsszák még akkor is, ha nem tudnak róla, s a fejünk felett ordibálva szólnak mindenfélét egymásra, mert így kívánja a szerep, és persze a hatalom-éhség.

Ha hazánkfiat nézzük, háromféle szereplő, típus jelenik meg előttünk. Az első a hazátlan áruló, akinek semmi sem szent, ami magyar; csak az a lényeg számára, ha bárkinek eladhatja azt a földet, ahová született. Eladhatja szellemi, lelki, fizikai értelemben is; s eladja akkor is, ha egyértelmű, hogy azok is megvetik, akiknek eladja.

A második típus öröklődik hazája és a hazáját megsemmisíteni akarók közt. Ő az, aki azt hiszi, hogy nemzeti előremenetelünk csakis egyfajta külső segítséggel, valamilyen külső formációhoz való tartozással, annak a külső „értékrendnek” az átvételével oldható meg. (hányféle ilyen volt keletről-nyugatról csak az elmúlt évszázadban). Öröklődik, mert látja ugyan, de nem meri bevallani magának, hogy ezen tevékenységével csakis árthat a nemzetnek. Mert a külső formáció nem hagy semmiféle mozgásteret, szabadságot, nem tűri meg őt sem, csak addig ameddig az előbbieken említett első típussal mozog együtt. Ha már egy picit is eltér, valamilyen „nemzeti-önálló” felvetéssel él, rögtön kap a fejére. Sajnos azt kell mondanunk, hogy ezen második típus soha nem tért le a választott útvjáról, és bármilyen éles helyzet is adódott, mindig az első típust, s ezzel a nemzet elárulását választotta. (Ha ennek a fényében szemléljük nemzeti létünk elmúlt ezer évét, akkor mindjárt helyére kerülhet sok kérdés.)

A harmadik típus az EGYszerű magyar ember, aki önmagának, családjának, kisebb-nagyobb közösségének, nemzetének akar jót, s szomorúan látja, hogy nehezen boldogul. Ő a megtartó, az aki mindig, minden esetben a vállán viszi a világot, aki mindig, s minden esetben marad, mert az alap, a fundamentum marad, míg az első két típus a változásokkal együtt hagyja a háta mögött azt amit elárult, tönkretett. A harmadik típusú magyar, aki nem ül fel semmilyen áramlatnak, hanem csak teszi a dolgát. Ő műveli a földet (szellemi, lelki, fizikai értelemben

is), védi a végvárat (mindig, s mindenkor a külső és belső ellennel szemben), talpasként harcol, s ha kell, meghal a szabadság zászlaja alatt. Épít, ha tud, javít, jobbít, mert tudja, hogy ez, s csakis ez viszi előre a világot. Ő az, aki bárhonnan jőve bármilyen szél is fúj, él itt magyarként mióta világ a világ.

Magyarországról indul(hat) el a változás. Igen, elindul(hat), ha a harmadik típus, az igazi magyar ember lesz többségben, ha az lesz, amit ő akar. Ha az a gondolkodásmód, az az értékrend lesz a meghatározó, amely őt jellemzi. Egyébként nem véletlen, hogy a Kárpát-medencében örvénylik minden, arra kell csak figyelni, hogy merre haladunk benne.

Kétféle gondolkodásmód nyilvánul meg a világban. Az egyik (ide tartozik az első két magyarországi embertípus) csak elvesz. Erőnként, meg mindenünket kéri, s azt ígéri, hogy valamikor majd jobb lesz, te addig is csak add oda neki mindenedet - ő majd sáfárkodik veled, veled. Ez a fajta rend nem nyújt semmit, csak azt akarja, hogy a döntés, a hatalom, maga az élet, a lét formálása az övé legyen. Ez az út van jószándékkal kikövezve, mert ne legyenek ábrándjaink, a köntös, amiben megjelenik, nagyon is csinosnak, vonzónak tűnik.

A másik (a harmadik, magyar embertípus) nem kér, hanem ad. Ad a saját kifogyhatatlan erejéből, mivel abból a kifogyhatatlan ősi/égi forrásból táplálkozik, amelynek nincs szüksége másra, mások kiszípolozására. Létehez nincs szüksége mások életére. Sőt, mivel léte alapja az igazi EGYség, s mivel igazából tehetős, ezért ad, tesz, éppen azért, hogy az élet valóban közösen, szépen, szabadon, s viszontvárás nélküli szeretetben épüljön, teljen. Nem a csicsás külső a jellemzője, hanem a mély belső gondolatok, kimondott szavak, de elsősorban mégis a bizonyító erejű tettek alapján ismerjük meg.

Csakis az ilyen igaz, teljes magyar emberek, illetve kis közösségeik szerves együttműködése, szöttese építheti újjá a magyar nemzetet. Az ilyen, egymásra figyelő, egymást segítő, egymást erősítő egyének és kis közösségek önmagukban is életképesek, s ezért a belőlük képződő nagy egység, a nemzet is az lesz. Még ha ilyen-olyan okokból ki is esik egy-egy közösség, a többi akkor is megtartja a nemzetet, és erejükénél, önálló létre való képességükénél fogva egységük megbonthatatlan lesz.

Azt mondják, hogy a sötétség nem létezhet fény nélkül. Biztos ez? Ha erre a kérdésre válaszolni akarunk, akkor egy „picit” ki kell emelkedni a mindennapokból, s először azt kell tisztáznunk, hogy az éjszaka nem egyenlő a sötétséggel. Felfedezhetünk hasonlóságokat, de nem egyenlő. Miként szép magyar nyelvünk el is mondja, az éj szaka(sza) a 24 órás

időintervallum azon része, ahol az éj szabályrendszere a mérvadó. Az éjszaka ugyanúgy életünk kerete, mint a nappal, csak valamicskét más világ, egy kicsit máshogy érvényesülnek a törvényszerűségek. Egyébként is világítanak a csillagok, s a Hold is tükrözi a Nap fényét; szóval akár szabad szemmel is el tudunk igazodni, teliholdnál meg szinte nappali világosság van. Az igazi sötétség egészen más természetű. Ott nem érvényesül a fény, illetve ha valóban a fényben élünk, akkor nincs ilyen sötétség sem.

Ha a fentiek mentén haladunk tovább, azon is elgondolkodhatunk, hogy esetleg léteznek olyan dimenziók, amelyeket a fény ural, de léteznek olyanok is, amelyeket a sötétség. Ha ezt elfogadjuk, a következő lépésben már azon is eltöprenghetünk, hogy ha a fény dimenzióiban az a feladata a léleknek, hogy elérje a fényt, fénné váljon, akkor a sötétség dimenzióiban pont fordított a helyzet, s a lelkek feladata ott a sötétség megélése, a sötétté válás. Az meg már csak hab lehet a tortán, hogy a léthez nem feltétlenül kell fizikai test, tehát ha a fénné válásnál már nincs szükség okvetlenül testre, akkor a sötétségnek sem elengedhetetlen a fizikum megléte.

Ha mindez igaz, akkor tudnunk lehet azt is, hogy jelenlegi életterünkben még nem dőlt el, vajon az a tér-idő dimenzió, ahol élünk, melyik oldalhoz csatlakozik: a fény avagy a sötétség kerekedik-e felül. Nekünk, egyéneként, a közösség (magyar nemzet) tagjaként egy a feladatunk: minden erőnkkel arra kell törekednünk, hogy a miénk is a fény dimenziója legyen, hiszen ez idő szerint mégiscsak az a létünk célja, hogy fénné váljunk. Ez csak akkor alakulhat máshogy, ha mi magyarként, egyéneként, s közösségként feladjuk ezt. Nincs semmi veszve, sőt egészen jók az esélyeink, „csak” egyéneként, magyarként, s emberként kell valóban visszatalálni önmagunkhoz. Semmilyen módon ne hagyjuk magunkat letéríteni utunkról.

A bölcelet szerint a Magyar a mag népe, mivel (játék a szavakkal) a MaG(y)aR az MaGaR, aminek a MaG az alapja. Lehet, hogy így van, csak ne ragadjunk le itt, s ha már “szavaltunk”, akkor próbáljuk meg tovább lendíteni az ügyet. A mag ön-mag-ában talán semmit sem ér, ha nem fejlődik ki belőle, ami benne van. Benne van a teljesség kódja, az amivé válnia kell(ene), de csak akkor lesz az, ha valóban azzá válik.

Ezen a teremtett világon jelen van a fény-mag. A fény-mag ott van akár burokból is, s életképes (ez lenne a jin/jang ábra lényege is valahol). Eljöhét azonban egy pont, amikor a fény-mag már valamilyen oknál fogva nem bírja tovább, s akkor a burokból elhalhat, léte elmúlik (ez az egyik kulcs a gyógyításban; és a téridő tapasztalási felület jövőjében is).

A mag tehát (alapesetben) szunnyad, a papíron magyarnak születettekben is, s a mag csak akkor szökken szárba, ha felébredt, felébresztettük ön-mag-unkban. De ha felébredt, s aktiválódott a fény-mag, akkor bizony mindenki Magyar lesz, kiben ott él, s működik is egyben. Vagyis nem mag-ától értetődő a MaG-ból való MaG(Y)aR-ság. S ha ezt tovább gondoljuk, akkor azt is észrevehetjük, hogy esetleg az sem véletlen, hogy mi MaGYaRoK vagyunk, tehát olyanok ki a MaG-ból MaGYaRRá válnak.

Számos megoldás született már arra, hogy mit is jelenthet nemzeti önelnevezésünk, mit lehet belőle kiolvasni. Mívesnél mívesebb szófordulatok kerültek elő, amelyek alapvetően a pozitív kicsengésre világítottak rá, bár ha belelendülünk akkor nem éppen szívmengető eredmények is születhetnek (pl. ragyám). A mostani kísérlet a rovásbetű készletet veszi elő, ahol négy betű emelkedik ki a teljes sorból: az M, az A (kétszer), a GY és az R. A magyar szóban a GY betűvel dolgozunk, hiszen ott a GY betű áll és nem más, s nyilván ez nem véletlen. Lássuk hát, hová juthatunk el ezen fonál mentén.

Nézzük meg először röviden, hogy milyen fogalmak társíthatóak a m-a-gy-a-r rovás betűkhöz. M – emlő, táplál, emel; A – anya, istenanya; GY – egy, (isteni) egység; R – eredendő rend, erő (energia). Ha a betűk jelentéstartalmát összeolvassuk, valami olyasmi jöhet ki, hogy magyar az, aki: táplálva felemel az eredendő isteni, istenanyai rendbe, erőbe; vagy úgy emelkedhetünk fel, ha a tápláló isten-anyai rend, erő mentén élünk; vagy az istenanya az, aki táplál, s felemel az eredendő rendbe. Bárhogyan is nézzük, világos a jelentéstartalom, világos, hogy ki is a magyar, illetve mi is a magyar dolga kerek e világban.

Kiegészítésként ugorjunk egyet az ősi Egyiptomba. Ott a piramist MR betűkkel jelölték/írták és az „emelkedés helye” jelentéstartalommal ruházták fel. Ez utóbbi egyébként teljesen a helyén van a piramis funkcionális rendeltetését nézve, s rendben van akkor is, ha a betűket (MR) magyarul értelmezzük, egészítjük ki magánhangzókkal (emel; illetve rovással: táplálás - eredendő rend, erő, energia). Egyébként az MR-t csak ki kell pótolni a GY betűvel, s mindjárt megkapjuk a MaGYaR szót – ennek jelentését meg fentebb elemeztük, és, láss csodát, ugyanoda jutottunk el.

S mi is akkor a magyarság alapvető feladatköre? A magságból eredő magyarság egyfajta áldozatvállalás – a létben sérült ember-társunk önnön erőnkkel, energiánkkal való táplálása, felemelése. Az áldozatot felvállaló, a tápláló önmagát adja, önmagát sebzí meg, hogy az így átáramló/kiömlő égi/isteni energia feltöltse, új életre serkentse a befogadót. A testben a hordozó közege a vér, ezért is lesz Test-Vér, aki testvér lesz (lásd Jézus szavait is). Az

áldozatvállalás legtisztább formája, ahol akár ellenfeleinkért is készek vagyunk fellépni azért, hogy mindenki magasabb szintre tudjon emelkedni.

Tovább gördítve a gondolatot, csak rá kell nézni a megroggyant csodaszarvast tartó, s önmagát megsebző turul kettőse által, a képi szimbolika nyelvén megfogalmazott üzenetre. A turul-sólyom felemeli a megsérült, adott pillanatban továbblétezni önmagában már képtelen szarvast, és ezzel egyidőben önnön-mellkasát feltépve, a kibuggyanó vér hordozta tápláló energiával éleszti fel, s ad újra erőt, lehetőséget az életre. Önnön magát megsebző, s önnön vérével tápláló turul (ég, szellem, lélek), emeli fel a megroggyant csoda-szarvast (föld, anyag), s teszi újra útjára, ha meggyógyította. Ehhez hozza a holló csőrében a fénymagot. Mert a magyar=angyal=ember. Mert ehhez bizony valódi erő, valódi kapcsolódás, valódi teljes-ség kell. Méltóságteljesen, magabiztosan, erővel, ám kérés, viszontvárás (csillogás, villogás) nélkül – csak azért, mert ez a dolga. Igaz-e Nimród vérei?

Körforgások

Nehéz arról történelmet írni, ami a fizikai síkon kevés nyomot hagyott maga után, s az örökség inkább szellemi és lelki. Aki a szellemi és lelki örökséget bírta, mindig odaajándékozta azt másoknak, akár a következő civilizációknak és kultúráknak. Így van ez jelenkorunkban is.

A teremtett világban mindennek megvan a maga sajátos ritmusa, ciklusa, azaz megszületik, kibontakozik, virágzik, majd elmúlik. A leköszönőt azután új követi, ami mindenképpen kapcsolódik valamiképpen az előzőhöz. Ideális esetben, szerves, harmonikus fejlődés esetén nem éles határvonallal választódnak el, inkább egyfajta folyamatosságról beszélhetünk. Ha viszont semmiképpen sem tud már megújulni, akkor bemerevedik, teljes lelki-fizikai züllés és amortizáció következik be. Ebben az esetben valamilyen belső-külső erőszak hatására szűnik meg, s a rombolás nyomán sarjadó újnak sok mindent (szinte mindent) előlről kell kezdenie.

A különböző ciklusok, civilizációk, kultúrák hatnak is egymásra. Pozitív esetben odafigyelnek a másokra, átítatják egymást jó tulajdonságaikkal, ezért kölcsönös nyitottság, elfogadás jellemzi őket. Ellenkező esetben meghódítandó, bekebelezendő erőforrásként tekintenek a másokra, ezért az erőszakos hódítás, leigázás során részben vagy egészében akár el is tűnhetnek értékek. A kölcsönösség megtermékenyítő hatással van, és életre hívhat egy még jobb műveltséget, az erőszakos, romboló fellépés viszont értékvesztéssel jár, és bármit is eredményez, az mindenképpen alacsonyabb színvonalú lesz.

Minden tettnek következménye van, s ennek napvilágra kerülése csak idő kérdése, előbb-utóbb mindig megjelenik. A támogató vagy ellenséges fellépésnek is lesz visszacsatolása, és az beépül az adott ciklus, kultúra, nemzet végzetébe. Bármilyen történet, az kisugárzik a jelenbe, s ha szükséges, akkor változtatni is itt lehet, a kölcsönösség, a megértés, a másik megsegítése által. Ugyanakkor a sorsszerűség mellett a szabad döntés is messzemenően alakítja a folyamatokat.

Minden ciklus, civilizáció, kultúra és nemzet a saját karaktere, jellemző jegyei, minőségei alapján formálja a világot. Saját szellemi, lelki, fizikai tulajdonságai szerint teremt, ezzel olyanná válik a világa, amilyen az értékrendje.

Talán úgy tűnhet, hogy valamikor az ősi világban minden mindennel összefüggött, minden mesélt mindenről, a szimbólumok nyelvén, s a teljességben létezett minden. Talán úgy tűnhet, hogy ez az új, a mostani világ ezzel szemben töredezett, részeire bomlott, összefüggéstelen.

De lehet, hogy a mostani sem másabb, mint a régi, a valamikori ősi, mert nem változott a világ, nem változott a létezés, legfeljebb a létező, az ember szakadt el a létezés lényegétől, magától a létezéstől. Lehet, hogy a mai világ sem töredezett, hanem teljes, csupán az, aki által létezik, vagyis az ember miatt van széttöredezve. Azért, mert az ember tekint rá másképpen, más a világlátása, a létszemlélete, s ezért törik darabokra a világ. Az, aki nem töredezett, hanem teljes, annak a létezés, a világ is teljes, lüktet, él, mozog és változik.

A világ, a lét, a létezés, az élet olyan, mint mi magunk, amilyen a tudatállapotunk. Ha az öntudat alszik, vak, akkor a káprázatot, az illúziót gerjesztő oldal domborodik ki. Ha viszont tudatos, éber, megvilágosodott, akkor már csoda teremődik a mindennapokban is. Ha bennünk a sötét van erőben, akkor a minket ért energia is bizony azt hozza ki a felszínre, az lesz a létformáló erő. De ha a világosság dolgozik bennünk, akkor fényt teremtünk.

A szakrális centrum, a Világ Közepe, a Pólus-pont, a Szent-hegy, az Életfa maga, lényegét tekintve nem egy hely a térben, hanem egy állapot, elsősorban és leginkább tudatállapot, létállapot. Ha az időbeliség oldaláról közelítünk, akkor is tudat- és létállapotról kell beszélünk, s ezek jelentkeznek az időben, az emberi elme számára linearitásban, egymást követő ciklusokként. (A nyugati terminológiában ezek az arany, ezüst, bronz, és vaskorszakok, ezeknél is nagyobb ciklusokon belül). De az idő ciklusok, miként azok térben való elhelyezkedése is, mindenekelőtt szimbolikusak.

Lehet persze az egymással szoros összefüggésben lévő térben és időben keresni, várni az aranykort és annak szakrális centrumát, de térben és időben csak akkor fogunk rátalálni, ha megfelelő tudat- és létállapotba kerültünk, illetve abban vagyunk. Ekkor pedig rögtön megnyilvánul az Aranykor és a Szakrális Centrum, bennünk, velünk, általunk a Világban.

Az öröktől létező ősi magyar hagyomány talaján álló magyar pontosan tudja, hogy egy azokkal a magyar testvéreivel, akik létüket ugyanezen alaptól kibontakoztatva élik. Mert a tudat- és létállapotuk egy és ugyanaz. Miként a fának is számos, szerteágazó ága van, de a gyökérszék ugyanaz. A gyökér azonos, illetve egyugyanazon a tudatállapot, a létállapot, mégis, az egyediségekből következően más-más nézőpontok, megközelítések születhetnek. A lényegi

önvaló, a magyar hagyomány tehát egyféle, az úton való járás mikéntje, a megoldási törekvések módozatai viszont lehetnek sokfélék.

Egy ciklus addig tart, ameddig tart, egészen pontosan ameddig mi benne tatjuk magunkat. S ha kilépünk belőle, mert a gondolkodásmódunkat, a világhoz való hozzáállásunkat megváltoztattuk, tehát ha úgy tetszik „újjászülettünk”, akkor bizony nekünk mindenképpen véget ér az adott ciklus. Így hat a tudatállapot a létállapotra.

Felfedezhetünk hasonlóságokat a ciklusok különböző időszakában történtek között, de az események semmiképpen sem történhetnek meg pontosan ugyanúgy, mivel minden adott megnyilvánulás egyedi, arra az adott létezési periódusra (életre) jellemzőkkel.

A Mindenség és benne az ember, vagy másként szemlélve a kozmikus és az emberi rend nem függetlenek egymástól, nincsenek elkülönülve, hanem szorosan kapcsolódnak egymáshoz, kölcsönösen hatnak egymásra. A Világ olyan, amilyennek látjuk, illetve, ahogyan benne élünk, ahogy működtetjük. A VaLóSágot mindenki magának teremti a VáLaSztásaival a ValláSának megfelelően. Fentről lefelé: VÉL, VaLL, VáLLal, a-kar és ké(s)z, „Legyen néktek a ti hitetek szerint.”.

A Mindenség, a Valóság többrétegű, több összetevős. Együtt is létezhetnek, de előfordulhat, hogy idővel számos, a végén meg már a fizikain kívül tulajdonképpen annak az összes rétege, dimenziója elzáródik. Elzárja magát az embertől, mert az ember, végtelen gögijében és tudatlanságában, elzárja magát tőlük.

A tradicionális szemléletben az ember mindennek a jelképes, avagy szimbolikus tartalmát, lényegét nézte, az volt létének iránymutatója. Ez a jel-képes mélység a lényeg. A lét megnyilvánulásai akkor nyerik el értelmüket, ha képesek vagyunk azokat jelként értelmezni és meglátni általuk azt a mögöttes lényegét, mely feltárja az ő létezésük miértjeit. A MIÉRT az a kérdés, amit mindenre fel lehet tenni, s mivel az okok iránt érdeklődik, azt is megsúgja nekünk, hogy minden okkal történik.

Minden ÉRTEM van, s amikor már megÉRTEM annyira, hogy már ÉRTEM, akkor leszek képes felelősséget vállalni MiNDeNÉRT. Akkor kezdem látni a Mindenség felfoghatatlan egységét, s azt, hogy a korábban számomra láthatatlan fonalak szövedéke valójában mindent mindennel összekapcsol. Látom és ÉRTEM, hogy MINDEN én vagyok, MIND ÉN vagyok, vagyis a MINDEN is én vagyok. MINDENKI, azaz MIND ÉN AKI körülöttem van. S talán

nincs is szükség MÁSra, csak, hogy úgy tekintsünk EGYMÁSra, hogy MINDENKI az EGY MÁSa.

A ciklusok elején megvan a Teljességre vonatkozó tudás, és ez a hagyományra épülő lényeglátás még az ember hétköznapi valóságát jelenti. Ha képesek vagyunk nyitottá válni rá, akkor a későbbiekben is bármikor hozzáférhetünk ehhez a tudáshoz, ellenkező esetben viszont hermetikusan elzáródhatunk tőle. Ebben az izolált állapotban, amikor az ember már csak az anyagra, vagyis a fizikai valóságra koncentrál, kép-telen lesz kapcsolatba kerülni vele, mindaddig amíg újra fel nem ébred álmából. A Mindenség, és részeként az ember, egymásba ágyazva és egymást követve hull lefelé, vagyis a kozmikus és az emberi megnyilvánulás egymással összhangban bukik el. Szervezői által erre erősít rá a modern kor.

Nagy kérdés, hogy vajon tényleg el kell-e jutni a ciklus(ok)ban a ciklus mélységes fenekére. Mondhatjuk azt, hogy igen, s itt példaként állhat az alkímiai solutio, illetve transfiguratio. Lehet, azért kell lesüllyedni és összeomlani, mert a létező struktúrák (felszíni) átalakítása sokkal nehezebb, mint a széteső elemekből (a mélyben) újat építeni. Ennek gyönyörű példája a rovarok teljes átalakulása, a metamorfózis.

Ez alapjaiban rengeti meg az evolúció elmélet folytonossági (egymásból átformálódó szervek) kritériumát. Hiszen el lehetne képzelni, hogy a hernyó szerveit átkalapáljuk pillangóvá? Nem, és nem is ez történik, hanem a szövetek feloldódnak és ebből a masszából épül fel az új forma. A szabadságot szimbolizáló lepke.

Eddig csak méretbeli növekedés volt, de a lényegi átváltozáshoz a régi szerkezeteknek is le kell bomlania. Csodálatos, hogy egyazon genetikai állomány milyen eltérő megjelenési formát képes produkálni. És itt megdől az evolúció véletlen mutációs dogmája, hiszen milyen mutáció az, amelyik a hernyóból egy lépésben véletlenül pont egy pillangót csinál?

Visszatérve a körforgáshoz, ha a természetet nézzük, a trópusok azt mutatják, hogy nincs szükség ilyen sötét periódusra, de ha a mérsékelt övet, akkor azt láthatnánk, hogy igen. Bár tűnhet kényszerpihenőnek is ez, s a következő tavasszal indul újra minden. Mondhatjuk-e azt, hogy tavasszal a természet egy magasabb (aranykori) szinten működik, és az ősz a vaskornak felel meg? A magból lényegét tekintve ugyanolyan fa fejlődik ki. Ám a pillangó már teljesen más, szebb is és szabadabb is, mint a hernyó. Ugyanakkor nem hosszú hanyatlás során lesz belőle megint hernyó.

Elképzelhető az is (s itt példaként állhat a kisévkör őszi-téli visszahúzódása, a magcsíráállapota a föld mélyén), hogy a mélypont, illetve a végpont egyben az új (kor) kiindulópontja is. Tehát az alászállás, a bukás az adott kör, ciklus vége csupán, s utána kezdődik egy új. S ekkor a sötét tulajdonképpen csak nézőpont kérdése, hiszen szükség van rá a körforgásban.

És a sötétségnek is megadatik, hogy kibontakozzon, mert mindennek meg kell adnia, mindennek lehetőséget kell kapnia, hogy megnyilvánuljon, teret kapjon, majd adjon a következő körnek. A pokol alja egyben a menny bejárata, s bár a ciklus soká ér le az aljára, ám hirtelen ugrik vissza a tetejére, hirtelen visszatér eredetéhez, és indul minden előről.

De az is lehet, hogy ez is csak olyan szimbólum, amely okulásunkra lett, s a mi saját választásunk eredménye, hogy hogyan jelenik meg a létben. Ha az egyén megjárta saját sötét erdejét és pokla mélyéből elindulva felfelé egyénként járja az égi utat, akkor ő maga és a hozzá hasonló egyénekből álló közösség is ennek az égi minőségnek lesz a földi lenyomata. Az emelkedőben lévő egyén Valósága megváltozik, és a sok ilyen egyén közössége már képes lesz arra, hogy a földi világot is olyanná formálja, amilyennek lennie kellene.

Nem az 'égi, isteni, spirituális, transzcendens' távolodott el tőlünk, hanem mi távolodtunk el tőle. A centrum, a tradíció valamint az aranykor láthatatlan és megközelíthetetlen, ha nem vagyunk rá készen. Ekkor ez a spirituális hatalom átlép a megnyilvánultból a rejtettbe. De ha készen vagyunk rá, ha úgy élünk, ahogy kell, akkor tüstént újra láthatóvá, megközelíthetővé, megélhetővé válik. Ekkor a szellemi hatalom visszatérhet a rejtettből a megnyilvánultba. És a hol volt, hol nem volt ismét valósággá lesz, mert van, aki által valósággá válhat.

A fizikainak mindig szüksége van egy magasabb igazodási pontra. Ez a vonatkozási pont szellemi, szimbolikus, transzcendens, ezt kell elhozni, illetve visszahozni az anyagba, miként a magyar népmese hőse is ezt teszi. A közép-pont nincs időben, térben, de mégis ott van. Túl van az óperenciás tengeren, meg az üveghegyen, de aki odaér annak benne lesz a lét(é)ben is. Nincs benne a történelemben, mégis ott van. Nem rendelhető a múlt-jelen-jövő folyamának ilyen-olyan idő-tér pontjához, de mégis. Akkor, ha a Földön élők helyezik magukat a közelébe, rendelik magukat hozzá, mennek el oda, s hívják újra létre, a Lét-re. Ekkor összeér, eggyé válik a látszólag különálló, s belső és külső valóságként egységben szilárdul meg a szellem, lélek, test időn-téren túl, s benne.

Ez az a bizonyos rég elhagyott égi út, és így formálódik a Magyar Valóság.

Számok a magyar hagyományban

Mikoron a létezés milyenségéről beszélünk érdemes megvizsgálunk a kérdéskört a számok oldaláról is. A számok szimbolikusan utalnak a megvalósulás mikéntjére is, vagyis a szimbólumok nyelvén mesélik el a Világmindenséget, az azt működtető elvet. Egytől tizenkettőig nézzük végig a sort, és mindenhol jelezzük, hogy a magyar hagyományban mit is köthetünk hozzájuk.

Mondhatnánk azt is, magyarként, hogy három a magyar igazság és egy a ráadás, hiszen alapvetően három szám (3, 4, 7), valamint ezek kombinációi (12) rendezik, mozgatják a szálat a lét nagy szötteiben. Ám ha a teljességet valóban teljességnek szeretnénk látni, akkor egy negyedik szám, a 8 is ide kívánczik. Mindegyik jelen van mindegyikben, mindenhol. Minden rezgésben, mozgásban, szerepkörben, minden térben, szinten, mind a négy elemben ott vannak.

Ezek a számok mindig egy lét-állapotot, helyzetet, teret, mozgást is jeleznek, tehát a szám az adott pillanatban mindig tizenkettő vagy hét (három és négy, valamint a kombinációik), illetve hét plusz egy, vagyis nyolc.

Az egy (1) a Teljesség, nevezhetjük Mindenségnek, Univerzumnak, Istennek is. Ha már meghatároztuk, hogy egy, akkor már a teremtett világban van, megnyilvánult, de még a fizikai valóságon túli, vagyis a fizikai világra koncentráló érzékszerveinkkel el nem érhető.

A kettő (2) az Egy egyugyanazon lényegi megnyilvánulása kettéválva. Belépve a teremtés további folyamába, az Egynek ketté kell válnia, hogy meg tudja tapasztalni önmagát. Lesz egy befogadó és egy abba beleáramló oldala.

A már megnyilvánult, teremtett világban ott van az Egy-Isten. Még Egy, de ahhoz, hogy továbblépjen a teremtés folyamatában ketté válik. De azt is mondhatnánk, hogy az éremnek két oldala van, s az Egy két formája jelenik itt meg. Van az, amelyik mozdul, a szikra, s van az amelyikben a mozdulás végbemegy, amelyik befogad és keretet ad. Nevezhetjük úgy is, hogy férfi és női minőség, avagy energia, de messze nem az anyagba ragadt elmével, hanem

transzcendens mivoltában. Lényegük, önvalójuk, még kettéválva is Egy-ugyanaz. Ők Nagyboldogasszony (Arany Anyácska) és Öreg Östen (Arany Atyácska).

A továbbiakban hármasság (3) nyilvánul meg, akár többféle olvasatban. A három lehet egyfajta arculat, funkció, illetve feladatkör. Arról szól, hogy a mozgás, illetve a mozgató milyetén ismérvekkel rendelkezik. Az irányultsága lehet kezdeményező, indító, avagy befogadó, megtartó, továbbszövő, avagy változtató. Az istenség három arca, arculata ez a mitológiákban, vagyis úgy is fogalmazhatunk, hogy van három arca, amit akár életkorokhoz is köthetünk.

Itt, női oldalról, Napanya a Létesítő; Holdanya a Befogadó (Fenntartó); míg Hajnalanya az Átalakító. Az életkoroknál Napanya a Bölcs Öregasszony; Holdanya az Anya; Hajnalanya pedig a Leány. Ez a férfiminőségénél is megfigyelhető. A három funkció, feladatkör szempontjából Napatya/Napkirály lehet a Létesítő, Holdatya a Fenntartó, és Hadúr az Átalakító. A három arc, illetve életkor vonatkozásában Napkirály/Napisten a Vén Bölcs; Holdatya a felnőtt férfi; Hadúr a Harcos, az Ifjú.

Másik megközelítésben a háromnál azt is mondhatnánk, hogy három tér, szint van. A különbség közöttük ott mutatkozik, hogy milyen sűrű az a közeg ahol a rezgés, a mozgás, a szerepkör megmutatkozik. Sűrű, anyagi, vagy lazább, ritkább sűrűségű, vagy egészen finom szövődésű. Nevezhetjük a test, a lélek és a szellem hármasságának is.

A négy (4) az elemi erő, a formaadó kifejeződés. Nem fizikai, kézzelfogható értelemben, nem földi anyagként, hanem elsősorban lényegi mivoltában. A tűz az élethő, a föld az életanyag, a levegő az életszél, a víz az életnedv, annak minden transzcendens mondanivalójával. Mindegyikben benne van a másik három is, de az ő sajátos karaktere emelkedik ki, mert mindig van egy, amelyik leginkább jellemzi az adott formát. Ezért lesz valami hő, vagy szilárd, vagy légnemű, vagy cseppfolyós állagú.

Az elemek négyesénél van Földanya (Boldogasszony), Tűzanya, Vízanya, Szélanya a női oldalon. A férfi vetülete ennek pedig a Földatya, a Tűzatya, a Vízatya, a Szélatya.

A hét (7; 3+4) rezgés, megnyilvánulási szerepkör, olyan cselekvő mozgás, amely a teremtő és formaalkotó erők lehetőségeikkel teli készletét valósítják meg. A létet, a megnyilvánult életet mozgató energia, de akár közeg is egyben, így tudatállapotként, tapasztalási tartományként is felfogható. Ezek a mozgástípusok jelzik, hogy ki a főszereplő, s milyen szerepet játszik el. Ők az istenek, avagy bolygók, bolyongók, akik végrehajtják a feladatot a

rájuk jellemző eszközrendszerrel, ismertetőjegyekkel. De ide sorolható a hét energia csokor (csakra) is, mint központi rendező elv, illetve a különböző sűrűségű testek közötti átjátszó pont. És az sem véletlen, hogy a hetes szám rendezi a fentiekén túl még például a napokat, a zenei hangokat, a szivárvány színeit is.

A hét szerepkörnél, tapasztalási tartománynál, a női oldalnál a magyar hagyomány hétboldogasszonyról beszél. A férfinél pedig a hét bölcs, vagy a vezér szerepel.

A tizenkettő (12; 3x4) az őskép, a megnyilvánulási minta, az a módozat, ami alapján megformálódik a mozgás, a cselekvés, illetve amilyen a keret, a forma mikéntje is. Az Egy tizenkét almintája ez. Mindegyik magában hordja a másik tizenegy mintáját is, de a rá jellemző egytizenkettő rész a domináns, a mérvadó. Jézus tizenkét tanítványa például, akik a megváltó egy-egy részminőségét jelenítik meg. Ugyanez látszik a Nap tizenkét állomásánál, a tizenkét hónapnál, csillagjegynél is.

Itt következik azután a nyolc (8), ami már túl van a formán, a fizikai, földi tér-idő kereten. Oda megy el népmeséink hőse, az üveghegyen túlra, vagy az égig érő fa tetejére. A földi körforgásban leginkább a nyolc évköri ünnep szent valója mutat rá.

Itt kel kiemelni, hogy a számok adta rendszerben megláthatjuk az anyagi körforgásból való kilépéshez szükséges ismereteket is. Az anyagi világban öt (5) érzékszervünkkel tájékozódunk, tapasztalunk. Legtöbben itt is ragadnak az ösztönök szintjén, s már a hatodik (6) érzékét, a gondolkodás adta megismerést sem használja. A hat még a fizikai szint, ehhez adódik hozzá a hét (7) a hetedik, a lélek, az isteni, az az erő, amely formálja, alakítja, igazgatja az anyagot. Nem véletlen, hogy az ötös és a hatos adta formák, alakzatok, jelképek csak az anyagot értik, míg az azon túlmutatóhoz kell a hetes is.

A megnyilvánult világban a hét rezgés, mozgás egyben hét kör is, tehát a világ vízszintesen és függőlegesen is hét tartományból áll. A létezés igazi önvalójáról mesélő magyar népmesék is hetedhét országon túlra vezetnek. Hetedhét országon túlra, vagyis ki ebből a teremtett, megnyilvánult 7x7 (nem negyvenkilenc, hanem hét vízszintes és hét függőleges tartományból álló) világból. Tehát nem itt, hanem azon túl keresik meséink a megoldást, de ide térnek vissza, mert az alapcélkitűzés, a megvilágosodás utáni végső lépés, mégiscsak az, hogy a teljes igazság birtokában, valódi teremtőként térjünk vissza ide az anyagba.

A hét jelöli ki tehát a megismerés tapasztalati határait, a térben és időben megnyilvánuló, ott mozgó folyamatokat, történéseket. Így az itteni igazodáshoz a hetes szimbólumai

segít(het)nek hozzá, mert a hetedik adja hozzá a transzcendenst, illetve egészen pontosan ez a határ, ahol a lehetőségét kapjuk meg annak, hogy kapcsolatban léphessünk a létén túlival.

Ami a hetesen túl van, ahhoz a nyolc (8) kell, a nyolcadik, amellyel és ahol rátalálunk, ráébredünk eredetünkre, ön-mag-unkra. A teremtetten túli lét a nyolcadik, ahhoz, hogy végleg rátaláljunk, ráébredjünk eredetünkre, ön-mag-unkra, oda kell eljutni, túllépve még a hetediken is. Ez a végső szellemi út, a megvalósítás szellemi útja. Erre lép rá, s ide jut el a magyar népmese hőse, vagyis mi magunk, ha elindulunk, s végig is megyünk ezen az úton. A nyolcas szimbolikájával felvértezve, azzal a nyolcassal, ami a magyar szimbolika szerves, létalkotó része, elég csak ránéznünk hétszer vágott mezőnkre, a hatvannégy (8x8) vármegyénkre, a nyolc évköri kiemelt ünnepünkre., a magyar kártya négy színének nyolc lapjára. De a sakk, a jiking, a Holdfázisok is mind-mind erre hajznak.

Talán nem véletlen, hogy a nyolcas számot elfektetve a végtelen jelét kapjuk meg, amelyet akár úgy is felfoghatunk, hogy ebben a teremtet világból fut a lét az önmagába görbülő, önmagába visszatérő egyenes mentén körbe-körbe. Ez egy folyamatos utazás avagy, mint a négyesnek az anyag számának duplája, egy önmagába visszaforduló vonal, amely a földi létből kiszabadulni képtelen létező jelzője is lehet egyben. Mégis, ha sikerül felismerni mi is az anyagi lét értelme (a tapasztalás általi tanulás, a látszatvilágon való túllépés a látszatvilág átlátásával), akkor az anyagi síkról a spiritualitásba való behatolást, illetve annak kapuját, ösvényét is jelentheti.

S talán az sem véletlen, hogy a nyolcasság alapvetően a magyar (magyar, hun, szkíta) hagyomány, létszemlélet fontos rendező elve. És ez a száma minden olyan kultúrából származó szimbólumrendszernek (Indiából, Kínából), amely szoros, földrajzi és eszmei kapcsolatban volt a magyar (magyar, hun, szkíta) térséggel. Az Atlanti-óceán és a Csendes-óceán között ugyanis, nagyjából a Kárpát-medence sávjában, összefüggő, magyar (magyar, hun, szkíta) terület helyezkedett el. Az ettől északra, illetve délre élő népek sokat tanultak, sokat átvettek a létezésről, az életről szóló hagyományunkból. Sokat átvettek, sokminden nagy hasonlóságot mutat, s van számos eltérés is, abból eredően, hogy az átvett tudást megértették-e vagy nem, s hogyan alakítottak rajta (például a „sámánisztikus” világkép északon, vagy a városi kultúrák szimbolizmusa délen).

A magyar hagyományban erősen jelen van még a 108 is, rendező elvként. Ha rájövünk arra, hogy a 108 mit jelent a szimbólumok nyelvén, akkor meg fogjuk érteni azt is, hogy miért szerepel a magyarsággal kapcsolatban. A 108 misztériumát vizsgálva láthatjuk, hogy a számok összege 9.

Sorra vehetjük az ember bioritmusát, az ember fizikai és energetikai testének működését, a lélek vágyait, irányultságait, erősségeit, a jó-rossz tulajdonságokat, a matematikát, az asztrológiát, a csillagászatot, az imát, a meditációt és még számos egyéb területet. Mindegyik egyfajta megjelenési formája, avagy visszaigazolása a mögöttes lényegi tartalomnak, aminek a 108 is mondanivalója. Fontos lehet még megjegyezni, hogy a 108-ban benne van a 72 és a 36, illetve a számok összege mindig 9. Amit itt megjelenik tehát az alapvetően a mozgással, a megvalósulással, a világ(ok) rétegződésével (7+2) függ össze.

Nem véletlen az sem, hogy a magyar nemzetségek száma 108. Fontos itt látnunk, hogy ez szépen kiegészíti a magyar hagyomány másik kiemelt rendező elvét, vagyis a hatvannégyet. A 64 ugye a fizikai teret rendező elv, a tér-idő közeg kerete, az amelyben a mozgás megvalósul. Ezért is, szimbolikus síkon, mindig hatvannégy vármegyéje van a világ egyik legszentebb terének, Magyarországnak. Így ér össze a 64 és a 108.

A 108, egészében, illetve részeiben is tulajdonképpen a végtelenség jelképe. A nyolc tartalmilag, valamint formailag, például fektetve a végtelen jele, a nulla, a kör önmagába csatolódva, a semmi, vagy a minden, az egy pedig az Egy, a teljesség. A kiinduló pont tehát, mint mindig a megnyilvánult Egy, a Mindenség, a Teljesség, a Végtelen. Ennek a lényegnek, ha úgy tetszik Istennek a tükröződése, ez jelentkezik minden szinten, ha valóban az istenit, az égit adja vissza. S ahol megjelenik a 108, az azt adja, mutatja meg, azt éli. Mert Egy véle.

Az ember fizikai testének tulajdonképpen 108 létfontosságú szerve van, s az energetikai test is tartalmazza ezeket, mintegy 108 összekötő energetikai pontként. A fizikai és az energetikai rendszer között ezeken a pontokon, szerveken keresztül áramlik az energia, az égi rend(szer) így íródik át a földibe. S az sem meglepő, hogy a megfelelő légzés és az imák, a mantrák, valóban lélekből, megkötöttség, berögzültség mentesen szólva, tisztán tartják az energetikai és fizikai csatornákat, biztosítják az összeköttetést, és egyben táplálják, óvják a fizikai testet. A lélek-zet és az elgondolt, kimondott szavak ugyanis teremtő erővel bírnak. Az áramlás persze oda-vissza történik, hiszen a fizikai élet megfelelő vitele is fenntartja, erősíti a kapcsolatot.

Nagy hatással van tehát az egész rendszerre az adott egén világlátása, gondolkodásmódja, életvitele. Itt szokott megjelenni az, hogy az embernek 108 jó-rossz tulajdonsága van, illetve ennyi a száma a vágyainak, hazugságainak, tudatlanságainak, de jóságainak is. A jó és a rossz tulajdonságok mindegyike hozzájárul ahhoz, hogy a lélek fejlődni tudjon, mert nemcsak a jó visz előre, hanem a rossz is, ha tanulunk belőle. A lélek kidolgozza, kiégeti magából a negatívát, illetve el tud szakadni minden, a fizikai világhoz kötő vágytól (a vágytól, és nem a fizikai világtól). S az ember az élete során végighaladva az ezek adta úton, a 108 érzés feldolgozása, megélése közepette, eljut(hat) a lélek csúcsaira. Mondják azt is, hogy a 108 érzés egy-egy harmada a múlt-jelen-jövő lánchoz kapcsolódik, így a túllépés rajtuk egyben a térből-időből való kijutást is jelent(he)i.

Ha a Naprendszer jellemzőit nézzük, akkor azt láthatjuk, hogy a Nap, a Hold és a Föld viszonyrendszerében is fontos viszonyítási szám a 108. A három égitest méretében és egymáshól való távolságában felfedezhető ugyanis a 108. A Nap a lélekmegtartó erő, a Hold a fizikummal kapcsolatos érzélemvilág, a Föld pedig a fizikai test szimbolikus szerepét is hordozza. Így a végtelen isteni lélek, a fizikumra koncentráció elme (ego) és az anyagi test összekapcsolódása, egymásra hatása, együttműködése szintén a 108 törvényszerűsége mentén mozog.

Az asztrológia is érti ezt, mert a Nap, a csillagjegyek és a Hold, a Holdfázisok, Holdházak vonatkozásában, 108 részegységen halad keresztül. Az egyes szakaszok sajátos rezgése aktivizálja az adott részt, illetve együtt az egészet. A Nap, mint eredendő tulajdonsághalmaz, és az érzésekre, az érzélemvilágra utaló Hold szerepkörében így hangolódik össze a teljesség, a végtelen, és annak földi leképeződése.

Ha a Nap-Hold jelleget nézzük, látjuk egyben, a szimbolika nyelvén megfogalmazva, a férfi-női jellegzetességet is. Fizikai értelemben és azon túlmutatóan is, hiszen a férfi és a nő az Egy lényegi minta, az Egy eredendő állapot-rész két oldala, még ha van anyagi-fizikai megnyilvánulási formája is, fizikai nemi jelleggel. Tehát a 108 a férfi-női minőségben is fontos rendező elv, mert a kettő találkozás, egymásba fonódása, újbóli eggyé válása is e mentén alakul.

Mint eddig is láttuk, a 108, annak rezgése, energiacsomagja összeköttetést biztosít az anyagi test és a lélek-szellem között, harmóniába rendezi együtt-működésüket, s egyensúlyt teremt a létben. S itt már nemcsak a működésnél vagyunk, hanem a kiindulóponthoz is eljutottunk, mert a teremtés maga is 108. A megnyilvánult Egy két aspektusa, most nevezzük így, a

szellem (a lélek által) és a világ, a természet, és Nagyboldogasszony-Anyánk, avagy Öreg-Östen a 108 rezgésében fonódik össze, teremt és hozza lét-re, erre a fizikailag is megmutatkozó létre az életet.

Teremti és egyben fent is tartja. Ha ez a teremtő kiinduló, a fenntartó működtető, akkor ez az eredendőbe való visszajutás módozata is. Ha ez az anyagi létezés eredete, eredeti, univerzális vibrációja, akkor ez az oda való visszajutásnak, a magasabb tudatszintnek, az önnön-mag elérésének, az úgynevezett megvilágosodásnak, a teljessé válásnak az elősegítője is. Ez gyakorol hatást az úton járóra és teszi túlléphetővé a rögzült földi életet. Visszautalva a 108 érzésre, tulajdonságra, az ember a lelkében (és kivetülésként a világban) 108 helyzetet, állapotot él meg, az ezek adta feladaton megy keresztül. Ha úgy tetszik 108 út visz az égbe, Istenhez.

S ha a fentieket sorra vettük, visszajutunk a kiinduló ponthoz itt is, s megérthetjük, hogy miért is szerepel a 108 a magyarságnál. S ezt továbbvive azt is felismerhetjük, hogy mi (lenne) az ezen tér-idő létsíkon (is) megjelenő magyarság szerepe, feladata a Földön, az életben, egyénenként és közösségeként is.

A Történetiséghez

A Magyar Szent Korona szimbolikája

Amikor a vizsgálódó ember az isteni megnyilvánulásnak egy ilyen magas szintjével találkozik - jelesül a Magyar Szent Koronával - akkor óhatatlanul is felmerül a kérdés, hogy vajon materiális, földi közegünkben, az erősen korlátozott emberi tudatállapotba zárva egyáltalán alkalmasak vagyunk-e arra, hogy felfogjuk egy ilyen szimbólum valódi jelentését, üzenetét?

A válasz nyilvánvalóan a nem, ha csak a fizikai világra koncentráló elmével nyúlunk hozzá. Most mégis azzal fogunk megpróbálkozni - a magunk gyarló, emberi módján -, hogy a Magyar Szent Koronán látható zománcképek elhelyezésének okait megértsük. Jelen összefoglaló tanulmányunknak tehát éppen az a célja, hogy megvizsgáljuk és megértsük azt, hogy az egyes képfigurák miért éppen azokat a helyeket kapták a világ egyik legősibb és legismertebb spirituális jellegű „tárgyan”, mivel az adott képi pozíció - szimbolikus értelemben - a szakrális hierarchiában elfoglalt helyeket is egyértelműen kijelöli. (A kérdéskört korábban már számosan áttekintették, hasonló és eltérő, de mindenképpen megbecsülendő gondolatokkal gazdagították.)

A gondolatsorhoz segítségül hívjuk hagyományainkat, a régtől a magyar nemzet rendelkezésére álló tudáskincset, az asztro-logosz, illetve általában a transzcendens bölcsességet.

I.

A Magyar Szent Korona a magyar nemzet legerősebb szimbóluma. Szakrális hatása mellett közjogi erővel is bír, mivel a hagyomány szerint minden tulajdonjog az övé, és uralkodni is csak a korona nevében lehet.

Műtárgyként is unikális továbbá, hiszen egyetlen olyan korona sincs a világon, ami ilyen nagy számú képet, illetve személyábrázolást hordozna magán. Itt hangsúlyozni kell, hogy zománcképei újszövetségi tematikájúak, tehát a magyar korona szimbolikája tudatosan idézi a jézusi megváltástörténetet.

(Ebben is erősen különbözve a német-római birodalmi koronától, amelyen kizárólag az ószövetségi világhoz kötődő figurákat helyeztek el: Dávid, Salamon, Ézsaiás, Ezékiás, illetve

egy a kerubok által közrefogott, trónon ülő személy, aki a felirat szerint minden földi hatalom forrása /„per me reges regnant”, azaz „általam uralkodnak a királyok”/. Fontos hozzátenni, hogy ha ezt a látszólag Krisztusra hasonlító képet közelebbről szemügyre vesszük, akkor egyértelművé válik, hogy ott nem a keresztény világban általánosan ismert „jézusi kisugárzású” figura ül, hanem egy attól teljesen elütő karakter, aki csak a látszat szintjén idézi - nyilván tudatosan megtévesztő módon - Jézust. Ezért összességében kijelenthető, hogy a német birodalmi hatalmi szimbolika száz százalékban az ószövetségi ideológián alapul.)

Visszatérve az eredeti témára, teljesen nyilvánvaló ötvös-szakmai (technikai) szempontból - és tegyük hozzá: minden józan szemlélő számára is -, hogy a magyar Szent Korona egy egységes alkotás. Egy tudatos, tervszerű munka eredménye, amely valószínűleg azzal a céllal készült, feltehetően valamikor a Krisztus utáni 4-6. században, hogy a mindenkori szkíta-hun-magyar uralkodót egy a világegyetem szakrális teljességét szimbolizáló mágikus erejű tárggyal be lehessen avatni, ezzel is bizonyítva, hogy alkalmas a földi síkon megvalósítandó feladataira.

Megközelíthetjük úgy is, hogy a látható, kézbe vehető korona, az anyag a fizikai szintnek, míg az ún. szentkorona tan a lelki szintnek felel meg. Ezt kiegészíthetjük azzal, hogy a tan mögött/fölött ott van a szellem, a transzcendens mező, aminek a tan is csupán kivetülése, vagy legalábbis a fizikai szinttel való összekötője. A koronát el kellett készíteni a materiális világában anyagból, a tan gondolatokkal alakított, míg a szellem örök. Mégis, mivel mindhárom szint egyazon lényegi tartalom különböző vetületét jelenti, ezért ami az egyikben megvan, annak meg kell lennie a többiben is, visszaigazolásképpen.

Egy másik megközelítést alkalmazva mondhatjuk, hogy a Magyar Szent Korona felső és alsó része egyben az Ég és a Föld. Szimbólumok, a szimbólumok nyelvén elmesélt lényeg anyagi formát öltött leképeződései. A Korona a Mindenség, a Világ, a teremtett Valóság eredendő és abból eredő formája, illetve anyaga. A felső és alsó rész összetartozó, akár a két pólus, így csak együtt értelmezhetőek. A magyar hagyomány-kincs alapvetően a nyolcas rendező elv szerinti, nem véletlen tehát, hogy az isteni hármasság mellett nyolc kép van mindkét részen.

A felül közepesen megjelenő Öreg Östen (Atya), az energetikailag egyfajta átmenetként is értelmezhető Nagyboldogasszony-Anyánk (Szűz Mária, Anya), végül a Jézus (Gyermek) általi energia, illetve azok megnyilatkozása a fizikai létben teszik élővé az „Egy” lényegét (vagyis az Igét). Öreg Östeni kiindulással és Nagyboldogasszony-Anyánkkal fogan, aki befogad és formát ad, majd hozza evilágra, s születik meg Jézussal.

A fenti nyolc apostol alak archetípus, őskép, amelyek az „Egy” nyolc szerepkörét, tudatállapotát, tapasztalási tartományát jelölik. Az „Egy” hármas aspektusa és nyolc szerepköre (archetípusa) közvetítésével formálódik, és az alul lévők által ölt testet a fizikai világban. A képek, illetve a „személyek” az energiák, a cselekvő erők, ők „hozzák le” a fentit a fizikumba, ők adnak példát, illetve valós, kézzel is fogható formát az ideának.

A Magyar Szent Korona felülnézeti képe (az egyenlő szárú kereszt a körben), az égi kereszt, az esszencia és szubsztancia együtt, mondhatnánk, hogy az Ég és a Föld, a lényegi alap/idea/szellem és az anyagi/fizikai/kézzel fogható világ együttese. Így nyer formát az eredendő esszencia.

A szakrális világban rend van, és az nem alulról felfelé szerveződik. A szakrális világban - a tradicionális létszemléletben - teljesen lényegtelen, hogy ki és mikor csinált valamit. Ezért nincs szignó vagy évszám a szent munkákon. Ami alapján készült, és ami elkészült, az örök. Az volt a fontos, hogy amit csinált, az tükrözze a szakrális, égi rendet. Az, hogy amit csinált, ami a mestermunka eredménye volt, az adja vissza a lényeget, a tartalmat, a Mindenség működését.

A Szent Korona, illetve általában a szakrális királyság fogalomköre mögötti szellemiség, lényegi önvaló is erről mesél, s minden más ennek csak a fizikumban való megjelenítése.

II.

A Magyar Szent Korona felső és alsó részén is nyolc-nyolc figurális kép található. A pántra nyolc úgynevezett apostol, míg az abroncsra összesen nyolc figura - ezen belül két arkangyal, négy szent és két földi uralkodó - került. Felül, középen helyezkedik el még az Atya(isten), s szimbolikailag ide sorolhatjuk Máriát, mint az Anya(isten), és Jézust, mint a Gyermeke(isten) megtestesítőjét is.

Látható nyolc-nyolc személy, de itt azért vigyáznunk kell, hiszen amit látunk, az nem feltétlenül az, ami eredetileg ott volt. Ettől függetlenül legfeljebb a szemünk káprázhat, hiszen a kicserélt képek csupán a káprázat világában fedhetik el azt, ami most is ott van. Lényegét tekintve tehát még mindig ott van, mert az energia, amit a kép „csak” megjelenít, nem távolítható el. Tehát az eredetileg ott szereplő képet le lehet ugyan cserélni (például Szűz

Máriát, avagy Nagyboldogasszony-Anyánkat), de a lényegi mondanivaló, az energia, az igaz önvaló még most is ott van.

A rend-szert úgy is értelmezhetjük, hogy itt párba, párokba rendeződnek a szereplők, akik szerepkörük, feladatuk alapján köthetők egy lényegi alap energia-forráshoz, amit például egy bolygó is megjelenít a fizikai közegben. A bolygó, a csillagjegy, illetve maga az csillagbölcsélet a személyek azonosításánál, valamint évköri névnapjuk alapján történő elhelyezésüknél játszhatnak szerepet. Az isteni hármasság (Atyaisten/Öregösten, Anyaisten/Nagyboldogasszony-Anyánk/Szűz Mária, Fiúisten/Jézus) önmagukért beszélnek koronánkon, s túl vannak a bolygószférákon.

Az asztro-logosz létműködést magyarázó bölcsességét követve látjuk, hogy az abroncon Mihály és Gábiel, György és Demeter, Kozma és Damján, valamint két (egyelőre) ismeretlen, lecserélt szereplő alkot párt. Ha bolygók (illetve jegyek) alapján rendezzük őket, akkor azt találjuk, hogy a szemben lévő kiegészítő elemek, poláris kiegészítő párok kerültek össze. Mihály a Vénusz (Mérleg), Gábiel a Mars (Kos). György a Vénusz (Bika), Demeter a Mars (Skorpió). A következőkben van ugyanakkor egy csavar a rendszerben, Kozma és Damján mindketten Vénusz (Mérleg) szerepkők, így a párjuk, vagyis a Mars (Kos) a két hátsó - egyelőre - ismeretlen alak lesz. Ebben a logikában az ismeretleneket a Mars, illetve a Kos illetőségi létminőség területén, földi évköri hónapjában lehet keresni.

Van is két lehetőség ebből az időszakból, méghozzá Árpád és Buda. Buda, avagy külföldiesen Buddha szerepköre egyértelmű: szakrális vezető, táltos, megvilágosodott. Árpádnál megfontolandó az, hogy nemcsak egy személy viselte ezt a nevet, s a Kárpát-medencébe történő nagy visszatérést vezető személy - tetteivel kiérdemelve - megkapta egyik öse, Árpád nevét. Szerepköre világos, ő a harcos vezető. (Vele kapcsolatban egyébként a Szent Föld környékén érdemes keresgélni, település is viselte nevét. S megfontolandó végül az is, hogy a „második” Árpád igazából a 6. században élt, s a Magyar Szent Korona neki készült, így az akkori sordöntő eseménynek /visszatérés/ állít emléket.)

Külön érdekesség lehet, hogy a Mihály-Gábiel és a György-Demeter párosoknál mintha felcserélődött volna a szerepkör, hiszen Mihály és György elsősorban harcosok, Gábiel és Demeter inkább hírvivők. De ha onnan közelítjük meg a kérdéskört, hogy Mihálynak és Györgynek az évkör adott pontján a harmónia, az egyensúly fenntartása a feladata, akkor mindjárt helyére kerülnek a szerepek a Vénusszal (Mérleggel, Bikával). Ők nem támadólag lépnek fel, csupán a negatívát metszik vissza, hogy helyreálljon az ideális összkép. Gábiel és

Demeter pedig, megint az évkör egy adott pontján, hírt hoznak valami újról, arról, hogy valami elkezdődött, útjára indult. Vagyis elindítanak valamit, így a Mars-Kos (Gábiel) a külső, míg a Mars-Skorpíó (Demeter) a belső cselekvés indítójaként kerül a helyére. Kozma és Damján gyógyítók, vagyis az egészség helyreállítói, harmóniateremtők, így a Vénusz (Mérleg) szerepkör itt egyértelmű.

Elgondolkodtató lehet még az is, hogy a Gábiel, Demeter, Damján sornál a női, befogadó, megtartó, továbbszövő energia jelentkezik. Ha a magyar nyelv áthallásos vonulata mentén szemlélődünk, akkor kiolvashatnánk a Gabriella, Démétér, Domina sort is, vagyis itt a gondoskodó, tápláló erőforrás mutatkozik meg. Ez a fizikai testen, a korona felhelyezésekor, a fej bal oldalára kerül. A fej jobb oldalát fedő Mihály, György, Kozma pedig - ezen gondolatmenetet követve - a férfias, indító impulzus kinyilvánítója. Érdekes, hogy a jobb agyféltekét fedi le így a férfi energia, a bal agyféltekét pedig a női (a férfi-nő itt szimbolika, energetika, s nem a nemiség jelölője).

A felső részen, a pánton elhelyezkedő apostolok is párba, poláris kiegészítő párokba rendezhetőek, s ugyanúgy ahogy az abroncson, itt is követnek egy bizonyos logikai sorrendet. A külső négy apostolnál András és Fülöp, valamint Tamás és Bertalan egészítik ki egymást. András a Jupiter (Nyilas), Fülöp a Merkúr (Ikrek). Tamás a Jupiter (Halak), Bertalan pedig a Merkúr (Szűz). A belső négyenél Péter és János, illetve Jakab és Pál kerül párba. Péter a Hold (Rák), János a Szaturnusz (Bak). Jakab a Nap (Oroszlán), Pál pedig a Szaturnusz (Vízöntő).

Feladatkörüket tekintve ők is arról mesélnek, hogy az évkör egy adott pontján mi a szerepük. András és Fülöp kommunikálnak, információt áramoltatnak, András a „égiekkel” míg Fülöp a fizikai szinten. Tamás és Bertalan rendeznek, alakítanak, Tamás a belső/felső világot, Bertalan a mindennapokat rostálja, alakítja át. Péter és János a két Napforduló, ahol a fény és a sötétség, az odaadás és a merevség oldódása jár csúcson. Jakab és Pál a jövőformálás, a fordulópont felelősei, az individuum és a közösségi szellem egymásra utaltságának jelzői.

III.

Most térjünk rá a pánt, a Szent Korona „latin” részének kicsit részletesebb elemzésére. Itt látható tehát a nyolc apostol mellett az Atya(isten), illetve Jézus, továbbá egy bizánci császár, aki az eredetileg minden kétséget kizáróan - a koronaőr szemtanú 1613-as beszámolója alapján - ott lévő Szűz Mária helyét foglalja el. Jézust és Máriát most a felső részhez soroljuk,

mert ez a sor (az Atya, az Anya, a Fiú, és a legfontosabb nyolc apostol) az újszövetségi üdvtörténet esszenciája, lehető legsűrűbb összefoglalása.

A korona csúcsán a világot uraló, trónon ülő (Pantokrátor) Isten van. A Mennyi Atya képén tőle jobbra található a Nap szimbólum, balra pedig a Hold szimbólum (miként fentebb a jobbal agyfélteke tárgyalásánál már érzékelhető volt ez). A szimbolikusan női-férfi energetika illetően ábrázolása is egyértelművé teszi, hogy a világ kozmikus rendjét milyen szépen leolvashatjuk ezen megjelenített minőségek által.

Közbevetőleg említhetjük meg, hogy a Mennyi Istennek a kereszt rögzítése során történt „átfúrása” csak azokat botránkoztatja meg, akik nem tudják, hogy az emberi test csakra (energia csokor) felosztásában a köldök csakra kiemelt jelentőséggel bír, hisz ez az ún. napfonat, a solar plexus, a fő életenergiák középpontja. Isten „köldök csakrájának” kereszttel való átfúrása a kozmikus energiák Szent Koronába történő becsatornázását szimbolizálja. Nyilván nem véletlen, hogy a magzat is így csatlakozik édesanyjához. Ennél erősebb spirituális üzenetet, és persze az ebből fakadó, a beavatottat átható lelki, karizmatikus erőt nem lehet elképzelni a Földön.

A Pantokrátor Istent - egy szinttel lejjebb - négy apostol veszi körül: János, Péter, Jakab, Pál. Ezt a picit más fókuszú elemzést azért kezdjük itt Jánossal, mivel a koronát szemből nézve, a fronton lévő Jézus fölött látható az ő képe, mintegy összekötve Krisztust a Teremtővel. Ez az elhelyezés nem véletlen. János apostol egy olyan minőséget képvisel az emberiség materiális szintjén, ami őt (és csakis őt) jogosítja fel arra, hogy ebben az allegorikus értelemben a földi életű Jézust és a Mennyei Atyát összekösse a Szent Koronán.

János szerepe az emberiség elmúlt majd kétezer éves szellemi-lelki történelmében meghatározó jelentőségű. Ha nincs az általa lejegyzett bibliai szöveg, és ez a szöveg az isteni kegyelem jóvoltából nem kerül be a négy hivatalos evangélium közé, akkor a Niceai zsinat utáni generációknak esélye sem lett volna arra, hogy legalább megközelítőleg megismerjék az eredeti, jézusi igazságot. János lényegében az egyetlen hiteles, üdvtörténeti szempontból releváns evangélium szerzője. Talán ezért is mutat jobbával a kezében tartott Könyvre.

Az, hogy János apostolnak milyen megkülönböztetett szerepe volt bárki máséhoz képest az adott korban, azt jól mutatja, hogy az utolsó vacsoránál Jézus mellett foglalt helyet, egyedül János kísérhette el Krisztust a Golgotára, ahol Jézus éppen az ő gondjaira bízta édesanyját, Máriát. S végül tegyük hozzá, hogy ha valaki valóban meg akarja érteni világunk működését,

akkor annak el kell olvasnia és tudatosítania kell János sorait az ördögatya leszármazottaival konfrontálódó Jézusról.

Az áttekintést azzal a Jakabbal folytatjuk, aki Jánossal átellenben, a korona hátoldalán szerepel, Isten alatt. Felmerülhet a kérdés, hogy Jakab vajon miért került ilyen előkelő helyre (az első sorba) a Szent Koronán. A válasz valószínűleg a bizalom, a bizalmi státus. Jakab ugyanis az abszolút megkülönböztetett szerepű János apostol testvére, elhívásuk is együtt, egyszerre történt meg, ezért Jakab a legelsőek között kiválasztott galileai, tehát Jézus földije.

Az Atyától jobbra Péter apostol látható a koronán. Péter elhelyezése az Úr jobbján, az isteni Nap szimbólum mellett a lehető legegységesebb üzenet. Péter az egyházalapító kőszikla, akit Jézus különleges hatalommal ruházott fel. A „pálfordulásos” úttal szemben ő képviseli az eredeti, jézusi utat. A Mennysorság kulcsait is ő őrzi, valóban üdvözülni tehát csak az ő „útja” által lehetséges. Ha nem is tudatosan, de tudatalattijában egyébként minden keresztény ember választ magának egy utat. Az eredeti igazságot hordozó péteri út nehezebb, küzdelmesebb, embert és hitet próbáló, a mindenkor hatalmi beágyazottsággal rendelkező páli út pedig csillogóbb, „kifizetődöbb”, és sokkal több földi jóval (státus, pénz, szereplés) kecsegtető.

A Teremtőtől balra Szent Pál található a koronán. Pál apostol a kezében könyvet tart, és a Könyvről elsősorban maga a Biblia juthat eszünkbe. A Szent Koronán lévő utalás egyértelmű: a ma ismert újszövetségi bibliai szöveg kvázi Paulus könyve, az ő alkotása, amiben az ő szellemisége tükröződik. Amit a kereszténységről ma hivatalosan tudhatunk, az a páli szellemiségű egyházi tanácskozások terméke, a 325-ös Niceai zsinattal bezárólag. Ha van elgondolkodtató adat a jézusi életesemények bibliai hitelességével kapcsolatosan, akkor az mindenképpen az, hogy vajon miért kellett 300 évet várni a Biblia „kodifikációjával”, szövegének egyházpolitikai szempontú véglegesítésével?

És az is tovább gondolásra készítő elem, hogy vajon miért éppen Saulus vált a keresztény tanítás alapteoretikusává? Pál útját ugyanis még a saját elmondása szerint is (Ap.csel.22.) Anániás, egy nagytekintélyű zsidó vezető jelölte ki Damaszkuszban a következő szavakkal: „Saul, Atyáink Istene választott ki téged, hogy megismerd az ő akaratát..., mert az ő tanúja leszel minden ember előtt”. Világos szöveg. Megértéséhez semmi más nem kell, csak annyi, hogy szó szerint értsük minden szavát. Sault a saját atyái törzsi Istene választotta ki arra a feladatra, amit máig hatóan betölt a keresztény világban.

A második sorban, tehát a közvetlenül az abroncs feletti síkban látható képek azért érdekesek, mert itt látható - a Szent Korona elején, fronthomlokzatán - maga Jézus. A korona hátsó felén, a lecserélt Világkirálynő helyén egy bizánci császár található, továbbá itt „bújtattak el” az ötvösművészek két apostolt (nyilván nem véletlenül), magyar szempontból pedig nem mellékes, hogy ezen a szinten található a szkítákat megtérítő András és Fülöp apostol.

Kezdjük ez utóbbi kettőssel. Andrást és Fülöpöt tehát a jézusi „szinten” helyezték el a koronán, nincsenek - tudatos - takarásban, ugyanakkor az egyikőjük Péter alatt látható, míg a másik Pál alatt kapott helyet. A szkítákat a Kaukázusban térítő András apostol elhelyezési üzenete aligha kétséges: a szkíták útja a péteri út.

Fülöp helyzete már kérdésesebb. Kis-Ázsiában térített, főként szkítákat, de szerepe nem mérhető Andráséhoz. Az ugyanakkor elgondolkodtató, hogy a „kettes számú” szkítatérítő apostolt éppen Pál alatt helyezték el a koronán, amit felfoghatunk akár úgy is, hogy a szkíták „péteri útja” egyáltalán nem evidencia, hanem választás, vállalás, döntés kérdése. Ha a szkíta népek, a magyarság történetét és sorsát áttekintjük, akkor bizony látható, hogy egy eredetileg, szellemi szinten nyilas csillagjegy karakterű nemzet az évkör ellenkező oldalán található ambivalens „ikrek” tulajdonságokkal kénytelen élni, létezni a fizikai szinten (Saulus-Paulus módján). Akkor, ha nem a saját útját járja. Ha viszont igen, akkor az Ikek abszolút felemelő, testvérbarátság mintázata adja a működési rend lényegét („Tedd egygé a kintit, és a bentit, a lentit és a fentit.”).

Van egyébiránt egy különösen jelentősnek tűnő eleme az ábrázolásnak. Fülöp egyértelműen egy nagy „M” betűre mutat a jobb mutatóujjával. A nagy „M” a tényelőolvasást ismerők számára a mágikus kiválasztottság jele. De ezen a képen - az egész korona összefüggéseit vizsgálva - van egy másik érdekessége is. Fülöp ugyanis éppen abba az irányba mutat, ahol eredetileg Szűz Mária helyezkedett el a szomszédos helyen. Ismerve az idő relatív természetét és annak megismerhetőségét (akár a jövőre vonatkozólag is), nem lehet teljesen elvetni annak a lehetőségét, hogy Fülöp a képcsere utáni időkre utaló módon mutat már eleve a nagy „M”re, Máriára.

S itt értünk el a Szent Koronán jelenleg látható bizánci császár képéhez, amivel azért nem érdemes különösebb részletességgel foglalkozni, mert még a legvonalasabb ideológiájú akadémista érdekkörök is elismerik, hogy ezt a képet utólag helyzeték el a koronán, az tehát az eredeti képi program szempontjából teljesen közömbös a számunkra. (Ez még akkor is

igaz, ha esetleg azt fejtegetnénk, hogy a bizánci császár neve utalás arra, hogy ott valaki el van „dugva” /DuGaS/, értsd rejtve.)

Áttérve Tamás apostolra, az ő „betakart” állapotának megfejtéséhez nem kell különösebb leleményesség. A bibliai tamási állapot, a „tamáskodás” nyilvánvalóan a kétkedők létállapota. A Szent Koronán ennek megfelelően Tamás apostol csak egy fejnyi helyet kapott, a racionális, kétkedő, földi gondolkodás szimbólumát, akinek a lelke és a szíve lehet ugyan, hogy befogadta volna Istent, de a „kritikus szelleme” miatt erre mégsem volt maradéktalanul képes.

S tegyük hozzá azt is, hogy bár Tamás apostolt a jelen állapot szerint egy bizánci császár fedi, de nagyon valószínű, hogy a Szent Korona hátulsó oldalán eredetileg elhelyezett Szent Szűz kép is már eltakarta Tamás testét.

Tamásnál áthallással felmerülhet Themisz is (TaMÁS-TheMiS). Rá támaszkodhatunk, mert az istennő az univerzális törvények tudója és megtestesítője, valamint az igazság és rend fenntartója az ember és a természet vonatkozásában. Nem véletlen, hogy bekötött szemmel, kezében mérleggel ábrázolták. A bekötött szem pont arra hívja fel a figyelmet, hogy a fizikai érzékszervek eltéríthetnek a lényegtől. A mérlegen pedig az igazság tudása áll (vagy bukik) amit a fény befogadásával, illetve a kétkedésmentes hittel teli étellel érhetünk el és tarthatunk fent. Ennek tudása által születhet Krisztus.

Bizonyos szempontból a korona talán legtitokzatosabb eleme a Jézus kép mögötti Bertalan ábrázolás, amiből semmit sem láthatunk, csak a felirat utal arra (Artholo), hogy a Megváltó mögött egy Szent Bertalan apostolt ábrázoló kép van elhelyezve, teljes takarásban.

Evidens módon merül fel a kérdés, hogy Bertalan vajon miért kapott egy ilyen „státust” a koronán? A válaszhoz forduljunk magához Jézushoz, aki a Biblia szerint, amikor látta, hogy Nátánáel (Bertalan) közeledik hozzá, így szólt: „Nézzétek, ez egy igaz izraelita! Nincs benne kétszínűség!” Bertalan tehát az „igaz izraelita”. Ez egy nagyon súlyos megállapítás, főleg ha a kijelentést elképzeljük fordított logikai megfogalmazással is.

A bertalani tisztaság ugyanakkor egy másik vonatkozásban is megjelenik, hiszen a keresztény hagyomány szerint Bertalan apostol elevenen megnyúzva szenvedett vértanúhalált, ahol a megnyúzás, a külsőségektől való - bármilyen brutálisan is történő - megfosztás szintén egy képi szimbólum, a „régiektől” való megszabadulás jelképe. A Szent Korona elülső oldalán, a legfőbb, legláthatóbb helyen a megváltó Krisztus tehát egy megtisztult, megváltott izraelitát

takar el és fed le, mintegy az egész testével megába fogadva a megtértet. Talán nem túlzás kijelenteni, hogy ez a korona egyik legerősebb üzenete, szimbóluma.

Kiegészíthetjük ezt még azzal is, hogy a bőr az anyagi és az azon túli világot elválasztó fátyollal is kapcsolatban lehet. Annak fellebbentése, eltüntetése kapukat nyit (kiNyíTNÁL-NaThaNaeL), miképpen a nyitott harmadik szem energia csokor is hozzásegít a teljesség megértéshez (éRTenél- aRT-HoLo). A THaNa istennő név is megbújik itt a bölcsesség és szüzesség hasonló jelentésével.

Áttekintésünk befejeztével végül vegyük szemügyre közelebről is a Szent Korona legszebb, legáthatóbb képét, a (Pantokrátor) Krisztus ábrázolást, amit az elülső, homlokrészen helyeztek el.

(Pantokrátor) Krisztus látszólag az abroncsból, tehát a korona alsó, „görög” feléből emelkedik ki, de a felső (latin) részbe nyúlik, annak síkbeli része. A képen láthatónál szebb, tisztább, áthatóbb Jézus ábrázolást nem nagyon ismerünk a művészettörténetben.

Ha valaki meg akarja érteni, hogy mi a különbség az ószövetségi és az újszövetségi világszemlélet közt, az vesse össze a tanulmány elején említett német-római birodalmi korona - látszólagos - Krisztus ábrázolását a magyar Szent Korona Jézusáéval. A kisugárzásbeli különbség szembeötlő. Mintha két teljesen más személy(iség) lenne a képeken.

A Magyar Szent Koronán látható Megváltó pozíciója, elhelyezése összességében azt demonstrálja, hogy több évszázaddal az ún. „Honfoglalás” előtt milyen helyet foglalt el Jézus a magyar szakrális rendben. A Szent Korona felépítése, képi rendje, Jézus meghatározó, frontális szerepe egyértelművé teszi, hogy a valóságban a magyarság nemesak hogy jóval korábban került kapcsolatba (a hivatalosan feltételezettnél) a korai kereszténységgel, hanem az is nyilvánvaló, hogy a magyar nemzet „államvallásának” újszövetségi szimbólumrendszerét láthatjuk a koronán, több száz évvel az ún. istváni térítés előtt.

A magyar szimbolika egyébként is tisztán, eredetiben adja vissza a Világot működtető törvényt, a Világtörvényt. Nagyboldogasszony, Öreg Östen, a Csodaszarvas és a Turul az Egy a kettőben megmutatózó egylényegűségéről, így a Világot teremtő, felügyelő és működtető energiáról, erőről mesél.

A szakrális tér (az ország), a szakrális közösség (a nemzet), a szakralitást hordozó lelkek (a magyar egyének, emberek), tehát mi magunk vagyunk ennek letéteményesei. De valódi

ReND, SzeReLeM-mel szerben tartott LÉT csak akkor lesz, ha valóban a Világtörvény szerint élünk, mint mutatja azt Nagyboldogasszony-Anyánk és az Öreg Östen, a Csodaszarvas és a Turul, a Magyar Szent Korona, és a - hétszervágott - nyolc mezőnk.

	Nagyboldog- asszony- anyánk Anyaiisten			
	Árpád 3./31. ♂ ♀	Tamás 3./07. ♂ (♁) ♀	Buda 4./3. ♂ ♀	
Kozma 9./27. ♀ ♁		Jakab 7./25. ♂ ♁		Damján 9./27. ♀ ♁
András 11./30. ♂ ♀	Péter 6./25. ♂ ♁	Öregösten Atyaiisten	Pál 1./25. ♂ (♁) ♁	Fülöp 6./6. ♀ ♁
György 4./24. ♀ ♁		János 12./27. ♂ ♁		Demeter 10./26. ♂ ♁
	Mihály 9./29. ♀ ♁	Bertalan 8./24. ♀ ♁	Gábrriel 3./24. ♂ ♀	
		Jézus Fiúisten		

Két pogány között, Csillagösvényen

Ha egy picit magasabb látószögéből tekintünk rá a napjainkban zajló különböző eseményekre, akkor azt kell látnunk, hogy nemzetünk életében rendszeresen jelenik meg egy ismétlődő minta: Két pogány közt őrlődünk.

Két pogány, kelet s nyugat között. Megjelenési formájuk változott ugyan az évszázadok alatt, lényegük azonban nem: Bizánc-Róma, majd a tatár, török, orosz keletről, a német, Habsburg, "európai", "amerikai" pedig nyugatról. Céljuk mindig ugyanaz volt: elvenni, átformálni, uniformizálni, s ha másként nem megy, felőrölni, eltüntetni, megsemmisíteni. (Ugros eliminandos esse)

Mivel újra és újra megkapjuk ugyanazt a „két satu közötti” sorshelyzetet, fel kell ismernünk, hogy a problémára a múltban adott válaszaink nem voltak megfelelőek, nem hozták el a kívánt eredményt, így a feladat, a kihívás újra és újra megformálódik a számunkra.

Ha az eurázsiai kontinenst nézzük, akkor öt nagy, alapjaiban más gondolkodásmódot képviselő, tehát a fizikai térben való létezésről is másként megnyilatkozó kultúrkör rajzolódik ki: a magyar (hun, szkíta), a kínai, az indiai, a muszlim, és a nyugati (római/germán/szláv)

Érintkeztünk velük, de alapvetően mégis küzdenünk kellett mindegyikükkel, annak ellenére, hogy mi mindig segítettünk, adtunk, tanítottunk. (S a túlélés érdekében nem mellékesen eljátszottuk az egyik vagy a másik szövetségét, védőbástyáját, ádáz ellenségét...)

A feladat tehát újra és újra itt van. A mintát látjuk, a múlt tapasztalatai adottak, már csak a megfelelő megoldást kellene megtalálnunk.

Két pogány közt, de melyiket válasszam? Egyiket sem vagy mindkettőt? Vagy egyikkel sem, de mégis mindkettővel? Tisztelettel, becsülettel, de ha kell erővel? Adva, tanítva, de a határok meghúzásával? Szelíden, de körültekintően is egyben? („Legyetek okosak, mint a kígyók, és szelídek, mint a galambok”) Itt-hon, s ott-hon, mert mindenki boldoguljon a saját hazájában.

Olyan időket élünk, amikor a legfontosabb, már-már mindent felülíró elvárás lesz irányunkba az egység, a nemzet egysége. Nincs semmi, ami ezt megelőzhetné. Az elmúlt évszázadok elsődleges tanulsága éppen az, hogy senki és semmi sem vehet rajtunk erőt, ha együtt, egységben létezzük és cselekszünk.

Bár nem történik semmi sem kétszer pontosan ugyanúgy, még sincs új a nap alatt. Csak a forma, bizonyos momentumok, s a szereplők mások, de a lényeg nem változik. Akár az úgynevezett migránskérdést, akár az ukrajnai háborút nézzük, mindenhol, mindig ugyanaz a kérdéskör kerül napirendre a számunkra. S mindig azt mondják, hogy csak kétféle megoldás lehetséges, és nekünk ezek közül kell választanunk. Ráadásul ezek a „felkínált” lehetőségek szinte a végletekig ütköznek egymással. Legyünk az egyikkel vagy a másikkal; öleljünk keblünkre, vagy utasítsunk el mindenkit. Mintha nem lenne, nem lehetne más megoldást alkalmaznunk.

Ha szélesebb spektrumból nézünk rá az ügyekre, azt azért látni kell, hogy az egész kérdéskör egy igen célzott mozgásrendszerbe ágyazódik be. Bárki is mozgatja, a cél mindig ugyanaz. S a mozgatóknak szinte teljesen mindegy, hogy melyik kerül ki győztesen, hiszen mindkét oldalt uralni, irányítani tudják, illetve fogják is, ha nem látunk tisztán.

A cél lehet Európa meggyengítése, illetve totális kontroll alá vonása. Bármilyen konfliktusba is kerülnénk (akár egy végletekig vitt konfliktusba), egy meggyengült Európa már semmit sem képes felmutatni. Könnyen befolyásolható, bedarálható, és játszva ráterelhető egy olyan útra, ahol lakói 'önként' kéri majd a teljes, központosított, erős kéz vezérelte külső uralmat. A most zajló események elkerülhetetlenül szülnék káoszt, szítanak ellentéteket, és hozzák el a 'végső összeütközést'.

Látható, hogy az orrunk előtt zajló események egy jól megkomponált terv részei. Egy olyan tervé, amely végső soron akár az egész glóbuszt érintő háború árán is, de a Föld uralását, teljes átformálását, ad abszurdum elpusztítását célozza. Nekünk, a nemzeti egység megteremtésével, pont azon kellene munkálkodnunk, hogy elkerüljük ezt a háborút, a káoszt, vagy legalább a Kárpát-medencét tartsuk a konfliktusokon kívül. Ez utóbbinak mindenképpen adottak a feltételei, hiszen itt túl lehet élni akár egy egész Földet érintő - mesterséges vagy természetes - katasztrófát is. Ezt a kottát írók is pontosan tudják.

A mindenkori nagyhatalom érdeke az, hogy minden más szereplőt legyengítsen, és saját magát tartsa az uralmi pozícióban. Bármi áron. Az EU-nak nevezett formáció vezetői - eladva lelkiüket - azért véreztetik ki teljesen az öreg kontinenst, hogy az a globális játszótérnek legfeljebb egy kiszolgáló háttérintézménye maradjon.

Ez - és minden más, a világban zajló esemény - egy erőpróba, egy teszt, hogy ki mit bír, és ki mit tud. S arra is, hogy ki mivel rendelkezik, mi van a tarsolyában, milyen az eszköztára egy

esetleges kiterjedt, általános konfliktusörvényben. Nincs barát és nincs szövetséges sem, mert senki sem cselekszik tisztán. A világ nagy része csak az önös érdekei mentén képes gondolkodni. Ezért csupán magunkra számíthatunk. Meglepetés persze mindig érheti az embert - akár pozitív, akár negatív értelemben - de összességében minden csak rajtunk múlik.

S a nagy dilemma, hogy miként lehet ebből a 'satuhelyzetből' kikerülni, mi lehet a megoldás a magyar nemzet számára.

Ha a magyarság közösségként olyan rezgésszinten volna, a létet tehát olyan minőségben élné meg, olyan szeretet energiákat mozgatna, amelyek ránk, magyarokra az ősidőkben oly jellemző volt (s egyébként is az alapfeladatunk lenne), akkor az egész kérdéskör nem is létezne. Mivel a 'magyar' egy olyan energiát jelenítene meg, egy olyan energetikai minőséget és teret hozna létre, amelyben senkinek sem jutna eszébe „csintalankodni”. Mert olyan magas rezgésszinten élnénk, egyénekenként és közösségként egyaránt.

Ha rápillantunk az elmúlt évekre, a téves létfelfogásunkból következő problémák sajnos koncentráltan jelentkeztek. A gyűlölet, az irigység, a harag és a düh olyan mérvű volt, hogy az világosan mutatta meg, melyik az a gondolkodásmód és világnézet, amely hiányzik a nemzet életéből.

A magyarság szolgálat, ezt nem lehet elégszer hangsúlyozni. De egyben feladat is, s aki akárcsak jöttányit is elmozdul Magyar mivoltából, az kiesik ebből a feladatból, szerepkörből, kiesik a magyar rezgésből, s idegen érdekek szolgálatába szegődik. Ha akarja, ha nem.

Nagy kérdés tehát, hogy a nemzeti ébredés mit is takar. Lehet, hogy a spirituális ébredés olyan, mint a legyengült, szétterült, a partmentén langyosan sodródó és a hullámtörőn végleg elhalt hullám, amelyet ráadásul a 'kihaénnem', az 'oszd meg és uralkodj', és a 'szemfényvesztés' darabol még tovább.

Vagy lehet, hogy - igazán öntudatra ébredve - olyan, mint a véget nem érő (ös)ten-ger, a maga végtelenségével, óriási távlataival, hatalmas mélységeivel. Ahol a végtelent alkotó cseppek tudják, hogy az egész csak akkor lesz teljes, ha a cseppek önmagukban is teljesek. És ahol a látóhatáron - a tündöklő Nap sugaraitól felfénylőn - összeér a fent és a lent magával ragadó kéksége. Mely éltet, ad, körülölel, s szinte soha el nem fogy; de egyben eget rengetően, testet, lelket megmozgatva dördül is egyet, ha kell.

Ha keresni kezdjük a fenti kérdésre a választ, akkor kiindulópontnak vehetjük, hogy a magyarságot a Nyilas csillagjegyhez sorolják, kiegészítve azzal, hogy a Nyilas a szellemi háttér, míg a vele szemben lévő Ikek annak fizikai, földi megjelenése. Az Ikekkel kapcsolatban felhozzák, hogy a magyar a Hunor-Magor ikerpáros által fémjelzett testvériség, testvérbarátság alapján él, s szerveződik közösséggé. S a nagy kérdés itt éppen az, hogy a valóság valóban ezt a példát, képletet mutatja-e?

Ha Nyilast és az Ikeket hozzuk, akkor érdemes megnézni, hogy az un. asztrológiai változó kereszt másik két jegye, a Szűz és a Halak mit üzen, mert elvileg megjeleníthetnének egyfajta kiegyensúlyozó szerepet.

Az Ikek egyik (negatív) pólusa alapvetően a kétarcúság, a széthúzás (belül és kívül). „Repked virágról virágra”, hátha az újabb tényleg elhozza a várva várt „csodát”. Állandó ide-oda mozgásban van, energiái szétforgácsolódnak, s nem tud kötődni, valóban „ott állni”, ahol kell. A szétszórtság, a felszínesség pedig egyenes úton vezet oda, hogy képtelen az összefogásra, összefogottságra, a mélységre. Jellemző tulajdonsága a teljes nyitottság, bármiféle etikai, morális, szellemi, érzelmi vagy fizikai védelem nélkül. A mindent befogadás állapotában átgondolás, megmérés/megmértetés nélkül vesz be mindent. Ez főleg szellemi, információs, tudás bázisra vonatkozik (ahol viszont nem az Ikeknek, hanem a Nyilasnak kellene az alapokat lefektetnie). Nincs igazi mély szellemi háttér, helyette felszínes, jól hangzó, „hírértékű” témák vannak; s döntően a beszéd csak beszéd, illetve beszéd igazi cselekvés nélkül.

A Nyilas negatív vetületében lehet misszionárius/hittérítő. Hozzáállásában „az a jó, amit én mondok” elv érvényesül, kirekesztő, de (jogilag/etikailag) jól megindokolja magatartását. Magasröptűség jellemzi: minél magasabbnak tűnik a szellemi tartalom, annál jobb, s ez társul a földre hozás és a gyakorlatiasság szinte teljes hiányával. Szívesen választja a függetlenséget, a kalandvágyat, csak az „itt és most” ne legyen, a fizikai világban csinálni ne kelljen, főként ne hosszan felépíteni valamit.

A Szűz erősen szórszálhasogató, (másokat) kritizáló lehet. Beleveszik a mindennapokba, erejét szétaprózza mindenféle mellékes tetre. Jellemzi a távolabbra tekintés hiánya, az attól való félelem, vagy az arról való lebeszélés. Ez az egészséges önbizalom megtorpedózása, s elvezethet a „mindenki jobb, mint mi, mindent összeszedtünk innen-onnan” hozzáálláshoz. A Halak hajlamos mindenféle ködös, misztikusnak hangzó eszmék követésére. Jellemzően nincs mérték, nincs józan mérlegelés, inkább egyfajta álmofalás, elveszés a nem evilágiban. Igazi

hit és tudás helyett csak követés („guru-effektus”) alakul ki, ahol ráadásul a működő eszmék, szellemi irányzatok elködösítése, zavarossá tétele is folyik.

Áttérve a jegyek másik, pozitív, követendő tulajdonsághalmazára azt láthatjuk, hogy az Ikek barátságos, valóban elfogadó, az is-is alapon működés legszebb példáját hozhatja. Független, széles érdeklődési körű, nyitott, okos, találékony. Tud elengedni és változtatni, nem ragad bele a „halott” és idejétmúlt dolgokba. Mozgékony, szervező, barát, bajtárs, testvér, vagyis a közösségbe élénkséget, összetartozást tud hozni. A kommunikatív, információt átadó, tudást szívesen megosztó tulajdonságából adódóan ő a híd, a közvetítő, az összekötő Ég és Föld között, az az energia, amelyik sértetlenül emelkedhet fel a magasba és ereszkedhet le a mélybe is.

A Nyilas rálátó, bölcs. Etikailag és morálisan magasan áll, erős szociális érzéssel rendelkezik, így az igazság megteremtője és megtartója lehet. Lát a jövőbe, s mivel alapvetően optimista, hittel teli, erejében bízó és azt használó, jól tud tervezni. Ha így cselekszik, elhozza a mélységet, a magas szellemi szinten álló tudást. Ha pedig úgy alakul, kiáll, s harcolni is tud.

A Szűz (aNGYaL-MaGYaR) gyakorlatias, alapos, türelmes, és amit eldöntött, azt végig is csinálja. Óvatos, felméri a helyzetet és a józan (paraszti) ész alapján, mértékkel dönt. A Halaknak valódi és élő kapcsolata van felfelé, az Éggel, ezért képes szeretettel teli jobb, s magasabb szellemi utat mutatni, követni. Az önmagát megtisztító, a múltat meggyógyító igazi istenhit jellemzi, annak minden pozitív, teremtő erejével együtt. Ebből adódóan az egység, a békesség és a szeretet megteremtője, áldással teli, és ez árad is belőle.

Alapvető kérdés még, hogy az eszmék, a tervek, a tudás miként jelennek meg a fizikai közegben, hogyan nyilvánulnak meg a Földön, az anyagban, a gyakorlat, a mindennapok világában. Ehhez alapvetően fix (megtartó) energiákra van szükség, amelyet az Ikek-Nimród tartomány mellett található Bika tölthet be, mint fontos (védelmező) szereplő a Tejút azon ágán. A másik oldalon pedig a Skorpió igyekszik gyógyítani az erőket, illetve a mélység erejét hozzátenni a Nyilas magasságot megmutató erejéhez.

Létezik tehát az energiáknak a tiszta, eredményes, jól működő oldala. Ha feltekintünk a csillagos égre, ott látjuk Nimródot. Válla felett az Ikek, s a Tejút, előtte a Bika; vele szemben pedig a Nyilas, illetve a Skorpió. A Skorpióban mozdulnak a Világteremtő hatalmas misztikus erők, míg a Nyilással a mindent átölelő egyetemesség nyilvánul meg, s hozzákapcsolódunk az isteni rendhez, a Világegyetemet működtető energiához. A teljesség, a szellem végtelensége

rezdül általunk. A Bika hozzásegít a Világegyetemet átító örök törvényszerűségek megtanulásához, s az ezek alapján zajló helyénvaló munkálkodáshoz. Az Ikek lendülete, a polarizációt, a kettősséget meghaladni képes ereje, az egy-ség, az Ég, és a Föld összerendezése pedig elhozza a tényleges testvérbarátságot (Hunor-Magyar).

Világos tehát a formula, csak tudnunk kell(ene) olvasni, értelmezni, s a szellemi, lelki, fizikai tartalmat egységesen, mindent a maga helyén, a maga valójában megismerni, és felhasználni úgy, ahogy azt kell. A képlet EGYszerű, a többi - hogy mit is gondolunk, mondunk, élünk meg - az rajtunk múlik. S ha így cselekszünk, akkor Özséb apró lángocskái valóban elindulnak egymás felé, és nem a pusztító fizikai tűzgolyó (atom), hanem a szellem igaz, felemelő tüze söpör végig a világon.

Összességében jelenkorunk magyarságának azt kellene megértenie, hogy tévúton járunk. Nem azért, mert a „liberálisok” vagy a "szentistvánisták" vagy a „brüsszeliták” vagy az „akárcik” rossz emberek. Hanem saját maga, magunk miatt. A magyarságnak van egy eredeti elhívása, egy eredeti nemzeti programja, amit ha teljesít, akkor a mennybe megy, ha nem, akkor a pokolba. Ezt éljük meg már jóideje. Az „ellen” azért sikeres, mert a saját útján jár, mert pontosan azt csinálja, ami elvárható tőle, ami a saját programja.

A sajátérdekű áldott magyar modell hiányzik a világtérképről. Ennek létre és működésére azért is szükség van, mert ha ez nincs, akkor nem támogat minket a Mindenség végtelen energiája sem („segíts magadon, Isten is megsegít”). A Világegyetemet működtető univerzális igazság térnyerése, a közösségi, nemzeti identitás, és az egyén valós szabadsága függ attól, hogy a magyar nemzet felvállalja-e sorsfeladatát.

Ennek érdekében, a magyarság ősi, széles országútján járó vatai, koppányi, és fehérbaráti (o-pálos) út most egybeforr. A holló és a turul ismét együtt szárnyal. Nem hiszi, hogy birtokosa a kizárólagos igazságnak, nem kíván hatalmat, nem akar vezér lenni, csupán közösen tenni. Ezért kezét nyújt a vele együtt rezdülni tudóknak, hogy egymás mellett állva, vált a válnak vetve létezzünk, mert az erő a valódi egy-ségben van.

Turáni átok

Többször merül fel az úgynevezett turáni átok kérdésköre. Már az is eleve kiemelt dilemma lehetne, hogy valóban van-e ilyen átok. Leginkább nincs. Vagy ha úgy akarjuk, akkor van, mert saját magunk húzzuk magunkra önnön sötétségünket, démonainkat.

Azzal nem szabad foglalkozni, hogy táltosok átkoztak volna el minket. Egyértelműen nem, hiszen a forrás küldöttei olyan magas rezgésen léteznek, ahol ez a kérdés nem is fogalmazódhat meg. Annál inkább szerepelhet kiindulópontként a magyar útról való letérés, az ősi hit feladása, az erőszakos irányváltás, és a testvérek közötti ellentét, széthúzás.

Létezése lényegében gondolkodásfüggő. Mértéke pedig nagyban igazodik a rendelkezésre álló információ mennyiségétől, milyenségétől, illetve annak megjelenítésétől. Vagyis minél többeknek adódik lehetősége saját „igazának” erőszakos bekiabálására a (virtuális) térbe, annál inkább tűnik meglévőnek az egyet nem értés. Ez párosul a ’mindent-tudás’ észnélküli hangoztatásával, a másik dehonesztálásával, és a szakrális hierarchia lábbal tiprásával. Na, ez az igazi „átok”.

Egyébiránt maga a konkrét szókapcsolat („turáni-átok”) a két világháború között született meg, bár már a 19. században is utaltak átokra a magyarsággal kapcsolatban. Először a költészetben jelentkezett, majd valamiképpen a (politikai) közgondolkodásban is gyökeret vert, akár a nemzethalál víziójával együtt. Itt egyértelműen a nemzetben belüli pártoskodás, a széthúzás, az egymással való háborúskodás szerepel az átok ismérveként. Erre rímelt a nyilván már korábban is meglévő, de a 19-20. században igencsak felerősödő és nagyon is aktívvá váló nyugati /germán-szláv-angolszász/ hungarofób propaganda.

Amit a múltban meglátunk, az alapvetően a mostani énünk múltba kivetült képe. Nagy kérdés tehát, hogy mit látunk ott, mert az egyben megmutatja azt is, hogy kik/mik vagyunk most. Ebből adódóan akár azt is mondhatnánk, hogy minden kor a saját defektjét akarja megmagyarázni az általa feltételezett, a megelőző korokba visszavetített, s onnan a jelenkorba ható „átokkal”. A valamiben való hit erősen hat a tudatra, az a cselekedetre, magára a létre, a létminőségre. Vagyis akár volt, akár nem volt valós gyökere, mégiscsak nyugodtan kijelenthetjük, hogy az „átok” léte valójában attól függ, hogy hiszünk-e benne vagy sem.

A „turáni átok” meghaladásához mindenesetre a magyarságnak vissza kellene térnie gyökereihez, újra élnie kellene a reá jellemző, az elhívásából adódó feladatát. Az „átok” nem ilyen-olyan hókuszpókuszokkal szűnik meg, hanem a mindennapokban megélt hétköznapi cselekedetekkel. A sajátos magyar szellemi, lelki, fizikai létszemléletet, és annak a földi téridő közegben, a mindennapokban is megvalósuló aprópénzre váltását jelenti ez. Egyéneként és közösségként egyaránt.

Nyilván lehet mindennek egy a fizikai síkon is lejátszódó, vagy akár ismétlődő mintaként, többször is lejátszódó ’története’, tehát kereshetünk a történelemben valaha volt eseményeket, de talán felesleges. Felesleges lehet, mert ameddig nem látjuk a lényegét, addig hiába nézzük a felszínes képet (a történelmi példákat). De ha már látjuk és értjük a valódi mondanivalót, akkor már nem feltétlenül kell bizonygatnunk valaminek a történetiségét. Vagyis amiről szó van itt, az lehet, hogy megtörtént, fizikai, történelmi eseményekben is formát öltött, de ez nem alap-vető. Hanem az a fontos, hogy milyen lényegi, metafizikai, transzcendentális, spirituális mondanivalója van.

A Hunor-Magyar, illetve a Nimród mondakörnél sem az az elsődleges, hogy pontosan hogyan és mikor történt. Hanem leginkább arról tudakozódhatunk, hogy Nimród az ’Evilág’ földjére, erre a téridő létsíkra költözött, majd ő és párja Enéh (Anyá) fiai tovább kalandoztak, átlépték a határfolyót (Tejút, Ég-Anyá), és így tovább. Hatalmas tér és idő távlatok ezek, ahol elsősorban a „történések” szimbolikus mondanivalóján van a hangsúly.

„Hunor, s Magor két dalia, két egytestvér, Nimród fia.” A Föld első királyának két fia, Hunor, s Magyar – Hunortól származnak a hunok, Magyarától a magyarok. A hun és a magyar tehát testvérnép. A Csendes-óceán és az Atlanti-óceán közötti térség keleti részén a hunok éltek, míg itt, a Kárpát-medencében, s környékén a magyarok.

A történet keletkezési idejét keresve fel kell tekintenünk a csillagos égre, hiszen ott látjuk Nimródot, mellette pedig az Ikréket. Ha elfogadjuk a nagy világhónapok rendszerét, akkor most a Halak végén, a Vízöntő elején járunk, tehát visszafelé számolva azt találjuk, hogy az Ikrék világhónap nagyjából 6500 éve ért véget. Eredetmondánk tehát legalább ennyi idős. Ha mélyebbre tekintünk, és ha Nimród a Föld első királya, akkor akár egy egész világevét is megforgathatunk, így az előbbi számhoz még 26 000 évet hozzára lehet számítani. Szóval minimum ennyi ideje járjuk mi magyarok és hunok a földi világot.

A hun-magyar testvériség mellett azonban nem egyszer előfordult bizony az is, hogy mi, testvér(nép)ek, háborúztunk egymással. A legutolsó ilyen az ún. tatárjárás volt. Többször hullámzott nemzeteink tengere ide-oda az Atlanti- és a Csendes-óceán között, egyesültek, szétváltak, egyéb rokonnépek csatlakoztak, s élünk együtt, szétválaszthatatlanul.

A nemzeten belül is előfordult persze ellentét, személyek, csoportok között, de ilyen másoknál is volt, gondoljunk csak bele milyen, a mieinknél sokkal durvább belháborúk rázták folyamatosan a germán, frank, angolszász területeket. Ez önmagában tehát nem elegendő indok bármiféle „átok” meglétére.

A témakör tehát nem csak kultúrák, közösségek szintjén jelenik meg, hanem akár egy adott közösségen belül is. Így testvérek között, például az iráni-turáni ellentétpárban (’ir/árya’ és ’tur’ ellentéte) is ezt láthatjuk, ahol ráadásul a letelepedett (iráni) és a nomád (turáni) ellentmondás is szerepet játszik. Ez mondjuk egy megfogható példa a „átok” létrejöttére, főképpen ha magát az elnevezést („turáni-átok”) vesszük.

Egyébként az iráni hagyományban megfogalmazódott történetben - ellentétben más hagyományokkal - nem a földművelő öli meg a pásztort, hanem a nomád a letelepedettet, Tur Irt. Elképzelhető, hogy az ellentétes végkifejletről tudósító más hagyományok félreértelmezték a szimbolikus mondanivalót és/vagy saját érdekű alapvetéssel arra próbálták terelni a folyamatokat, ahol bizony a röghöz kötött jön ki (látszólag) győztesként. Az eredendő magyar hagyományban viszont semmiféle jele nincs a másik kiiktatásának, sőt, pont a testvérbarátság hangsúlyozódik erőteljesen Hunor-Magyar esetében. Más kérdés, hogy idővel hozzánk is begyűrűzött a másik végletes félreállításának gyakorlata.

Az írott forrásokkal persze vigyázni kell, hiszen azok mindig tükrözik az író látásmódját is (pro vagy kontra). S itt kell azt is hozzátenni, hogy ha valahol nincs leírt hagyomány, az nem az elmaradottság bizonyítéka, miként a letelepedettek sugallják, hanem pont ellenkezőleg, azért nem írják le, hogy ne váljon berögzült dogmává. Az egyén és a közösség pedig rendelkezett akkora tudással, hogy mindent, legfőképpen a lényegét meg tudta őrizni, de nem anyagban, hanem fejben, lélekben, szellemben.

Ha tágabb perspektívából tekintünk a kérdéskörre, akár arról is beszélhetnénk, hogy két nézőpont, struktúra kerül(het) itt szembe egymással. S ha valahol keresni akarjuk bármiféle „átok” lényegi mondanivalóját, akkor talán itt találhatunk rá. Az egyik egy merev struktúrára való áttérés útjára lépett, a másik a lét szabad áramlását kívánta fenntartani. Az egyik

túlzottan az anyagi világra koncentrált, a másik látta az anyagon túlmutatót is. Az egyik csak a lét egyik aspektusára koncentrált, darabjaira törve azt, a másik viszont látta a Mindenség eredendő egységét. Az egyik csak „férfi” istenséget emelt piedesztára, a másik viszont tudta, hogy a női és férfi (ős)elv csakis együtt, egy-ségben élhet.

A ’turáni-átok’, ha van, valamiféle illetén gyökerekkel rendelkezhet a metafizika síkján, s azt mutathatja meg nekünk, hogy a lényegét tekintve egyugyanazon gyökerekkel rendelkező hogyan válik ketté, hogyan választják szét. A feladat pedig az, hogy ezt a két-séget félretegyük, s újra egy-ség legyen. Lehet, mindenesetre alapvetően ezt boncolgatjuk tovább a következőkben, s minden ami szóba kerül erre a széttöredezettségre utal, rímel.

Egyébként, hogy még tágabb perspektívába helyezzük a kérdéskört, érdemes lenne időt szánni a TuR-áN és a TuR-uL szavunk mögött, együttesen rejtező lényegi mondanivaló felfedésére is. Talán itt azzal találkozhatunk, hogy a TéR, vagyis a Mindenség, illetve annak rezdülése és térbe rendeződése egy-lényegű, szétválaszthatatlan, s TuR-áN ebben a Tér-aNya, míg TuR-uL a TéR-úR.

Tehát a Végtelen Világegyetem, valamint maga a tér-idő közeg Teremtő és Befogadó/Fenntartó/Továbbszövő ős-istenségei, magyarságunk (és a világ) ősnemzői a folyton formálódó ősanyag és a folyton formáló őserő állnak itt előttünk. A legfelső szinten ők Nagyboldogasszony és Öreg Östen, az érem két oldala, az Egy két arca, megbonthatatlanul. S ha, sajnos, széttörik, avagy széttörjük, akkor bizony ’turáni-átok’ keletkezik.

Sokszor jön elő, hogy a magyar/hun/szkíta nomád életmódot folytatott, szembeállítva a letelepedett életformával, ami pedig az ellen (Kína, India, Dél-és Nyugat-Európa) jellemzője volt. A két fél egymást nemcsak ellenfélnek, hanem egyenesen ellenségnek is titulálta, sőt a démonizálás sem maradhatott el.

Olyan ez picit, mint a sakkban a világos-sötét párharc, ahol mindkét fél a másikat tekinti a rossznak, holott a harc leginkább nem kívül, hanem belül, a lelkünkben dúl. Minden más ennek kivetülése. Így a letelepedett-nomád ellentétpár is elsősorban nem fizikai szintű életmód, hanem létszemlélet, hozzáállás, vagyis lelki vetület. Mert házban élve, földet művelve is szárnyalhat szabadon a lelkünk, s a pusztán kujtorogva is lehetünk begyöpösödöttek.

Ezen túl persze leginkább a letelepedett démonizálta a nomádot, hiszen ilyen gyökere van a pogány jelzőnek is (városi versus vidéki). De a létezés egészét értve, a lélek síkján itt inkább arról van szó, hogy a letelepedett nem akar mozdulni, nem akar visszatérni az eredethez, a forráshoz, a maghoz. Nem akar, mert jól érzi, avagy legalábbis azt hiszi, hogy jól érzi magát a felszínes, merev fizikai létben. Sőt eljut oda, hogy tagadni is kezdi a berögzült anyagin túl lévő, és azt állítja, hogy azon túl nincs is semmi. S ebben a pillanatban elkezd demonizálni a nő-séget is, megtagadva az őselvek egyikét.

A letelepedett az, akinek valójában a lelke telepedett le, gyöpösödött bele a mozdulatlaná dermedő anyagba. Olyan szimbolikus példa ez, mint a magyar népmesékben az öreg király (lelkünk előregedett változata), aki nem akar/tud mozdulni, ezért van szüksége a fiatal énjére, a még mozdulni, az eredethez való visszatérést még keresni akaró ifjú főhősre (királyfi, kiskondás). Új lendület kell, és azt a királyfi hozza, aki el mer menni a rabságban lévő királylányért, a létezés másik lényegi aspektusáért, hogy egybekelve véle, újra Egy legyen mi szétvált.

Ettől függetlenül nyilván van a fizikai környezetben letelepedett életmód, meg 'városi', aki demonizálja a 'vidékit', meg kínai, indiai, dél-, s nyugat-európai „magaskultúra”, aki szerint mindenki más barbár. Ők a léleknek azt az útját választották. Mi, magyarok meg nem, legalábbis eredendően nem, s az a dolgunk, többek között az itteni evilágban, hogy ráébredszük a többieket eredendő létükre.

Amikor a lélek belép a fizikai világba, egyben elindul egy úton. Ideális esetben nem felejt honnan jött, és a fizikai létezés adta tapasztalatokon keresztül, s azok által méginkább kiteljesedve tér vissza oda, eredeti honába. Az ittlétében is ismeri gyökereit, bírja annak minden áldását, használja erejét a lét jobbítására. A magyarság minden attribútuma, szimbóluma erről az 'égi' eredetről mesél.

Miként a népmeséinkben, az életben is előfordul azonban, hogy az eredet elhomályosodik, a múlt ködébe veszik, vagy konkrétan mi magunk fordulunk el tőle. Tehát ez elsősorban nem a külső hatás, hanem egy saját belső folyamat eredménye.

Itt merülhet fel, hogy vajon a nomád azért lett nomád, mert elvesztette a kapcsolatát az eredettel, s erre rájövén kimozdult berögzültségéből és elindult megkeresni igazi önnön valóját, magját. Vagy arról, hogy a nomád (létszemlélet) azért nomád létszemlélet, mert nem

akar a letelepedett életmódból, illetve látásmódból következő berögzülés útjára lépni, s marad az, ami mindig is volt.

Nem véletlen, hogy a Grál mítoszt alapvetően nem hozzánk kötik, mert az pont arról szól, hogy a berögzülésből kilépve kell visszatérni a lényeghez. De mégis köthető hozzánk, hiszen a lélek mozgékonyágát megőrző 'nomád' létszemlélet népmesei elemeit tartalmazza a Grál legenda kör is. Tehát, lényegét tekintve, itt is az egyazonosság látható, már ha a berögzült rájön arra, hogy mit is csinált rosszul.

Az is nyilvánvaló, hogy a 'nomádság' nekünk, magyaroknak elsősorban létszemlélet, arról szól, hogy nem akarunk berögzülni, nem akarjuk szétörni az érmét, nem akarunk lemondani Nagyboldogasszonyról. Az eredendő ősi egységet akarjuk, vagyis, ha éljük eredetünkben fakadó lényegünket, akkor nem szakadunk el az 'Égtől'. Ha meg mégis, amint azt az elmúlt sok-sok évszázad „munkálkodása” mutatja, akkor például a magyar népmese teljesen érthető módon tárja elénk, hogy mi lenne a dolgunk ahhoz, hogy visszatérjünk, hogy lelkünk visszatérjen eredendő voltaához.

A nomádot sokszor vádolták rombolással. Ez nyilván így nem igaz. Esztelen pusztítást az univerzális gonosz uralma alá került, anyagba rögzült sötét lélek végez, láttuk ezt nem egyszer, például az elmúlt évszázadban, de akár manapság is. Ha a berögzült oldaláról nézzük, akkor kétségkívül pusztítás lehet a nomád fellépése, de ha onnan közelítünk, hogy a mozgásban lévő azért bontja le a berögzültet, mert az akadályt képez a lét igaz áramlásában, akkor már más a helyzet. Az akadály itt is elsősorban a lelkünkben van, s ha az eredetet bíró valóban bírja az 'Ég' áldását és erejét, uralja önnön lelke akár sötét oldalát is, akkor nem rombol ész nélkül, hanem csupán az áramlást, a harmóniát állítja helyre.

Ezt a feladatot jelképezi Szent Koronánkon Mihály és (Sárkányölő) György is, valamint a népmeséink sárkányának megölése is ezt hordozza szimbolikus mondanivalóként. Mihály egyértelműen nem rombol, támad, hanem a harmóniát állítja helyre, és György sem a nyugati értelmezés szerinti sárkányölő, mert a diszharmónia, a sárkány nem elsősorban egy rajtunk kívül létező vad szörnyeteg, hanem a bennünk megbúvó negatív. Legyőzése azt jelenti, hogy önnön magunkban lettünk úrrá önnön sötétségünkön, s ekkor már képesek leszünk arra is, hogy a világban jelentkező sötétség ne tudjon úrrá lenni rajtunk.

A sárkány, illetve a sárkányerő a létörvényt, a létezés forgatagát létrehozó és fenntartó erők, energiák jelképe. Mozgatják, sodorják a szálakat, gerjesztik az életet, de akár azt is

mondhatnánk, hogy a tudat káprázatát, illúzióját (is). A nagy csavar a történetben az, hogy ezek a megkötő erők, azzal együtt, hogy a tudatra fátyol ereszkedhet általuk, egyben annak fellebbentésében is benne vannak. Ugyanis, lényegét tekintve, igazából nem is általuk válik illuzórikussá a tudat, a világ, hanem a tudat hozzáállása a döntő elsődlegesen.

A létformáló erők csak teszik a dolgukat, vagyis formálják az életet, olyanná, amilyenné tudják, bennünk, velünk, általunk. Ha a tudat nem tudja irányítani ezeket a létformáló erőket, akkor azok fognak uralkodni felette, s gúzsba kötik. De ha a tudat, az egyén felébred, ráébred a valóságra, ha világosság-természete kerül túlsúlyba, akkor bizony ő fogja irányítani ezeket az erőket, s akkor a formavilág alakulása már nem elszenvedés, berögzülés eredménye, hanem valódi aktív teremtés lesz.

Ha nem figyelünk, nem vagyunk éberek, s hagyjuk eluralkodni magunkon ezeket a létformáló erőket, akkor illúziókat építünk, vágyakat generálunk, nagyon akarunk, görcsösen törekszünk, tekintet nélkül gyűjtünk, halmozunk, annyit, amennyit nem általlunk halmozni. Annyit, amennyi a sárkány fejeinek száma. Legyőzni nem a fejek levágásával kell, az csupán felszínes munka, tehát nem jut a felszínnél tovább, a mélybe.

Hiába vágja le ugyanis a sárkány egyik, majd sokadik fejét magyar népmesénk hőse, mindjárt nő helyette másik (kettő, avagy több is akár). Legyőzni csak mélyre hatolva lehet, vagyis a gyökérproblémát elvágva lehet csak kijutni csapdájából, abból, amit végül is mi magunk készítettünk. Ezért is veszi el a sárkány az erejét a magyar népmesében akkor, amikor a kiskirályfi agyonnyomja a vadkan fejéből kiugró nyúlban lévő skatulyában megbúvó darazsat.

Áramlás versus megkötés, szabad mozgás versus berögzülés, valódi felismerés versus beskatulyázás, feloldás versus rombolás, két-ség versus egy-ség áll ekkor itt éles ellentétben egymással. Az egyik a végtelent nyitja meg, a másik a nagy semmit. Hajszálnyi, de mégis óriási a különbség, ha értjük.

Mert ez is az egyik nagy feladatunk, de csak akkor tudjuk valóban elvégezni, ha értjük, és érteni csak a kettősség meghaladásával, az egység-szemléletből tudjuk. S ha belső önvalónk tiszta, akkor már nincs leányrabló sárkány, de van királylány feleség. Meghaladtuk a két-séget, egyek vagyunk önnön-mag-unkkal, a Világmindenséggel. Egy újra az, ami mindig is az volt, Téren és időn, az Üveghegyen, Evilágon is túlmutató, embert próbáló rendeltetés. Elbírjuk-e?

A Köz-politikához

Létünk a létezés tengerében

(kiragadott részlet a tér-idő síkból)

Az elmúlt 150 évben négy nagy kiegyezés történt a magyarországi politikai „elit” és az idegen mintákat a magyar nemzet életére ráerőszakolni kívánó kívülállók között. (1867, 1919, 1947-1956, 1989)

Lényegtelen, hogy az adott egyezés milyen színű, milyen politikai oldalhoz tartozók égisze alatt jött létre, mivel eredményük mindenkor ugyanaz lett: Olyan kiindulópontra helyezte önnön létét, amely a korábbi évszázados szabadságküzdelmek megtagadásával, elárulásával járt, és jellemzően kevesebb lett az új korszakban mindaz, amit magyarként lehet aposztrofálni.

Karakteres ismertetőjegyként jegyezhetjük fel továbbá, hogy olyan alapra építkeztek, ahol eltértődött az eredeti útról a haza, a nemzet szekere. Így ami kikerekedett belőle, az messze került az eredeti magyar úttól, sőt, legfőbb jellemvonásukként azt lehet feljegyezni, hogy az ősi magyar hagyományoktól akár szándékosan fordultak el. De meddig építünk még futóhomokra légvárat?

Az 1848-49-es, valamint az 1956-os nemzeti élethalál harc - fogalmazzunk finoman - elfelejtése 1867-ben és 1989-90-ben önmagáért beszél. Főként, ha azzal egészítjük ki, hogy a szabadságküzdelmek vérbe fojtói az új kiegyezés után is tovább élvezhették munkájuk gyümölcseit.

Ezen még az sem változtat, hogy az idegen érdekek már az események kezdetekor, sőt előre kitervelten voltak jelen, s céljuk éppen az volt, hogy belekergessék a nemzetet egy halálos szorításba. A folyamat egy adott ponton átfordult a nemzet élethalál harcába, ahol a nemzetért életüket is feláldozni készek valóban fegyvert fogtak az idegen erők ellen. Egy olyan küzdelemben, ahol hullott a nemzet színe-java, ifjúsága, ami valószínűleg már eleve benne volt a tervezők fejében.

Paradox módon még a kommunista rendszer utáni „újvilágban” is kevesebb lett a magyar, kevesebb lett a nemzeti. Nézzük csak meg, hogy a kommunista korszakban voltak népi mozgalmak, népi kezdeményezések, táncházak, amelyek valamiképpen mégiscsak a nemzet

megmaradását szolgálták. 1990 óta azonban már csak a nyugati szemét ömlik be gátlástalanul, illetve olyasmit neveznek nemzetinek, ami nem az. Súlyos árat fizettünk a fizikai, világi állapotok terén, de még szörnyűbbre sikeredett a lelki, szellemi megnyomorodás. Óhatatlanul is felmerül a kérdés: meddig járjuk még a hamis utat?

Az idő felgyorsult, ezért mind gyorsabban és mind sűrűbben ömlik, omlik ránk a rossz alapokra rakott felépítmény. Szabadságküzdelmünket egyre rövidebb idő alatt tiporják el (lásd a Rákóczi-féle 10 évet, az 1849-es másfél évet, és az '56 egy-két hónapot). A kiegyezések utáni időszakokról már sokkal rövidebb idő alatt derül ki, hogy ismételtén zsákutcába vezettek bennünket. (a legutóbbi rendszerváltás – morális értelemben – már 1990-ben megbukott).

Ebből az is következik, hogy sokkal gyorsabban kell megtalálni a megoldást. Egy olyan megoldást, amely már nem a fent említett egyezkedések mintáit követi. Más tehát az útja, más a kerete. Nyilvánvaló, hogy az eredeti isteni elhívás nem ilyen-olyan politikai diskurzusok, kompromisszumok eredménye volt, hanem az idők kezdetekor belénk kódolt földi létállapot, a magyar lét örök eredete, lényege. „Csak” merni kellene felvállalni. De mikor merjük végre újra felvállalni?

A földi létben minden ember, minden közösség és minden nemzet a létezését mozgató isteni erő, energia által meghatározott feladatát éli. Vagy legalábbis azt kellene élnie. Az igazi, a valódi létet szolgáló elhívásnak, feladatnak azonban csak az eRÉNY lehet a kiindulópontja, mert csak így lesz jó az iRÁNY, és csak ekkor lesz megfelelő a nemzetet jellemző belső aRÁNY. Csak így és csakis ekkor juthatunk el abba a létállapotba, amikor mindenkire rámosolyog az aRaNY-kor.

De egyben azt is látnunk kell, hogy itt az áRNY is jelen van. Ha nem tudunk túllépni nemcsak a külső, de a saját belső árnyékunkon, akkor nem fogunk elérkezni a fénybe. A magyar nyelv csodálatos voltát jelzi, hogy a gondolatsor így is, úgy is igaz. Arra kell odafigyelni, hogy az RNY melyik olvasata mozgatja a szálakat.

Hiszen ha az aRaNY-korban élünk, akkor nincs áRNY, jó az iRÁNY, jó az aRÁNY, és megfelelő az eRÉNY is. Az elmúlt 150 évet biztosan nem ez jellemezte, hiszen látjuk, tapasztaljuk az eredményét most és visszatekintve is. Mert az ellen csak akkor tud erőt venni rajtunk, ha a nemzetben belül az áRNY(ék), az áRmÁNY, vagyis a belső széthúzás kerekedik felül. Miként egyénként, lelkünk mélyén is az ármánykodás térít el igaz önvalónktól. De ha

felülírtuk a belső és a külső áRMáNYt, akkor bizony a ReMÉNY éled újjá és mindjárt éLMÉNY lehet mi előttünk áll.

Ha bármelyik kiegyezés (vagy korábbi korszak) elhozta volna az aranykort, akkor még ma is abban élnénk. Ha bármelyik vezető elit valóban a megfelelő RNY mentén tevékenykedett volna, akkor elfoglalhatta volna a helyét a nemzet – valódi – nagyjai között. A tevékenysége alapján őt megillető helyet persze mindenki elfoglalhatja, de kérdés, hogy az a hely mit is jelent valójában. A mai keretekben például ki mondhatja el magáról, hogy bevonulhat majd a nemzet nagyjai közé?

Az embert (és a közösséget, nemzetet is) a cselekedetei mutatják meg elsősorban. Nyilvánvaló persze, hogy a megfelelő alapvetés, a gondolat, a megfelelően kimondott szó nélkül nehéz eljutni a megfelelő cselekedethez, de a való világban mégis a cselekedet mutatja meg igazán létünket. A megfelelő eRÉNY, illetve az aRÁNY alkalmazása az alap, a gondolat és cselekvés adja a jó iRÁNY-t, ami végül elvezethet az aRaNY-hoz.

A politikai elitek által tető alá hozott kiegyezések nyomán, az idegen működési minták magyar nemzetre való ráerőltetése miatt, sajnos már régóta nem megfelelő sem a cselekedet (az iRÁNY), sem az azt mozgató eRÉNY.

Pedig az ősi, örök alapvetést tekintve csak és kizárólag a nemzet, a nemzetet alkotó kisebb közösségek, valamint az egyes egyének jóléte lehet a gondolat, a kimondott szó, és a cselekedet vezérlő elve. Ezért kijelenthető: mindazok, akik vétének ezen rendelkezés ellen - a tett súlyának megfelelően - zárassanak ki a nemzet soraiból.

Ez azt is jelenti, hogy az illető - önnön maga által – egyúttal kizárattatik a magyar létből is. Hiszen nem véletlenül öltünk testet az adott, magyar keretek között; és ha itt nem tudunk, vagy nem akarunk a feladat, az elhívás szerint élni, akkor mi végre vagyunk itt? Elmondhatjuk ma magunkról, hogy a megfelelő vezérlő elvek mentén gondolkodunk, beszélünk és cselekszünk?

Mindig gondolkodj a helyes eRÉNY mentén, mond ki az igazat, hogy legyen jó az aRÁNY, cselekedj a megfelelő iRÁNY-ba az aRaNY korhoz vezető úton. Mit szeretnénk?

Szent Magyarország

(a magyarság országának szellemi, lelki, fizikai alapjai)

Az ország

A magyarság felfogható vérségi kapcsolatként is, de elsősorban mégis lelki vállalás. Magyar az, aki annak vallja magát, akiben feléledt a magyar fénymag.

A szakrális világban rend van, és felülről lefelé szerveződik. „Ahogy az Égben, úgy a Földön is.” A szakrális világban, a tradicionális létszemléletben az a legfontosabb, hogy amit csinálunk, az tükrözze a szakrális rendet, s adja vissza a Mindenség működését.

A magyar szakralitás fogalomköre és a Szent Korona szellemisége is ezt jelképezi. A magyarság az élő, lélegző szervezet, a Világmindenséget létrehozó, betöltő és működtető Világtörvény letéteményese.

A magyar, és legszentebb tere Magyarország (a Magyarok-Ország), egy nagyon magas, isteni minőséget hordoz. A Mindenség letéteményeseként - szimbolikus értelemben - mindig nyolcszor nyolc, azaz hatvannégy vármegyéje van. A hatvannégy vármegye a szakrális térben, vagyis Magyar-országban, a kozmikus mozgások és ciklusok leegyszerűsített, térben rögzített, de időben kibontakozó ábrázolása.

Mondhatnánk azt is, hogy egyfajta világmodell, kicsiben tehát maga a világ, ahol a lehetőségek valósággá válnak, és ahol maga a teremtés zajlik a téridő síkon. Az állam se több, se kevesebb, mint ennek a szakrális térnek, a magyarok országának, fizikai vetülete, lenyomata.

A nemzet

A nemzet olyan, mint egy szőttes, az élet szövődése. Égi támogatással, belülről, alulról építkezik, szövi össze az élet szálait.

Alapja, lényege a magyar egyén és az egyénekből álló kis közösség, ahol a közösség tagjai ismerik egymást, együtt rezegnek, és egymásért akár a tűzbe is teszik a kezüket. A kis

közösségeket alkotók száma változó, de semmi esetre sem lépi át az átláthatóság határait. Erejüket, megbonthatatlanságukat és ellenálló képességüket pontosan ezek a jellemzők adják.

Ezen kis közösségek, kis egységek szövődése, együttese a nagyobb közösség, maga a nemzet. A közösség, és annak minden szintje önszerveződő, élő, lélegző. A szövődék önmagát szövö, a benne létezők által alakul és formálódik.

A nemzet gyűlése, és annak bármely szintje (település, járás, megye, ország) a szöttek szervezeti, hatalmi kivetülése, megnyilvánulása. Így csakis olyanok kerülhetnek döntési helyzetbe, akiket a kis közösségek is ténylegesen ismernek, akikre rábízzhatják a felelősségteljes döntést, és akik valóban számon is kérhetőek. A magyar szakrális „rendszerben” nincs pártosodás és hivatásos politikus sem.

Fontos hangsúlyozni, hogy a képviselő nem kiváltság, hanem érdem. Olyan személyekről van itt szó, akik életük munkájával, a társadalomért végzett tevékenységükkel szolgáltak rá arra, hogy a közösség őket kérje fel. Nem önmagukat tolták előre a modern kommunikációs eszközök kihasználásával, hanem cselekvően segítették közösségüket, vagyis már valóban letették névjegyüket.

Az alapok

A magyar nemzet léte számára megkerülhetetlen a magyar szakralitás eszmeisége, amelynek középpontjában a Magyar Szent Korona, a Világegyetem értékrendjét itt a Földön megtestesítő szimbólum áll.

A Szent Korona szellemisége szerint a Magyarországon található javak - eszmei szinten - a Szent Korona tulajdonában vannak, s azoknak csak birtokosai, kezelői lehetnek itt a Földön.

Ha ez a formula élő, „hatályos”, akkor az ország teljes területén lévő értékösszegesség tulajdonjoga a magyarok közösségéé, mint eszmei tulajdonosé, hiszen a Szent Korona szimbolikusan a saját Istenével egylényegű magyar nemzetet és a magyar államot testesíti meg.

Ez azt jelenti, hogy ab ovo elidegeníthetetlen közösségi tulajdonban vannak a termőföldek, az erdők, a vizek, a természeti kincsek, és ugyanígy a nagyvállalatok, az ipari művek, az energiaszolgáltatók, tehát minden hagyományos értelemben vett közösségi vagyon. Ezzel

kizárható még az elvi lehetősége is bármilyen idegen érdekű, vagy akár hazai gyökerű, öncélú elidegenítési kísérletnek.

Egy szakrális Magyarországon a Magyar Szent Korona eszmeisége generálisan hatja át a magyar jogi berendezkedést, ezért az alkotmány maga a Szent Korona Törvény.

A Szent Korona Törvény két nagy eszmei résszel, vetülettel rendelkezik. Szabályozza egyfelől a tulajdonjogi alapviszonyokat, és ezzel földi értelemben is megváltoztathatatlaná teszi azt a szakrális alaptényt, hogy minden magyar természeti és gazdasági érték végső soron a magyar nemzeti közösség tulajdonában van. A Szent Korona Törvény másfelől deklarálja és kozmikus összefüggésrendszerbe helyezi a magyar nemzet eredetét és küldetését, tehát azt a Magyarok Istenével megkötött szellemi kapcsolatot, amely transzcendentális értelemben a magyarság földi létének értelmét és keretét adja.

A Szent Korona Törvény végül alapjogként garantálja minden magyar szabadságát, és biztosítja elidegeníthetetlen jogát az élethez, az egészséghez, az egészséges környezethez, az igazságot szolgáló igazságszolgáltatáshoz, és a természetjog szerinti egyenlőséghez. Kötelességként pedig deklarálja a haza védelmét és az ország működéséhez történő hozzájárulást (munkavégzés, alkotó tevékenység).

Az adott pillanatban nem a magyar államhoz tartozó, de az ősidők óta magyarok által lakott területek viszonylatában a Törvény egy olyan megfogalmazást alkalmaz, amely történelmi értelemben ugyan a teljes Kárpát-medencét és az itt élő összes magyart magába foglalja, de az aktuális nemzetközi státust figyelembe véve egyfajta szakrális célként határozza meg a Kárpát-medencében lakók szövetségét.

Ezen két nagy - transzcendentális és materiális - dimenzió lefektetésén túl a Szent Korona Törvénynek nincs más tartalmi eleme. Rövid, szabatos megfogalmazása által alkalmas arra, hogy tartalmát mindenki megértse és azonosuljon is vele. (Az egyéb jogterületeket az egyes ágazati törvények is cizelláltan szabályozzák, ezért felesleges azoknak az alkotmányban történő szerepeltetése.)

Az ország gyűlése

A szakrális rendszer lényege a közvetlen, helyi választás, és a lépcsőzetesség elve. Kiindulópontja, hogy a választók nem pártoskodó listákról és pártoskodó küldöttekről szavaznak, hanem saját közvetlen településvezetőikről hoznak döntést.

A közösség életének és képviselőiténak a legkisebb egységei a települések. Magyarországon a települések legtöbbszörében néhány száz vagy néhány ezer ember él. Csak egy-két tucat településen van akkora lélekszám, ami már az átláthatóság határait túllépi. Az összes többi lakóhelyen adott tehát a közvetlen, személyes ismertség alapján történő vezetőválasztás lehetősége, ami az emberi és közösségi szempontú legitimitáció első számú feltétele.

Vezetője (polgármestere) még a legkisebb településnek is van, hiszen ő az adott közösségnek nemcsak felelős irányítója, hanem a külvilág felé a képviselője is egyben.

A szakrális szellemiségű országgyűlésbe első sorban a járások delegálnak követeket. Ez a kiindulópontja a valódi népképviselőnek, hiszen a közösségi legitimitás megteremtésének megkerülhetetlen fundamentuma, hogy az országgyűlés valóban az ország gyűlése legyen.

Magyarországon átlagosan 15-20 település alkot egy nagyobb egységet (járást), amely így természetes módon fedi le a kistérségeket, illetve az együvé tartozó településcsoportokat. Területi alapon az itt élő embernek van tehát egy-egy országgyűlési követe.

Fontos hangsúlyozni, hogy követ egy-egy hivatalban lévő polgármester vagy a területi szint által kijelölt más, helyi illetőségű személy lehet, mivel a rendszer lényege, hogy az országgyűlésébe nem főállású képviselők kerülnek, hanem ideiglenes küldöttek, akik az adott - delegáló - terület (terület, járás) véleményét képviselik, és nem pártoskodó álláspontot.

Az országgyűlési képviselők mandátuma kötött. Ha a követ a mandátumától eltérően szavaz, akkor szavazata érvénytelen. A képviselő visszahívható és elszámoltatható, tevékenységéért teljes körű felelősséggel tartozik.

A helybeliek által jól ismert és megválasztott, ezért minden értelemben legitim települési polgármesterek összessége alkotja a megyegyűlést. Ez nagyjából 150 településvezetőt jelent megyénként, ami még éppen az átláthatóságon és a személyes kapcsolati viszonyok fenntarthatóságán belül van. A megyék is egy-egy követet küldenek az országgyűlésbe, akik az adott megye szempontjait képviselik. Ezen túlmenően követeket küldenek még a népesebb települések (nagyvárosok) is a még arányosabb népképviselő érdekében.

Az így létrejövő országgyűlés (annak alsóháza) összességében mintegy 250 fővel működik, reprezentálva az ország minden területrészt, miközben az átlátható munkát is biztosítja. Az országgyűlés tavaszi és őszi ülészakokon ülésezik, néhány hetes időintervallumokban.

Az országgyűlés csak a legfontosabb stratégiai, nemzetpolitikai kihatású, illetve az ország egészére vonatkozó, összgazdaságilag, ösztársadalmilag jelentős ügyekben dönt. Döntése törvény, amely a jogforrási hierarchia szerint a Szent Korona Törvény utáni szintet jelenti. Törvényt csak a legfontosabb, a társadalom egészét érintő, meghatározó területeken szükséges hozni. Az ország mindennapi működésének biztosítása a kormányzat dolga, amelyet rendeletek útján, hivatali apparátusain keresztül hajt végre.

A követek által meghatározott, az egyes szakterületekre vonatkozó stratégiai irányok írásba foglalása, és a törvények szövegszerű előkészítése, megalkotása a téma szerint érintett szervezetek (minisztériumok) feladata, amit a jogalkotásért felelős szervezet (minisztérium) kodifikál egységes elvek szerint.

Az ország államigazgatási jellegű működtetése, az egyes ágazatok irányítása és a technikai jellegű szabályozó munka a kormányzat hatáskörében van, biztosítva ezzel a gazdasági, társadalmi, biztonságpolitikai környezet változásaira adandó gyors válaszok meghozatalát, azok jogszabályi (rendeleti) megalkotását és végrehajtását.

Az ország gyűléseként működő alsóház mellett funkcionál a felsőház is. Tagjai nem főállású képviselők, hanem a delegáló testületek küldöttei, akik saját korporációjuk szakmai álláspontját képviselik. A felsőházba delegálnak küldötteket többek közt a jelentősebb - magyar - civil egyesületek, a tudományos/művészeti/kulturális testületek, az egyetemek, a szakmai kamarák, illetve a külföldi magyar nemzetrészek is.

A felsőház az alsóház által elfogadott törvényjavaslatokat véleményezi, kiegészíti, illetve javaslatokkal él az alsóház felé. Az alsóház által - a megfontolások után - elfogadott törvény, törvény. Az államfőnek csak a Szent Korona Törvény elveibe ütközés esetén van joga vétóval élni.

A választójog

Az általános választójog ugyan alapjog, de eredeti funkciója szerint az önállóan gondolkodó és döntésképes választópolgár alapjoga, ami tájékozottságot és tudást feltételez. Indokolt ezért, hogy a választójog középiskolai végzettséghez kötődjön, mivel kijelenthető, hogy aki az állami finanszírozású, tehát ingyenes oktatási rendszerben nem képes arra, hogy sikeresen elvégezzen egy középfokú oktatási intézményt, az feltehetően arra sem alkalmas, hogy a saját településének, illetve az ország működésének a legalapvetőbb összefüggéseit megértve felelős - választói - döntéseket hozzon.

Az államfő

A szakrális magyar politikai rendszeren belül (a polgármesterek választása mellett) a népakarat közvetlen megjelenésének másik formája az ország élén álló személy megválasztása, aki az államfői funkciókat gyakorolja.

Az államfő személyére az országgyűlés alsóháza, illetve felsőháza tesz javaslatot. Az általuk jelölt egy-egy köztisztviselőben álló személy válik így jelöltté. A két jelölt közül - országos népszavazáson - végül a nemzet választja meg Magyarország államfőjét 10 évre.

Az államfő a szakrális értelemben vett vezetői hatásköröket gyakorolja. Megtestesíti a nemzet egységét és biztosítja a magyar érdekek mindenek felett történő érvényesülését. Hivatalára legfeljebb egyszer lehet újra jelölni (választani).

Legfőbb közpolitikai szerepe, hogy 5 éves időtartamra kormányalakítással bízta meg az általa alkalmasnak tartott, minden szempontból kompetens és feddhetetlen személyt. A kormánytagok kiválasztása, a kormányalakítás, illetve a kormányprogram megalkotása és végrehajtása a továbbiakban a kormány vezetőjének a feladata és felelőssége. A kormányfő - mandátumának lejártá előtti - esetleges visszahívása az országgyűlés hatásköre, amelyet minősített többséggel tehet meg.

A kormányzati működés

A kormányzati szerkezet ésszerűen tagolt, az egyes kormányzati alrendszereket teljes egészében átkaroló struktúrával rendelkezik. Ugyanakkor a szakrális működés alaptörvényét

is betartja, ezért a kormány 7 tagból áll, ahol a kormányfő mellett helyet kap a gazdasági, a védelmi, az oktatási, az egészségügyi, az igazságügyi, és a külügyminiszter.

A végrehajtó hatalom gyakorlása során nemcsak a szerkezet, hanem a szemléletmód is lényeges. A vezetők szimbólumok, akik abszolút felelősséggel rendelkeznek. Ugyanakkor a saját területük vonatkozásában nemcsak az evilági értelmű szakmaiságot testesítik meg, hanem biztosítaniuk kell a felsőbb szintű, isteni elvekkkel való harmóniát is. Modern példával élve, az egészségügyi miniszter nemcsak az egészségügyi ellátórendszer működéséért felelős menedzser, hanem egyben a teljes testi és lelki egészségnek, mint az emberi létállapot legfontosabb fundamentumának az ideáját képviselő holisztikus látásmódú ember, aki a pragmatikus nyugati, fizikai szintű orvoslás eredményei mellett ismeri és támogatja a keleti, lelki-szellemi orvoslás, illetve a természetes gyógymódok világszerte bevált módszereit is.

Hangsúlyozni kell végül, hogy a vezetés, a kormányzás nemcsak szakmai képességeket igényel. Ennél is erősebb kiválasztási szempont, hogy a magas rangú tisztviselők a saját lelki identitásukból fakadóan legyenek megvesztegethetetlenek. A korrupciós nyomásnak csak olyan emberek képesek ugyanis ellenállni, akiknek a „tisztaságigénye” belülről fakad, akiknek elvi kérdés, hogy a legmagasabb szintű morális értékeket képviseljék a saját életükön és hivatásukon keresztül is. Így az egyik legfontosabb kérdéskör a közéletben tevékenykedő személyek törvény előtti felelőssége, amely minden kinevezett és választott tisztviselő minden hivatali cselekményére vonatkozik.

Véggövetkeztetés

A fent kifejtett Rend-Szer a magyar nemzet működésének a lényege. A magyar nemzet számára ez nem más, mint a sajátérdekű szakrális magyar modell. Ha nem a saját utunkat járjuk, akkor nem kapjuk meg a Világegyetem végtelen energiájának - a Magyarok Istenének - a támogatását, és véget ér az a történet, amit Magyarországnak és magyar nemzetnek hívnak itt a Kárpát-medencében. S ha a magyar modell hiányzik a világtérképről, akkor civilizációnk is a legmélyebb pontra süllyed.

A szakrális magyar modell tényleges működtetése azért is elengedhetetlen, mert a fizikai világot uralni kívánó sötét energia és annak földi hálózata időről időre meghirdeti (és tevékenyen végre is hajtja) az emberiségre ráerőszakolt programját. Nem kétséges, hogy az általuk képviselt és működtetett világrend a szabadságot teljesen kiiktató totalitárius diktatúrát

(modern értelemben a teljes körű megfigyelésen alapuló, technológiák által uralt digitális kommunizmust) hozná el minden alávetett számára, ahol a valódi egyéni emberi szabadságnak, a nemzeti identitásnak, és a kozmikus isteni morálnak még az emlékét is felszámolnák.

Egy ilyen típusú armageddontól csak a saját sorsfeladatát felvállaló magyar nemzet mentheti meg a világot. A gyakorlatban is megvalósított magyar modell úgy formálná át a világ működését, hogy egy emelkedett szemléletű mintát teremtsen, és így talán az egyetlen valódi alternatívát jelentené az univerzális gonosz által vezérelt káosszal szemben.

A magyarok „ébredésétől” tehát mindig jogosan tartanak a sötét elitek, ugyanis spirituális, energetikai szinten ugyanolyan esélytelenek lennének a valóban szuverén politikát megvalósító Magyarország ellen, mint Jézussal szemben voltak kétezer évvel ezelőtt.

Villanások a mához

A nemzet totális tönkretétele évszázadok óta tart; de akár azt is mondhatnánk, hogy évszázadok, akár év-milliók óta (ne tessék megijedni a számtól), hiszen az antagonisztikus viszály azóta létezik, mióta az ellen betette a lábát erre a téridő tapasztalási felületre. A történelmi korokban, illetve a most is zajló folyamatok ennek csupán egy-egy fejezetei, s a mai akár a végjátéka is lehet, ahol már a lélek és a fizikum konkrét módosításától, illetve a nemzetet alkotó egyének személyenkénti megkülönböztetésétől sem riadnak vissza.

Az „eredmények” magukért beszélnek. A jó szó elhal, a valódi előremutató cselekvésnek nincs tere. Annál több a ’remek spiri’ bölcelet a neten, meg a ’médiacumi’, a mocskolódás nemcsak a virtuális térben, de azon kívül is. Hol van itt az igaz, ősi magyar hagyomány, valós nemzeti út?

Életünkkel, létünkkel játszanak. Aki ezt nem látja, az vagy áztatja magát, vagy sültbolond, vagy a másik oldalon játszik, s szándékosan terel. Utóbbiak mindig, minden, így az éppen zajló adott eseményekben is tartójuk által futtatott program helyi letéteményesei. Mindegyik. Támogatásuk így egyet jelent a magyar nemzet elleni fellépéssel, még akkor is, ha erről valakinek nincs tudomása. Számos valós, igaz kezdeményezés hal el, mert vagy szóhoz sem hagyják jutni, s tolnak helyette olyan szereplőket, akik ugyanúgy tagjai, kiszolgálói a ferde rendszernek, vagy sokaknak valójában is nem kell a tényleges, igaz irány (utóbbi esetben igencsak sz@r a helyzet). A fizikai, lelki, szellemi csőd, sajnos, a közösség közös terméke, együttes felelősségünk.

Sokszor szóba került már, hogy mit is kell(ene) tenni. Legelőször is önmagunkba kéne belenézni, rendes emberré válni, önös érdekek nélkül cselekedni a közösségért, a közösségben, a nemzetért, a nemzetben. Ennek szakrális kerete és töltete, a Rend, rendelkezésre áll. Alapja és kézzelfogható példája az, hogy tiszta magyar emberként, önös érdektől mentesen teszünk a közösségért, a magyar nemzetért.

Számba vehetnénk mondjuk két lehetőséget. Az egyik szerint sok-sok kis apró közösség létezne a szakrális közösség (a magyar nemzet) kötelékében, s ezek, az éppen felmerülő adott pillanatban, és adott ügyben hallatnák szavukat, cselekednének. Így jönne létre, a sok kicsi össze-érésével, a közös döntéshozatal. Valamilyen, most nem részletezett (leginkább az

önzés, a kihaneméntudom s majdénvezérleszek, médiacsend stb.), oknál fogva ez az út (most még úgy tűnik) nem feltétlenül működőképes.

Pedig ez lenne, ennek kéne lennie az igaz útnak, mert ez az ami valóban alulról építkezik, s a döntés tényleg ott születik, ahol az érintettek is élnek. S az aki a döntést hozza ismert a közösség előtt, és számon is kérhető, helyben. Nem arctalan, nem pártos. (Mily érdekes a neten keringő, ám igaz, bölcseletek egyike, miszerint sokkal fontosabb, hogy ki a kisiskolai énektanár, mint az állami operaház főnöke. De míg csak kering a neten a bölcselet...)

A másik a központi hatalom. Az ország méreténél fogva az egyének döntő többsége, sajnos, mindig a központi kormányzatot lesi, illetve a magamutogató hatalomvágyók azt akarják megkaparintani, megtartani. Itt persze nem a megkaparintás, megtartás, hanem a nemzet szolgálata kellene legyen a vezérlőelv. S ezen vezérlőelvnél egyértelmű az is, hogy a valódi együtt-működésre törekvést semmi nem írhatja felül.

Mindjárt itt érdemes azt aláhúzni, hogy nem kell semmit kitalálni, 'megszakérteni', sem szellemi, sem lelki, sem fizikai szinten. A nemzet, annak működési rendje készen van mióta a nemzet is készen van a létben, s ennek a fizikai szintű aprópénzre váltása is megtörtént már, a legapróbb részletekbe menő módon, technikai vonatkozásban is. Tehát nem ez a teendő, legfeljebb arra kell időt, energiát fordítani, hogy mindez össze legyen rakva, a kellő - nevezzük most így modern szóval - program szinten is. Aki pedig ennek közelébe akar kerülni, az leteszi a szakrális nagyesküt, hogy csakis a magyar nemzetért cselekszik, Az eskü, mivoltából adódóan, nem negligálható, illetve aki megteszi, súlyos fellegeket von magára, mert önnön sötéttségét, démonait szabadítja rá saját magára. Lelke rajta. Ennyi, nem bonyolult. Vagy mégis az, valamiféle megoldatlan akadály? Vagy nem?

A Vízöntő ideje

A világmindenség rezdülése Vízöntő idején (illetve a földi kis-évkör 12 hónapjának január-februárjakor) szimbolikusan és látható, kézzel fogható módon is elénk rakott mondanivalója a forrás fakasztáshoz érkezik el. Nem véletlen, hogy a szimbolikában ez egy víz-öntő, vizet a korszóból kiöntő ifjú. De itt akár az áramlásra is utalhatnánk, hiszen az időszak levegős (ős)elemű, így lehet inkább az energia szabad áramlása, a zárt formákból való kimozdulás a döntő faktor. A szél szellemi teremtő ereje és a lélek tiszta tükre levegős-vizes áradata formálja a fizikai közeg lét-re jövő alakzatát. Forrás fakad, a kérdés az, hogy milyen, merre indul el, s mi akarunk, tudunk-e benne részt vállalni.

A fény Bak (téli) napfordulón történő evilágra jövele után igencsak rideg, merev közegbe került. Ez a becsontosodott körülállás az áramlás elindultával feloldódik szépen, lassan, s forrás ered. Amije van, azt átadja, odaadja, már abban az értelemben, hogy ami(nk) van az felbuzog, kiömlik, útjára bocsájtódik, először még belül, mélyen. Nagy a kísértés, az ilyen-olyan erők csábítása, hívnak, húznak erre-arra és bizony még a legkisebb, s látszólag jelentéktelen cselekedetek is nagy súllyal esnek a latba. Nagyon oda kell figyelni arra, hogy mit, hogyan, merre indítunk el, mi a cél. Ha ez a tiszta tükörként létező lélek szellemi, szív ereje, akkor tápláló forrás fakad.

Picit más kép-zet társítással azt is mondhatnánk, hogy itt most leginkább a magon, az eljövendő magján dolgozunk. A lét, a létezés igazi magjára kell itt ráébredni, kiválasztani, s elvetni, elindítani a csírázás felé (belül és/vagy a külvilágban). A forrás és a mag a mélyben még nem látható, belül buzog fel, belül mozdul. A mag majdan a tavaszi napéjegenlőségnél fog kibukkanni a felszín fölé, s lesz belőle a Nő-vekvény. A forrás is ekkor válik apró érből erős áramlássá.

Nagyobb léptékben ez itt Nimród ideje, a világkorszak vezető alakjának az ideje, annak, aki útjára indítja a világkorszak magját. Avagy kisebb léptékben a földi kisévkör magját, forrását. Itt lehet felmenni a Világhegyre, megmászni az Égig Éró Paszulyt, bemenni a centrumba, s a lét egészét átlátva útjára indítani a forrásból kinövő folyamatot. Akár Özséb látomásának tűzfolyamát, akár Emese ölének vízfolyamát. A szellemi, lelki és fizikai lét, létezés, élet áramát.

Ez a lépés rajtunk múlik, rajtunk létezőkön, hogy a lét felemelkedése, avagy bukása, a szellemi fénybe lépés vagy a sötét anyagba ragadás folyamatát indítjuk-e el.

Hogyan is indítható útjára, illetve hogyan tartható megfelelő mederben az áramlás. Aktív, de a tökéletes harmónia vezérlőelve által kormányzott élettal, ahol a szellemi útmutatást tükröző tiszta lélek vezérelte fizikai szintű tevékenykedés megingathatatlan alapot, nyugalmat, derűt, életörömet biztosít az embernek és megadja annak a lehetőségét, hogy az egyén a fizikai körülállásokon is túlmutató, teljesebb létezést valósíthasson meg. A képlet pedig akkor lesz igazán ideális, ha mindez nemcsak univerzális (szent) napokon, időben és térben, hanem a mindennapokban is megélté válik.

Mivel minden mindenben benne van, s minden a tükre a Forrásnak, a Mindenségnek, így a Mindenség maga, illetve annak működése benne vagyon akár a legkisebb részben, tárgyban, cselekedetben is. Már persze akkor, ha az valóban a Mindenséget, a Teljességet tükrözi, azt képi le, azt éli a mindennapokban is. Illetőleg akkor is így van ez, ha deformált, defektes a rész(let) működése, mert nemcsak a nagy hat a kicsire, hanem fordítva is igaz a tétel. Tehát ahogy az ember él (gondolkodik, beszél, cselekszik) úgy alakul, olyan lesz a világa, a valósága is. Úgy fog kinézni az ember egyéni, családi és közösségi élete.

A múlt kútjából

Reméljük jó hírként lehet megfogalmazni azt a tételt, hogy az, aki magyarnak vallja magát és a magyar hagyományos értékeket éli, az ősök útját járja, nem akadályoztatik tevékenységében. Magyarnak lenni ugyanis egy magatartás, olyanoké, akik vallják nagy mesemondónk ma is érvényes igazát. „Ne félj, ne szégyelld szeretni a hazát! Ma a világpolgárság a divat, de te ne hódolj e divatnak. Inkább légy vad magyar, mint szelíd hazafi”.

Válaszúton állunk, nemcsak egyénként, de közösségként, nemzetként is, miként az egész világ válaszúthoz érkezett. Hatalmas örvény forog hazánkban, s rajtunk múlik hogyan jövünk ki belőle. Mert ki kell jönni, mindenki ki fog jönni, a kérdés csak az, merre, miként. Új világ vajúdik éppen, formálódik az eljövendő, s új korszak van születőben ebből. Erre kell figyelniünk, s megtalálni saját, magyar válaszainkat a felmerülő kérdésekre.

Vannak válaszok ezekre a kérdésekre? Mi válaszolhatunk rájuk? Mi alapján tehetjük meg, ha igen? Vannak válaszok, válaszolhatunk rájuk, s azt magyarként, magyar létünkéből fakadóan, az univerzális törvények alapján tehetjük meg (mert magyarnak születünk). Erről szól minden mi magyar mióta világ a világ.

Az igaz magyar nem szabadult meg a transzcendentális, metafizikai köteléktől. Nem akar hatalmat, nem akar vezető lenni, nem fordul szembe a magyar közösséggel, Magyarországgal, az itt élőkkel. Tudja kicsoda, s honnan jött, ismeri gyökereit, múltját, a Mindenség, Isten, magyar nemzet, haza, család mind-mind olyan, ami számára valóban szent és sérthetetlen, de egyben megélendő is. Fejet hajt a szakrális rend előtt, s szolgálja az univerzális igazságot, a végtelen nagy egész isteni (rend)szerét. Az éppen aktuális divatörületeknek ellent mond, de megfelel a valós magyar, univerzális és földi-emberi értékeknek.

Látni hogyan lüktet, áramlik a történelem nagy folyama. Nem mai keletű ez, a ritmus régóta megvan, s jó négy-öt száz évente nagyjából hasonló folyamatok játszódnak le velünk. A ritmus persze nem merev, s nem elvágólag működik. A ritmus inkább hullámtermészetű, ebből adódóan a határai picit tágak, s akár négy-öt emberöltőt is átfoghatnak.

Olyanok ezek egyébként mint a napszakok, reggeltől másnap reggelig. Ha ötszáz évente esedékes egy ritmus-dobbanás, és a kiindulási pont mondjuk Atilla nagykirályunk és kora,

akkor az a nappal közepe (12 óra). Ő az éTeL és iTaL, mely erősít minket, fizikai és lelki, szellemi értelemben is. Öt évszázaddal később jön az este (6 óra), és „Szt István” (eSTeVaN). Pihenés, de egyben feladat is, hiszen miként népmeséink mesélik, ekkor is helyt kell ám állni. Eltelik megint ötszáz év, s Hunyadi Mátyással elérkezünk az éj közepére (éjfél), mikor is halála után jön a nap legfénytelenebb periódusa. Kihunyini (kiHuNY-ad) látszik minden fény, s elszunnyad a király. Ha tovább lépünk ezen az úton, akkor most van reggel (6 óra), új napra ébredünk. Mint annak idején Jézussal, aki izzó szellemi tudatosság fényeként mutatta az új nap útját.

Jelen időszámítás szerinti nulla körül a Római Birodalom rátette a kezét ősi földünk egy részére. A négyszáz és az ötszáz éves hozták a hun (majd árpádi) rendrakást. Ezer környékén megbicsklott az ősi út, ismét Róma (Vatikán, Német-Római Birodalom) ügködésével. Az ezernégyszáz éves második felében csillant egy reménysugár, de aztán megroggyant a magyar királyság, és ezeröttszáz után következett a totális idegen megszállás. Négyszáz éve rá meg trianon. Most meg...

De akár vehetnénk egy másik, egy ezeréves ciklust is, s akkor azt látnánk, hogy mind kétezer, mind ezer éve egy ilyen-olyan „európai egység” részévé váltunk. Először a római imperiális, majd a római vallási hatalom kebelezett be minket, s a mostani alapjait is az un. „Római Szerződés” adja. Az, hogy az adott 'Unijónak' milyen színű az ötágú csillaga, ne tévesszen meg senkit. És ne keverjük össze a természet adta kontinentális európaiságot egy emberek által kiagyalt merev szervezeti konstrukcióval.

Tegyük fel, hogy valóban van egyfajta ritmus, de ha értjük, s jól kezeljük, akkor belesimulva a teremtés áramlatába, nem a külsőség mozgat majd minket, hanem mi magunk lehetünk képesek alakítani azt. Milyen napra virradunk, milyen a delelőnk, hogyan, milyen csomaggal térünk nyugovóra, milyen az álmunk, s miképpen töltjük a hajnalt, hogyan készülünk a következő napra?

Lehet, hogy reggel a fény jön el, de nem mindegy, hogy az csalóka-e vagy valódi. Lehet, hogy este a Nap átadja helyét, de ne keverjük össze az igazi gonoszságot az éj szakával, ami szintén a nap része, csak egy picit mások a törvényszerűségek ott. Tehát a Nap fény nem feltétlenül csak jót hozhat, s az este utáni rész sem kell, hogy a gonoszság korát jelentse. Rajtunk (is) múlik mit hoz a holnap.

Semmi sincs kőbe vésve, s a jövő alakítható. A jelenkori folyamatok, s a múlt hasonló korszakainak történései erre utalnak. Mindenesetre, ami mostanság történik, a példák szerint, akár több száz, általában kb. négyszáz évre is bekódolhatja, berögzítheti a kereteket, meg a tartalmat. Miként ezer, meg kétezer éve is ez történt, s nagyjából négy évszázadra rá alakult át ismét a keret.

Ebből a szempontból biztos, hogy döntő ponton állunk, akár mondhatnánk utolsó esélyt is, tényleges most vagy soha érzést. Nem véletlen, hogy hazánkban forr minden, hiszen egy olyan örvény forog itt körülöttünk, amelyik meghatározó (lehet) az eljövendőre. Tudjuk-e, akarjuk-e az örvényből a kivezető valós magyar utat, vagy elnyel minket, akár mindörökre.

Miért is történt az, ami történt velünk? Leginkább azért, mert nem tudtunk egységben fellépni, s a befurakodó, széthúzó erők kerekedtek felül. Az ellen, erővel, fölénk kerekedett, de elsősorban azért, mert megtalálta a belső árulókat, a hatalomért mindent eladni készeket (az egész, mindenkori politikai elit). Még így is csupán hajszálon múlt, s óriási katonai fölényt kellett felvonultatniuk győzelmükhöz. Nem mi választottuk.

A világrend váltás nem kérdés, hanem tény. Lesz, van, zajlik éppen, hatalmas plutonikus erővel, mindent átalakító, újító víz-öntő lendülettel. Lehet-e magyar út? Igen. Olyan-e ez mint azok a válaszok, amilyenek a korábbi ritmus-váltások idején születtek? Nem, nyilván nem, mert ha azok valóban sikeres magyar válaszok lettek volna, akkor most is abban élnénk. A mi létünk egyébként nem periféria, nem peremterület, hanem központi, ha mást (lelki, szellemi dimenzió) nem veszünk most ide, akkor is elég csak a földrajzi, fizikai körülállásokra tekinteni. Eurázsia szíve a Kárpát-medencében dobban.

Szükség van-e stratégiára? Igen, illetve nem. Természetesen igen, hiszen szükségesek azok a nagyléptékű körvonalak, amelyben mozogni kívánunk. És nem, mert, fentebb is említésre került már, nem kell semmit sem kitalálnunk, minden készen áll, mióta a magyar járja evilági útját, ezen téridő közegben. Csupán meg kell felelnünk az égi, isteni, univerzális elhívásnak, s engedni, hogy általunk teremődjön meg itt lent az, ahogyan odafönt is vagyon. Sőtmitöbb nemcsak minden megvan, hanem a fizikai szinten is le van írva, az elmúlt évtizedekben nagytudású emberek, gondolkodó közösségek foglalták megfelelő keretekbe ezeket. A szellemi mondanivalótól kezdve az élet hétköznapi mikéntjéig bezáróan, a lét minden aspektusát érintve.

Átültethető ez a gyakorlatba? Igen, lényegében azonnal. Csak akarat szükséges, vagyis egyszerűen meg kell lépni a szükséges lépéseket. Vannak-e olyanok, akik készek erre, akarják-e valóban megcselekedni vagy csak dumálnak? Ez a nagy kérdés. A turul nemzetség tagjai és a holló röptét követő fehérbarátok mindig is a magyar nemzet útját egyengették. Minden pillanatban, mindig. Miként Özséb látomásának apró lángjai.

Ahol minden tenni akaró egyén egyenrangú fél jövőnk építésében. Mindenki, aki szívből, lélekből fakadva érzi a hívást. Mindenkire szükség van, minden nemzedék érintett valamiképpen. Nem ilyen-olyan előre kifundált alapon, nem így-úgy értelmezve a világot, mert az semmi több, mint az egész eleve darabokra törése. Ilyen nincs a magyar ősiségben, ott csak magyar van, meg olyan aki nem az. A magyar egyébként messze nem az elmúlt kétszáz évben nyugaton kreált nemzet fogalmi körébe tartozik. Az is csak szétszabdal, meg kirekeszt. Az ősiség elve, a magyarság léte mindig is egész volt.

Zárszó

A Világ-Virág kibomlása

Formálódik az ősök útja – újra

A Holló és a Turul ismét együtt szárnyal. Magor és Hunor vált a vállnak vetve áll a vártán. A tudó és a vitéz egymást erősíti. Az opálos rend és a turul nemzetség ugyanazt az ösvényt járja. A szellemi forrás a lelki felvállaláson keresztül újra jelen van a fizikai valóságban.

A jelen-lét nem merev, nem zárt. Éppen ellenkezőleg, él lüktet, alakul, árad, mert bírja a föld stabilitását, a tűz lobogását, a levegő fúvását és a víz áramlását. Vele, benne, s általa létezik az Ég és a Föld, az Univerzális/Isteni és az Emberi, az ősi és a jelen, hogy igaz magyarrá formálódjon az eljövendő.

Olyan ez, mint a vízbe dobott kő által keltett hullámok sora, a koncentrikus körökbe rendeződött lényegi teremtő erő. S olyan ez, mint a hagyma rétegei, ahol egymásba ágyazva, egymást kiegészítve, segítve és éltetve kapcsolódnak össze a különböző rétegek. Mindegyiknek megvan a maga helye, a maga szerepe, funkciója, így mindenki megtalálhatja a lelki indíttatása által vállalt helyet, szerepet, funkciót. S ott, ahol van, ahová rendelte a sors és a saját szabad döntése, a tőle telhető legjobb módon oldja meg feladatát.

Az ősi szentségbe beágyazottan teremődik a magyar valóság. Az Égi támogatással megélt tudatosság formálja létét, s ezáltal teszi az életet egy csodává. A Holló mindig elhozza fénymagot, majd a Turul alakítja, őrzi és védi a Mindenséget, s azon belül a Földet is. A fénymagból kibontakozó lét és valóság szó szerint begyűrűzik a mindennapokba, s lelkünk rezdülése által érzünk hívást a forrás és forma adta feladathoz.

A Rend-szer tovább alakul, a gyönyörű Világ s Virág tovább bomlik és megjelennek olyan részei is, amit lehet tovább formálni, szépíteni, még jobba tenni. Mint mikor a természetben is elindul valami a magból, gyökeret ereszt, törzset, majd ágakat növeszt, amelyeken - ha jól működik - csodás termés érhet. A formálódás a hármasság elvét követi és fentről lefelé, illetve a magból kifelé bomlik ki. Az éltető fa ágai a szakrális rendet adják vissza, vagyis a makro- és a mikrokozmosz egységében, ahogy az Égben úgy a Földön is.

A hármasságban van egy támogató, karitatív ág, ahol a hangsúly a segítesen van, az elköteleződésen mások megsegítésére, istápolására (lelket, testet gyógyítók). Miként a Magyar Szent Koronán is látható képi szimbolikába öntött gyógyító szentek. Van egy vitéz

ág, ahol a hívás a nemzet és a haza akár küzdelmes szolgálatára szól (rendtartók, a bajvívók). Miként Szent Koronánkon a harcos szentek, akik nem támadólag lépnek fel, hanem a világban megbomlott rendet állítják helyre, a kisiklott harmóniát teszik újra élhetővé. S van egy megtartó ág, amelyik úgy szolgálja a köz javát, hogy megőrzi a forrásból eredő eredendőt, és egyben kép-viseli is azt (őrzők). A Szent Korona jelképrendszerében a közösséget átfogó, szer-elemmel szervező energia ez.

Mindennek a Holló és a Turul közös röpte az eredője. Miként Özséb látomásában. A kis lángocskák, ha valóban azok amik, megérik a hívást, és elindulnak egymás felé. Önmagukat nem felejtve, létüket nem feladván, teljes egészüként, a saját hozzáadott értékükkel tudják még teljesebbé tenni a közöset. S akkor valóban olyan tűzfolyam áll össze, mit Özséb látott, s olyan vízfolyam árad, amely eMeSe nyoszolyájáról eredt ismét útnak azt megelőzően.

Az Univerzum Rendje mindig helyre teszi a kilengéseket. A kérdés az, hogy mi mit szeretnénk, és mit teszünk érte, a tőlünk telhető legnagyobb elszántsággal és erővel. Az élőket segítve állunk helyt, védjük meg a magyar nemzetet, formáljuk annak jövőjét. Magasan szárnyal Nagyboldogasszony-Anyánk Hollója és Öreg Östen Turulja. Rezdül egyet a lét, döndül egyet az Ég, és áramlás mozdul. A Holló és a Turul, mint az Égi, Univerzális törvényszerűségek és rend-szerük képviselői, az éltető fa és annak ágai állnak a vártán. Nyergel az ősi erő, a remény él. Van-e ki kész vált a válnak vetve ugyanerre?

Nagyboldogasszony-Anyánk és Öreg Östen vezéreljen utunkon tovább.

- A HOLLÓ ÉS A TURUL KÖZÖS RÖPTÉVEL FÉNYES ÖSVÉNY NYÍLIK -